

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY

சத்தியஜித் ரேயின் பத்திக் சந்த

நாவல்

122

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY OF JAFFNA

11657.S.C

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY OF JAFFNA

100

UNIVERSITY OF MADRAS
LIBRARY

UNIVERSITY OF MADRAS
LIBRARY

சக்தியஜித் ரேயின்
பத்திக் சந்த்

மொழிபெயர்ப்பு

வங்காள

மொழியிலிருந்து

ஆங்கிலத்திற்கு :

லீலா ரே

ஆங்கிலத்திலிருந்து

தமிழுக்கு :

சொக்கன்

வெளியீடு

பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
யாழ்ப்பாணம்

PHATIK CHAND

A Novel

by

SATYAJIT RAY

Translation

From Bengali into
English :

Lila Ray

From English

into Tamil

(with the kind permission
of the Author)

K. Sockalingam
(Sokkan)

Foreword :

Prof. C. Sivagnanasundram (Nanthi)
Dean of the Faculty of Medicine
University of Jaffna.

Cover design :

A. Mark

Printer :

Asirvatham Press
Kandy Road
Jaffna

Publisher :

P. Sritharasingam
Poobalasingam Book Depot
4, Bus Stand
Jaffna

First Edition . **December 1986**

Price ; Rs. 18/=

முன்னுரை

பேராசிரியர் செ. சிவஞானசுந்தரம் (நந்தி)

தலைவர், வைத்தியபீடம், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்

சிறுவர்கள் — குழந்தைகள் ஆகியோரின் மன வளர்ச்சிக்கு உதவும் நூல்கள் ஒரு மொழிக்கு அடிப்படையான தேவை என்பதில் அபிப்பிராய பேதம் இருக்கமுடியாது. தமிழ் அறிஞர் இந்தச் சேவையில் நமது நாட்டிலும் தமிழகத்திலும் குறிப்பிடத்தக்க அக்கறை காட்டியுள்ளனர். இந்திய மொழிகளிலேயே முதல் முயற்சியாகத் தமிழில் குழந்தைகள் கலைக் களஞ்சியம் வெளிவந்தது இதற்குச் சான்றாகும். ஆனால், பிரசுரமாகும் சிறுவர் நூல்கள், சஞ்சிகைகள் அனைத்தும், அவர்களின் அறிவு விரிவு, கற்பனை வளம், உணர்ச்சிப் பண்பாடு ஆகியவற்றின் ஊற்றத்திற்கு ஏற்றவை என்று கூறமுடியாது. ஒரு சில நூல்களே பொறுப்புடன், பக்குவமாக எழுதப்பட்டவை. அவற்றில் 'பத்திக் சந்த்' முன்மாதிரியாகக் கொள்ளத்தக்கது.

சிறுவர் மனத்தைக் கவரத்தக்க மர்ம சம்பவங்கள், விநோத அநுபவங்கள், வேடிக்கைக் காட்சிகள் ஆகியன இந்த நாவலில் அர்த்தமுள்ளவையாக அமைந்

துள்ளன. அதனோடு திருவும் திமிரும் மிக்க குடும்பத்தில் பிறந்த பாபிலு, தனது பன்னிரண்டாவது வயதில் ஏற்பட்ட எதிர்பாராத நிகழ்வுகளினால் ஏழ்மை மிகுந்த சூழலிலே பத்திக் சந்த் என்ற மாற்றுப் பெயரில் வாழ்ந்து பெற்ற அநுபவமும் ஒரு கண்கட்டு வித்தைக் காரனின் கலையார்வத்திலும் அன்பிலும் ஆதரவிலும் தன் மனத்தைப் பறிகொடுத்ததும்; அதனால், அவனது உள்ளம் நீதி நேர்மை என்ற பாதையில் பண்படைந்ததும்; கலை நுட்பத்தடன், எந்தக் கருத்துத் திணிப்பும் இல்லாத முறையில் கூறப்பட்டுள்ளன.

பத்திக் சந்த் சிறுவருக்கேற்ற கதை; எனினும், சிறுவரை மட்டும் கவரக் கூடிய நாவல் என்று கருதுவது தவறாகும். பத்திக் சந்த் என்ற வங்காள நாவலின் ஆங்கிலப் பதிப்பையும், அதன் வழியே சொக்கன் அவர்கள் தந்துள்ள தமிழ் மொழிபெயர்ப்பையும் நான் படித்தபோது நான் பெற்ற அநுபவம், என் உள்ளத்தில் பத்திக் சந்த் என்ற சிறுவனைக் குடிபுகுத்தியுள்ளது; எனது சிறு வயதில் மனத்தில் பதிந்த ஒலிவர் டுவிஸ்த், டேவீட் கொப்பஃபீல்ட் ஆசிய சிறுவர்களுடன். சத்தியஜித் ரேயின் ஒரு படம் (சோனார் கெல) 'சில்ட்ரன்ஸ் ஃபில்ம்' என்று வகைப்படுத்தப்பட்ட போது, அதிருப்தி அடைந்து அவர் கூறினார்: "ஆம் அது 10 வயதிலிருந்து 80 வயது வரை உள்ள குழந்தைகள் படந்தான்". அந்த வார்த்தைகள் இந்த நூலுக்கும் மிகவும் பொருத்தமானவை என்று நம்புகிறேன்.

பல கலைகளில் வல்லுநரான சத்தியஜித் ரேயின் இந்த நாவலை, தமிழ்க் கல்விமானும், நவீன சிருஷ்டி இலக்கியத்தின் குறிப்பிடக் கூடிய துறைகளில் எல்லாம்

சிறப்புப் பெற்றவருமான திரு. க. சொக்கலிங்கம் (சொக்கன்), எம். ஏ. தமிழாக்கியிருக்கின்றார்; வரிக்கு வரி விசுவாசமுள்ள, ஆனால் வசீகரமான மொழி பெயர்ப்பு.

நூலைப் படித்தபின் எனது மனத்தில் இரு விருப்பங்கள் உண்டாயின: அவற்றை வேண்டுகோள்களாகவும் வைக்கின்றேன். முதலாவதாக, இந்த நூல் நமது பாடசாலைகளில் துணைப் பாடநூலாக்கப்பட்டு, அதன் கருப்பொருள், கதை அமைப்பு, காட்சி முறை, பாத்திரங்களின் குணம், சொல் நயம், பயன் ஆகியன மாணவருக்கு இளம் வயதிலேயே அறிமுகப்படுத்தப்படல் வேண்டும். இத்தகைய நாவல்கள் இலக்கிய வடிவங்களாகச் சிறுவருக்கு அறிமுகம் செய்தால் தான், எதிர்காலத்தில் சிறந்த நவீன இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு மதிப்புத் தரக்கூடிய வாசகர்களும் எழுத்தாளர்களும், மிக முக்கியமாக விமர்சகர்களும் தோன்றுவார்கள். இரண்டாவதாக, பாக்கு நீரிணைக்கு அப்பால் உள்ள லட்சக்கணக்கான சிறுவர்களின் மனம் கருதி, இந்த நூல் தமிழ் நாட்டில் ஒரு பதிப்பாக வெளிவரல் வேண்டும்.

மொழிபெயர்ப்பாளர்

நாடறிந்த நற்கவிஞர், செஞ்சொற் பேச்சாளர், தமிழறிஞர், கல்விமான், நாடகாசிரியர், நாவலாசிரியர், சிறுகதை எழுத்தாளர், நூல்களைத் தேடித் தெரிந்து படிக்கும் சிறந்த வாசகர், அவற்றை வாசகர்களுக்குச் சுவையோடு மீண்டும் வழங்குவதில் 'திரிபுராந்தகன்'... ஆங்கில மொழியிலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்ப்பதில் வல்லுநர். பொருளோ, சொல்லோ தவறாமல், தமிழ்மரபு குன்றாது வாக்கியங்களைப் பெயர்த்து, படிப்போருக்கு விளங்கும் வண்ணம் வழங்குவதில் மன்னன் .....

கடந்த எட்டு இதழ்களில் ('அமிர்தகங்கை') உலகப் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளரும் ஓவியரும் திரைப்பட டைரக்டருமான சத்தியஜித் ரேயின் 'பத்திக் சந்த' நாவலை எளிமையும் உணர்ச்சியும் மிக்க அழகு தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தந்தவர் இந்தச் சொக்கன்தான்.

செம்பியன் செல்வன்

அமிர்தகங்கை,

ஐப்பசி,

1986

சத்தியஜித் ரே
எழுதிய

பத்திக் சந்த்

ஆங்கிலவழித்
தமிழாக்கம் :

சொக்கன்

அவனுடைய கண்கள் எப்பொழுது திறந்து கொண்டன? அது அவனுக்கே தெரியாது. ஆனால் அவனால் எதையும் பார்க்க முடியவில்லை. அவன் உடல் குளிர்ந்து போயிருந்தது. நீரில் நனைந்து ஈரமாகவும் இருந்தது. அவனது முதுகுப்புறத்தில் புற்கள் உறுத்தின. வேதனையாய் இருந்தது. விறைத்துப் போன உணர்ச்சி. கைகளை மேலே மிக மெதுவாக, மிகுந்த சிரமத்துடன் உயர்த்தினான். மிகுந்த வலி எடுத்தது. தலைக்குப் பின்னால் கைகளை வைத்துப் பார்த்தான். அங்கே கல் ஒன்று இருப்பதை உணர்ந்தான். ஆம் அவன் தலை கல்லின்மேல் இருந்தது. அது பெரிய கல். அசைக்கவோ நகர்த்தவோ முடியாத கல். தலையைக் கல்லிலிருந்து தூக்கிக் கொள்ளலாமா? அதைத்தான் செய்ய அவன் முயன்றான். அந்த முயற்சியில் அவனுக்கு வெற்றி. வானத்தை நோக்கியபடி மல்லாந்து கிடந்தான்.

இப்பொழுது அவனால் பார்க்க முடிந்தது. முன்பு அவனால் பார்க்க முடியாதிருந்ததற்கு அவ்வேளை இருளாக இருந்ததுதான் காரணம். திறந்த வானத்தின் கீழே அவன் கிடந்தான். வானம் மேகங்களால்

கவிந்திருந்தது. சிறிது சிறிதாக மேகக் கூட்டம் விலக நட்சத்திரங்கள் வெளிப்படத் தொடங்கின. வானத்தில் ஒளி மலர்ந்தது

தனக்கு நேர்ந்தது என்ன என்று அவன் அறிவ தற்கு முனைந்தான். விழுந்து கிடந்த இடத்திலிருந்து எழுவதற்கு முன் அதனை அறிந்தாக வேண்டும். புல் வெளியில் அவன் கிடக்கக் காரணம் என்ன? உடல் எல்லாம் நோ எடுப்பது ஏன்? அவன் தலையிலுள்ள நரம்புகள் யாவும் துடிக்கின்றனவே! அது ஏன்?

அந்தச் சத்தம் என்ன? ஏன் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது?

நடந்தவற்றை நினைவிற்குக் கொண்டு வர முயன்றான். இப்பொழுது அந்தச் சத்தத்தை அவனால் இனங்காண முடிந்தது. சிள் வண்டுகளின் ஒலிதான் அது. சிள் வண்டுகள் பாடுமா? இல்லை. அவை பாடமாட்டா. அவை பறவைகள் அல்ல. பூச்சிகள். அவனுக்கு இது எப்படித் தெரியும்? யார் சொல்லித் தந்தது? நினைவுக்கு வரவில்லை.

கழுத்தைச் சிறிது திருப்ப முயல்கையில் தலை முழுவதும் வலியெடுத்துத் துடித்தது. தலையை அதிகம் திருப்பாமலே சுற்றுமுற்றும் நோக்கினான். இந்த அகால வேளையில் அவன் அங்கு இருப்பதன் காரணத்தைத் தெரிந்தாக வேண்டும்.

மேலே ஒளிவிடுகின்றனவே, அவை என்ன? மின் மினிப் பூச்சிகள். இருளில் அவை ஒளிர வல்லன, பறக்க வல்லன. அவற்றின் ஒளி குளிர்மையானது 'அவற்றை உனது கையிற் பிடிப்பாயானால் அவை வெப்பத்தைத்

தரமாட்டா; குளிர் உணர்வைத்தான் ஏற்படுத்தும்.' இப்படி அவனுக்குச் சொன்னது யார்? நினைவுக்கு வரவில்லை.

மின்மினிப் பூச்சிக்கு உரிய இடம் மரம்: அவை மரங்களிலிருந்துதான் ஒளிவிடும். அவற்றிற் சில அண்மையில் காட்சி தருகின்றன: சில சற்றுத் தொலைவில் தோன்றுகின்றன. அப்படியானால் இங்கு மரங்கள் பல நிற்கின்றன என்பதுதான் அர்த்தம். தொகையான மரங்கள் ஒரிடத்தில் அடர்த்தியாக நின்றால் அந்த இடத்திற்கு என்ன பெயர்? நினைவிற்கு வரவில்லை.

தலையை மறுபக்கம் திருப்ப முயன்றான். கடுமையான வேதனைத் துடிப்பு.

அந்தப் பக்கத்திலும் பெருந் தொகையான மரங்கள்; பெரும் எண்ணிக்கையில் மின்மினிப் பூச்சிகள். மரங்களின் உச்சியில் மேகங்கள் பிணைவது போலத் தோற்றியது. வானத்தில் நட்சத்திரங்களின் நிதானமான ஒளி. அவை அசையவில்லை. மின்மினிகளோ அங்கும் இங்குமாகப் பறக்கின்றன; ஒளி வீடுகின்றன.

இந்தப் பக்கத்தில் மரங்கள் தொலைவில் உள்ளன. அவற்றின் முன்னால் வீதி ஒன்று நீண்டு கிடக்கிறது. வீதியில் நிற்பது என்ன? அதை அவன் முன்பு காணவில்லை. அவன் அதை உற்று நோக்கினான்.

அது ஒரு மோட்டார்கார். வீதியில் கார் ஒன்று நிற்குகொண்டிருந்தது. இல்லை. அது நிற்கவில்லை. ஒரு பக்கமாகச் சரிந்து கிடந்தது. அதன் பின்பக்கம் அவனது கண்களுக்குப் புலனாயிற்று.

அது யாருடைய கார்? அவன் அதனுள் இருந்தானா? அதில் அவன் எங்காவது பயணம் செய்தானா? அவனுக்குத் தெரியவில்லை. நினைவுக்கு வரவில்லை.

அந்தக் காரின் காட்சி ஏதோ காரணத்தால் அச்சத்தை ஏற்படுத்தியது. கார் அங்கே அவன் இங்கே. சுற்றுவட்டத்தில் எவரையும் காணவில்லை. எதுவும் தோற்றவில்லை. சரிந்து கிடக்கும் காரைத் தவிர மனித அரவமே இல்லை. அது தன் பின்பக்கத்தை அவனுக்குக் காட்டியபடியே கிடந்தது.

தலையை நிமிர்த்தி எழுவது அவன் வரையில் வேதனையை அளிப்பதுதான். என்றாலும் அவன் முயன்று முடியாது தரையில் விழுந்தான். மீண்டும் கவனமாக முயன்றான்; ஒருவாறு தன் கால்களில் எழுந்து நின்றான். மரங்கள் நின்ற இடத்தை நோக்கி, கார் கிடந்த இடத்திலிருந்து விலகி மெல்ல நடந்து சென்றான்.

சிறுகாடு. ஆம்! பல மரங்கள் நெருங்கி நிற்கும் இடத்துக்குப் பெயர் சிறுகாடு என்பதுதான். அவனுக்கு அது நினைவுக்கு வந்துவிட்டது. அப்பொழுதும் இரவு தான். அப்பொழுதும் இருட்டுத்தான். என்றாலும் அவனால் ஓரளவு பார்க்க முடிந்தது. நட்சத்திர ஒளியில் ஒருவனால் பார்க்க முடியும், சந்திரனின் ஒளியோ நட்சத்திர ஒளியிலும் அதிகமானதே. ஆனால் சூரிய ஒளியோ அனைத்துக்கும் மேல். அந்த ஒளியில் எல்லாம் தெளிவாகத் தோற்றும்.

ஒவ்வொரு மரமாகக் கடந்து நாலாவது மரம் வந்ததும் அதன் அருகில் நின்றான். சற்றுத் தூரத்தில் ஏதோ தெரிந்தது. நிச்சயம் அது மரம் அல்ல. அது மிக அருகிலே தோன்றியது. அவன் மரத்தின் பின்னால் போய் நின்று கொண்டு அதைப் பார்த்தான்.

மிருகங்களின் கூட்டம், அவை ஒன்றாக அசைந்து செல்கின்றன. சருகுகளில் அவற்றின் பாதங்கள் பதிவதால் மெல்லிய சலசலப்பு ஒலியை எழுப்புகின்றன. இப்பொழுது அவன் சிள்வண்டுகளின் ஒலிக்குப் பழக்கப்பட்டு விட்டான். அவற்றின் ஒலியிலிருந்து மிருகங்களின் காலடி ஒலியை அவனால் வேறுபடுத்த முடிந்தது. அவை கலைமாண்களா? அவற்றில் ஒன்றை இனங்காண முடிந்தது. அவை மாண்கள் தாம். மாண்களில் ஒன்று திடீரென்று நின்று தலையை உயர்த்தியது. அதைப் பின்பற்றி எல்லா மாண்களும் அவ்வாறே தலைகளை உயர்த்தின. அவை ஏதோ ஒலியைக் கேட்க முயன்றன.

அந்த ஒலி அவனுக்கும் கேட்டது. கார் ஓடிவரும் ஒலி. மிகத் தொலைவிலிருந்து, அது நெருங்கிவந்து கொண்டிருந்தது.

மாண்கள் நெருக்கி அடித்துக்கொண்டு நகர்ந்தன. ஒரு நிமிஷம் ஓரிடத்தில். மறு நிமிஷம் இன்னொரிடத்தில், எல்லாம் ஒன்றாக.

கார் அருகில் வந்துவிட்டது. முன்னரிலும் தெளிவாக அவனால் பார்க்க முடிந்தது. மரங்களுக்குப் பின்னால் ஆகாயம் பிரகாசித்தது. முன்னைய இருள் மூட்டம் இல்லை. நட்சத்திரங்கள் மங்கிக் கொண்டிருந்தன.

அவன் பின்னால் திரும்பினான். வீதியை நோக்கி மெல்ல நடந்தான். வருகின்ற காரைப் பார்க்கலாம் என்ற நம்பிக்கை. ஆனால் அவன் கால்கள் நோவெடுத்தன; நொண்டினான்.

அது கார் அல்ல; ட்றக். பச்சை நிறமான, பெருமளவு சாமான்கள் ஏற்றப்பட்ட ட்றக். தெருவில்

சரிந்து நின்ற காரைக் கடக்க அது. தன் வேகத்தைச் சற்றுக் குறைத்தாலும் நிற்கவில்லை.

அவன் தன் காலைகளை இழுத்தபடி வீதியை அடைந்தான். இப்பொழுது அவனால் எல்லாவற்றையும் தெளிவாகப் பார்க்க முடிந்தது. வானம் மேலும் பிரகாசமாகக் காட்சி தந்தது. காரின் முன்புறம் மிகுதியும் அடிபட்டுப் பழுதடைந்தது. மேற்குப் பகுதி திறந்து நெளிந்திருந்தது. காரின் முன்கதவு கழன்றுகிடந்தது. காரினுள்ளே முதலில் அவனுக்குத் தெரிந்தது தலைமயிர்தான். அந்தத் தலைமயிருக்கு உரியவன்? ஒரு மனிதன். கதவுக்கு வெளியே அவனது தலை தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. மல்லாந்து கிடந்தான். அவனுடைய தலையின் கீழ் வீதியின் மண் நனைந்திருந்தது.

மற்றவன் காரின் பின்பக்கத்தில் கிடந்தான். அவனது முழங்கால் காருக்கு வெளியே தெரிந்தது. அவன் அணிந்திருந்த காற்சட்டையின் நிறம் கறுப்பு. காரின் நிறம் வெளிறிய நீலம். காரின் சுற்றுப்புறமெங்கும் நொருங்கிய கண்ணாடித் துண்டுகள். ஆகாயம் அந்தத் துண்டுகள் ஒவ்வொன்றிலும் பிரதிவிம்பித்துக் கொண்டிருந்தது. இப்பொழுது ஆகாயம் முற்றாக வெளுத்துவிட்டது.

காரை மீண்டும் பார்த்தான். பயம் மனத்தை நிரப்பியது. தெருவிற் கிடந்த கண்ணாடித் துண்டுகளும் இரத்தத் திட்டுகளும் பயத்தை மிகுவித்தன. இரத்தக் கறைகள் காரின் சூழலுக்கு அப்பால் காணப்படவில்லை. ஆனால், அவனது துணிகளில் அவை தெரிந்தன, சட்டைகளில், கால் உறையில், கைகளில்.

அவன் இந்த இடத்தில் இருக்கக் கூடாது. இப்பொழுது கார் கண்ணுக்கு மறைந்தது. கிராமப்புற வெளியருகில் அவன் நின்றான்.

நடந்துகொண்டேயிருந்தான். சிறு காடும் வந்தது. அவ்விடத்தை எப்பொழுதும் அவனால் அடையாளம் காணமுடியும். அவன் கடுமையான காயங்களுக்கு உள்ளாகவில்லை. ஆனால் அந்த இரு மனிதர்களும்..? அவர்கள் பெரும்பாலும் இறந்து போயிருக்க வேண்டும். அவனால் நொண்டாமல் நடக்க முடிந்திருக்குமானால், முழங்காலிலுள்ள வெட்டுக் காயத்திற்குச் சிகிச்சை செய்யப்பட்டு, புண் மாறியிருந்தால், அவனைப் பார்த்து “நீ எப்படி இருக்கிறாய்?” என்று கேட்பவர்களுக்கு “நான் நல்ல சுகம். நன்றி” என்று நிச்சயம் சொல்லியிருப்பான்.

கண்களைத் திறப்பதற்கு முன்பு, தனக்கு நிகழ்ந்தவை பற்றியும் நட்சத்திரங்கள் நிறைந்த ஆகாயத்தைப் பார்த்தபடி தான் வெறுநிலத்தில் கிடந்தது பற்றியும் தன்னால் நினைவுபடுத்த முடியாமல் போய் விட்டது ஏன், என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை. தன் சொந்தப் பெயரையும் நினைவிற் கொண்டுவரக் கூடவில்லை அவனுக்குத் தெரிந்தவை வீதியில் மோசமாக அடியுண்டு கிடக்கும் காரும் அதனால் அசையாது கிடக்கும் இரு மனிதர்களுந்தாம். தான் சிறிய காட்டினுள் தனது கால்களுக்குக் கீழே புற்றரையை மிதித்தபடி நின்றதும் தலைக்குமேல் ஆகாயம் சிவத்துக் கொண்டிருப்பதும் அவனுக்குத் தெரிந்தன.

அவன் நடந்தான். சூழலெங்கும் பறவைகளின் கலகலப்பு, இப்பொழுது சுற்றுப்புற மரங்களைப் பார்க்கவும் அவற்றின் பெயர்களைத் தெரிந்து கொள்ளவும் அவனால் முடிந்தது. “அங்கு ஒரு ஆலமரம். அப்பால்

மாமரம். இன்னும் அப்பால் பருத்தி மரம். இது என்ன மரம்? ஆம். இது கொய்யாமரம். இதில் காய்கள் தூங்குகின்றன.’’

கொய்யாமரத்தைப் பார்த்ததும் அவனுக்குப் பசி ஏடுத்தது. வீதியை விட்டு விலகி மரத்திலிருந்த பழங்களைப் பறிக்க முயன்றான். மாமரத்திலும் பழங்கள் இருந்தன. ஆனால், அதில் ஏறிப் பழங்களைப் பறிக்க முடியாதவாறு கால்களில் நோவெடுத்தது. ஆனால் கொய்யாப் பழங்கள் கைக்கொட்டியனவாய் இருந்தன. அவன் அதிர்ஷ்டசாலி. ஒன்றின்பின் ஒன்றாக இரண்டு கொய்யாப்பழங்களைச் சாப்பிட்டான்.

சிறு காட்டின் முடிவில் வீதி பிரதான வீதியோடு தொடுத்தது. எந்த வழியால் அவன் போக வேண்டும்? அவனுக்குத் தெரியவில்லை. வலது பக்கமாகத் திரும்பிப் பெயர் தெரியாத மரம் ஒன்றை அடையும் வரை நடந்தான். களைத்துப்போய் மரத்தின் கீழ் அமர்ந்தான், அங்கு நின்ற மரங்கள் ஒவ்வொன்றினதும் அடித்தண்டிலே கறுப்பிலும் வெள்ளையிலும் சுற்றிவரக் கோடு அடிக்கப்பட்டிருந்தது. வீதியின் இரு புறங்களிலும் எல்லா மரங்களிலும் இப்படியே. ஏன் இப்படிச் செய்தார்கள்? யார் இவ்வாறு செய்திருக்கலாம்? சரியான பதிலை அவனால் பெறமுடியவில்லை.

சிந்திக்கவே அவன் விரும்பவில்லை. தலை நரம்புகள் சுண்டிச் சுண்டித் துடித்தன. பெரும் வேதனை. உதடுகள் நடுங்கின. மூக்கு உளைந்தது.

பெருமூச்சு விட்டான். தொடர்ந்து கண்கள் நீர் சொரிந்தன. அடுத்த நிமிஷம் மரங்களின் கறுப்பு வெள்ளைக் கோடுகள், மரங்கள், வீதிகள், பச்சை மஞ்சள் நிறங்கள் எல்லாம் மங்கி மங்கி அவன் கண்களிலிருந்து விலகி ஒடி மறைந்துபோயின.

அவனுக்கு மேலாக ஒரு தலை அசைந்து கொண்டு இருந்தது. அது அவனை நோக்கிக் குனிந்தது. தலைப்பாகையும் தாடியும் கொண்ட தலை. இல்லை. அது அசையவில்லை. அவன்தான் அசைந்தான். தலைப்பாகையுடன் கூடிய மனிதன் அவனை அசைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“தம்பி, பால், சூடான பால். குடி”

அந்த மனிதனின் கையிலிருந்த கிளாசில் ஆவி எழுந்த வண்ணம் இருந்தது.

அவன் பாரம் ஏற்றப்பட்ட ‘ட்றக்’குக்கும் அது னுடன் இணைந்திருந்த பொருள் ஏற்றும் இணைப்புப் பெட்டிக்கும் இடையிலுள்ள ஒழுங்கிய இடைவெளியில் கிடந்தான்; துணி விரிப்புக்கிடையில், துணிகளின் பொதியாலாக்கப்பட்ட தலையணையில் தலை வைத்துக் கிடந்தான்.

அவன் எழுந்திருந்து பாலை அருந்தினான். ‘ட்றக்’ சாப்பாட்டுக் கடை ஒன்றின் முன்னால் நின்று கொண்டிருந்தது. வீதியின் ஒரு புறமாயிருந்த அந்தக் கடையின் முன்னால் ஒரு வாங்கு. அதன்மேல் அமர்ந்து மூவர் தேநீர் அருந்திக்கொண்டிருந்தனர்.

தேநீர்க்கடைக்குப் பக்கத்திலிருந்த கடை ஒன்றிலிருந்து சுத்தியலால் அடிக்கும் ஓசை எழுந்தது. அது கார் முதலிய வாகனங்களைத் திருத்தும் கடை போலும். அதன் முன்னால் ஒரு கறுத்த நிறக் கார் நின்றது. காரின் அருகில் ஒரு மனிதர் நின்றார். அவர் லேஞ்சியால் தமது மூக்குக் கண்ணாடியைத் துடைத்த படியிருந்தார்; சேட்டும் நீண்ட சாற்சட்டையும் அணிந்தவர்.

தலைப்பாகைக்காரன், உள்ளே சென்று பின் தேநீர் அருந்தியவர் தன்னைத் தொடர்ந்துவர அவன் பக்கத்தில் வந்தான்.

“உன் பெயர் என்ன?” அந்த மனிதன் ஹிந்தியில் கேட்டான்.

“எனக்குத் தெரியாது.” அவன் பதில்.

“தெரியாது? இதன் அர்த்தம் என்ன? நீ வங்காளியா?”

தலையை ஆட்டினான். அவன் வங்காளிதான். இதில் சந்தேகம் இல்லை. அவனது சிந்தனைகள் யாவும் வங்காளி மொழியில்தானே?

“எங்கிருந்து வருகிறாய்? உனக்கு எப்படிக்காயம் ஏற்பட்டது? வேறு யாராவது உன்னுடன் இருந்தார்களா? அவர்கள் எங்கே போய்விட்டார்கள்?”

“தெரியாது, ஞாபகம் இல்லை.”

இவ்வேளையில் கறுத்தக் காரின் அருகில் நின்ற மனிதர், “என்ன விஷயம்? இந்தப் பையன் யார்?” என்று கேட்டபடி அந்த இடத்திற்கு வந்தார் அவர் இளைஞர்தாம். ஆனால் தலையிலிருந்து பெரும்பாலான

மயிர்கள் உதிர்ந்திருந்தன. கண்களைச் சுருக்கிக் கொண்டு சிறுவனை ஆராய்ந்தார். தலைப்பாகைக்காரன் நடந்தவற்றை ஹிந்தியில் விளக்கினான். அது மிகவும் சாதாரண விஷயம். வீதியோரத்தில் இந்தச் சிறுவன் மூர்ச்சையாகிக் கிடத்தான்; இவனைத் தூக்கி 'ட்றக்' கில் கிடத்தி இந்த இடத்திற்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறான். வழக்கைத் தலையர் கல்கத்தாக்காரரானால் இவனைக் கூட்டிச் செல்லலாம்.

“உன் பெயர் என்ன?” வங்காளிக் கனவான் கேட்டார்

சங்கடமாயிருந்தது. அவன் பெயரை மறந்து விட்டான். தலைப்பாகைக்காரன் உரத்துச் சிரித்தான். “தெரியாது, தெரியாது. இதைத்தான் இவன் சொல்கிறான்.”

“தெரியாது என்றால் என்ன அர்த்தம்? மறந்து விட்டாயா?”

“ஆம்”

வங்காளிக் கனவான் அவனது முழங்காலிலிருந்து வெட்டுக் காயத்தைப் பரிசோதித்தார்.

“எங்காவது காயப்பட்டாயா?”

அவன் தனது முழங்காலைக் காட்டினான்,

“தலையிலுமா?”

“ஆம்.”

“தலையைக் காட்டு, குனி”

குனிந்தான். அவர், அவனது வீக்கத்தைத் தொட்டுப் பரிசீலனை செய்த பொழுது நோவால் துடித்துப் போனான்.

“இங்கே ஒரு காயம். உனது தலைமயிர் இரத்தத்தில் நனைந்திருக்கிறது. இறங்கமுடியுமா? முயன்று பார்.”

தலைப்பாகைக்காரனிடம் பால் சிளாசைக் கொடுத்தான். காலை மெதுவாகக் கீழே வைத்து ‘ட்றக்’கின் இணைப்புப் பெட்டியிலிருந்து இறங்க முயன்றான். கனவான் அவனை மெல்லத் தூக்கி இறக்கிவிட்டார். அவன் ‘ட்றக்’ சாரதிக்கு நன்றி சொன்னான். காறக்பூர் முப்பது மைல் தொலைவில் இருந்தது. கனவான் அங்கே அவனை அழைத்துச் சென்று ஏதாவது ஒரு மருந்தகத்தில் அவன் காயங்களுக்கு மருந்திட்டு முதலுதவி அளித்தபின், கல்கத்தாவுக்கு அழைத்துச் செல்லத் தீர்மானித்தார். அதுதான் அவன் சேரவேண்டிய இடம்.

“முதலிலே பொலிஸ் நிலையம் செல்லுங்கள்” ‘ட்றக்’ சாரதி ஆலோசனை கூறினான். “ஏதோ பிழை நடந்திருக்க வேண்டும்.”

அவர்களின் உரையாடலை வீளங்கிக் கொள்ளச் சிறுவனுக்குச் சிறிது நேரம் எடுத்தது. ‘பொலிஸ்’ என்ற சொல்லைக் கேட்டதும் அவனது இருதயம் படபடத்தது. பொலிசார் கள்வரைப் பிடித்துத் தண்டிப்பவர்கள். அவனுக்குக் களவு தெரியாது.

வங்காளிக் கனவான் அவனைத் தமது காரின் ஆசனத்தில் இருத்தினார். கடைகள் மிக விரைவில் கண்ணுக்கு மறைந்தன. அவர்கள் கிராமத்தின் திறந்த வெளிக்கு வந்து விட்டனர். கனவான், தமது ஓரக் கண்களால் தன்னையே பார்த்தவாறிருப்பதை உணர்ந்தான். இப்பொழுது அவர் கேள்விகள் கேட்கத் தொடங்கினார்.

“கல்கத்தாவில் வசிக்கிறாயா?”

‘தெரியாது’ என்று அவன் சொல்ல வேண்டியிருந்தது.

“உன் பெற்றோர் யார்? அவர்களை நூபகப் படுத்திக்கொள்ள முடியுமா? சகோதரர்கள்? சகோதரிகள்?”

“இல்லை”

இதன் பின்பு கடந்த இரவு நிகழ்ச்சிகளை அவன் சொல்லலானான். “மோதுண்ட கார், அதில் சிடந்த இருவர்.”

“காரின் இலக்கத்தைக் கவனித்தாயா?”

“இல்லை”

“அந்த மனிதர்கள் யார் போல இருந்தார்கள் என்பதை நினைவில் வைத்திருக்கிறாயா?”

தான் கண்ட காட்சியை இயன்ற அளவு விபரித்தான். இதற்குப் பிறகு கனவான், வேறு கேள்வி ஒன்றும் கேட்கவில்லை. ஆனால் வழி நெடுகலும் அவரின் நெற்றியில் ஆழமான சிந்தனைக்கு அறிகுறியாகச் சுருக்கம் விழுந்திருந்தது.

பிற்பகல் இரண்டுமணி. கனவானின் கைக் கடிகாரத்தைப் பார்த்ததில் தெரிந்தது. இரண்டு கொய்யாப்பழங்களும் ஒரு கிளாஸ் பாலும் அவனது பசியைத் தணிக்கப் போதியனவாய் இல்லை. அவன் பசியாயிருந்தான். தனக்குப் பசி என்பதைக் கனவானுக்குச் சொல்ல நினைத்தான்; சொல்லவில்லை. கனவான் காரை ஒரு மரத்தின் அடியில் நிறுத்தினார். அதன் பக்கத்தில் இருந்த மைற்கல் காறக்பூர் இன்னும்

பன்னிரண்டு மைல் தொலைவு என்பதைக் காட்டியது. கனவான் வெள்ளை நிறமான பெட்டி ஒன்றைத் திறந்து கறியையும் 'லச்சில்' என்ற உணவு வகையையும் எடுத்து ஒரு பகுதியை அவனிடம் கொடுத்த பின் மீதியைத் தமக்கு வைத்துக்கொண்டார். வெள்ளையாய் வட்டவடிவில் அமைந்த அந்தப் பணிகாரத்தின் பெயரை நினைவுக்குக் கொண்டுவர முதலில் கூடவில்லை. ஆனால் அதனுள்ளேயிருந்த கோழியிறைச்சியிலிருந்து அது என்ன என்று தெரிந்து கொண்டான். வங்காளி மொழியில் அந்தப் பணிகாரத்துக்குச் 'சீல்' என்று பெயர். 'லச்சி'யை 'லச்சீ' என நெடில் கொடுத்து நீட்டினால் இரண்டு சொற்களும் எதுகைக்கு அமைவாயிருக்கும்.

மைற்கல்களின் எண்கள் குறைந்து 'இரண்டு' என்ற எண்ணைக் காட்டிய பொழுது 'காறக்பூர்' நகரம் கண்ணுக்குப் புலனாகத் தொடங்கியது.

"காறக்பூருக்கு எப்போதாவது வந்திருக்கிறாயா?" கனவான் கேட்டார்.

அவன் அந்த நகரத்துக்கு வந்திருக்கிறானா இல்லையா என்பதை அவனால் எவ்வாறு நினைவுகூர முடியும்? நகரின் பெயர்கூட அவனுக்கு அந்நியமாகவே இருந்தது. நகரக் காட்சியும் நிச்சயமாக முன் பார்த்ததாய் இல்லை.

"இங்கே ஒரு பெரிய கல்லூரியும் உண்டு. அதன் பெயர் ஐஐடி."

கனவான் சொன்ன எழுத்துக்கள் அவன் தலைக்குள்ளே சுழன்று கொண்டிருந்தன. விரைவில் நகரின் இரைச்சலில் அவை மறைந்து போயின.

திருப்பம் ஒன்றில் பொலிஸ் ஒருவனைக் கண்டதும் அவன் நெஞ்சு பயத்தில் ஆழ்ந்தது. “நான் பொலிசை விரும்பவில்லை” உரத்துச் சொல்லிக் கொண்டான்.

கனவான் வீதியில் வைத்த கண்களை எடுக்காது காரைச் செலுத்திக்கொண்டிருந்தார்.

“பொலிசுக்கு அறிவிக்க வேண்டும். நீ நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று எனக்குத் தெரிகிறது. நீ உன் பெற்றோரை மறந்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் உன்னை மறந்திருக்கமாட்டார்கள்; நீ யார் என்பதைப் பொலிசிடம் விசாரிப்போம். அவர்கள் உன்னை உன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வார்கள். பொலிசார் உனக்கு நன்மையைத்தான் செய்வார்கள். இதை நீ அறியவேண்டும். அவர்கள் எல்லோரும் கெட்டவர்கள் அல்ல”

‘சங்கர் மருந்த’கத்தின் டாக்டர் அவனது காயங்களுக்கு மருந்திட்டார். தலைக்கு ஐஸ் வைத்தார். முழங்காலில் மருந்து இட்டுக் கட்டினார். அந்தக் கட்டின் மேல் ‘ரேப்’ இட்டு ஒட்டினார். கனவான் இவையெல்லாம் முடிந்தபின் டாக்டரை நோக்கித் திரும்பினார்.

“பொலிஸ் நிலையம் எங்குள்ளது?”

டாக்டர் மறுமொழி கொடுக்கும் முன்பே அவன் கேட்டான்.

“கக்கூசு எங்கே இருக்கிறது?”

“இந்தப் பக்கத்தால் வா” என்று சொல்லிய வண்ணம் டாக்டர் தமது நாற்காலியிலிருந்து எழுந்தார்.

மருந்தகத்தின் பின்னாலுள்ள தீண்ட விருந்தையால் நடந்து சென்று அதன் முடிவிலிருந்த கக்கூசை அவனுக்குக் காட்டினார்.

அவன் கக்கூசினுள்ளே சென்று உட்புறம் தாளிட்டிக் கொண்டான். சிறிது நேரத்தில் பயம் நீங்கித் தன் நிலைக்கு வந்ததும் கக்கூசின் பின்புறக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியில் வந்தான். அங்கு ஒரு ஒழுங்கை காணப்பட்டது.

பிரதான வீதி இடப்புறமாய் இருந்ததால் அவன் வலப்புறமாகத் திரும்பினான். தான் பிடிபடுவதை அவன் விரும்பவில்லை. எங்கே போவது என்ற லட்சியமும் இல்லை. பொலிசிடம் பிடிபடாமல் தப்பிக் கொண்டால் போதும். ஒழுங்கையில் உள்ளவர்கள் அவனை உறுத்துப் பார்த்தார்கள். காரணம் அவன் நொண்டி நொண்டி நடந்ததும் கால் உறைகளில் இரத்தக் கறையும் அழுக்கும் காணப்பட்டதுந்தான். அவன் முழங்காலிலே கட்டுப் போட்டிருந்தது.

ஆனால் யாரும் அவனை ஒன்றும் கேட்கவில்லை.

ஒழுங்கை சன நெரிசலான வீதி ஒன்றில் முடிவுற்றது. அவனில் எவரும் எவ்வித கவனமும் எடுக்கவில்லை. நெயில் பாதை இரும்பு வேலியுடன் கூடி இடப் பக்கத்தில் காணப்பட்டது. நெயில் பாதைகள் ஒன்றுக்கு ஒன்று சமாந்தரமாயிருந்தன. இரும்புத் தூண் ஒன்று உலோகத்தாலான கொடிகளுடன் அவனுக்கு முன்னால், நெயில் பாதையின் அருகில் நின்றது. உலோகக் கொடிகளின் மீது சிவப்பும் கறுப்புமான விளக்குகள் ஒளிர்ந்தன. இவற்றிற்கு என்ன பெயர்? நினைவுபடுத்தக்கூடவில்லை.

புகையிரதநிலையம் அவனுக்குத் தொலைவில் இருந்தது. பெரிய புகையிரத நிலையம். புகைவண்டி ஒன்று அங்கு நின்றது. புகையிரத மேடையில் பெருந்தொகையான சனக்கூட்டம்.

அவன் புகையிரத நிலையத்தை நோக்கிச் சென்றான். புகையிரதம் அவனுக்கு நேரெதிரில் நின்றது. புகையிரத எஞ்சினிலிருந்து 'விசில்' ஒலி கிளம்பியது. ஏதோ இயல்புக்கம் அவனைப் புகைவண்டியுள் ஏறுமாறு ஊக்கியது. இது அவனுக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம். 'ஏறிக்கொள். இப்பொழுதே.'

சனக்கூட்டம் அவனைச் சூழ்ந்து விரைந்து கொண்டிருந்தது; பின்னாலிருந்து தள்ளியது. இடப்பக்கம், வலப்பக்கம் எல்லாப்பக்கங்களாலும் தள்ளப்பட்டான். மூட்டையொன்று அவனை மூட்டித்தள்ளக்கிட்டத்தட்ட அவன் கீழே விழும் நிலையில் இருந்தான். ஒருவாறு சமாளித்துக்கொண்டு நிமிர்ந்த பொழுது புகையிரதம் நகரத் தொடங்கியிருந்தது. புகையிரதப் பெட்டிகள் கடந்து போகின்றன. கதவுகள் எல்லாம் சாத்தப் பட்டுவிட்டன. அவன் எவ்வாறு ஏறுவது?

அங்கே ஒரு கதவு திறந்திருந்தது. அவனால் சமாளித்து ஏறமுடியுமா? இல்லை. அவனால் முடியாது. அவனது கைகளில் போதிய வலு இல்லை. கால்களிலுந்தான். ஆனால் இது அவனுக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பம். தவறவிடக்கூடாது. பயன்படுத்தியே ஆகவேண்டும்.

அவன் கைகளைத் தூக்கியபடி புகையிரதப் பக்கமாக நகர்ந்தான்; ஓடினான். கதவின் கைப்பிடியைப் பிடித்துக் கொண்டு உள்ளே பாய்ந்தான். கால் சற்று விலகினால், கைப்பிடி சற்றுத் தளர்ந்தால் ..

அவனுடைய கால்கள் இப்பொழுது தரையில் இல்லை. அவை வழுக்கவும் இல்லை. ஒரு கை கதவிற்கு வெளியே நீண்டது; அவனுடைய இடுப்பைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டது; பின் உள்ளே அவனை இழுத்துக்கொண்டது. தொடர்ந்து கோபமான வார்த்தைகள் வெளிவந்தன.

“உசாரான வீரன் என்று காட்டும் முயற்சியோ? உன் முகத்தில் இடித்துத் தள்ளியிருந்தால் என்னவாகி யிருப்பாய்?”

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY OF JAFENA

அவன் ஆசனம் ஒன்றில் அமர்ந்தபடி பெருமூச்சு விட்டான். பெருமூச்சுக்கள் விரைவாக வெளிவந்தன. அவ்வேளையில் அவனைக் கேள்வி கேட்டால் சொல்ல முயன்றாலும் விடைகள் வெளிவந்திருக்கமாட்டா. தன்னை உள்ளுக்கிழுத்த மனிதனைப் பார்த்தபடி இருந்தான். அந்த மனிதன் கோபமாகப் பேசிய போதிலும் கோபமாக இல்லை. முதலில் அவனுக்குக் கோபம் ஏற்பட்டிருக்கக் கூடும். சிறுவனைப் பார்த்தபின் அமைதியாகி விட்டான். அவனது கண்கள் சுடர் விட்டன. வாயைத் திறந்து அவன் சிரித்தபொழுது பற்களின் வெள்ளையானது பிரகாசத்தை மேலும் கூட்டியது. வாழ்க்கை முழுவதற்கும் வேண்டிய மூல வளங்களும் திறமைகளும் பொருந்தியவனாய் அம் மனிதன் விளங்கினான்.

றையில் பெட்டியினுள்ளே பல பிரயாணிகள். ஆனால் அந்த ஆசனத்திலே அந்த மனிதனும் அவனும் மட்டுமே இருந்தார்கள். அவர்களுக்கு எதிர் ஆசனத்தில் மூன்று கிழவர்கள் அருகருகாக அமர்ந்திருந்தார்கள். ஒருவன் தூங்கி வழிந்தான். மற்றவன் இப்பொழுதுதான் பொடி போட்டுக் கொண்டு மூக்கைத் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தான். மூன்றாமவன்

பத்திரிகை வாசித்தான். புகைவண்டி எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு ஆடி அசைந்ததோ அந்த அளவிற்கு அவன் பத்திரிகையை இறுகப்பிடித்துக் கண்களருகே கொண்டு சென்று வாசிக்க முற்பட்டான்.

“பெரிய கெட்டித்தனந்தான்! ஏன் இந்தச் சாகசம்?” அந்த மனிதன் கடுமையாக ஆனால் சிரிப்போடு கேட்டான்; தனது பார்வையால் சிறுவனை ஊடுருவிப் பார்த்து அவனைப் பற்றி அறிய முயன்றான்.

சிறுவன் அமைதியாயிருந்தான். அவன் உண்மையாகவே பொலிசிடமிருந்து தப்புவதற்காகவே ஓடி வந்தவன். ஆனால் அதனை ஒப்புக்கொண்டு வெளிப்படையாகக் கூற அவனால் முடியவில்லை.

அவனது உள்ளத்தைப் படித்தபடி ‘பொலீஸ்?’ என்று அம்மனிதன் கேட்ட பொழுது அவன் அதிர்ந்து போனான்.

“அரிசி கடத்தும் முயற்சி ஏதாவது?” மனிதன் மீண்டும் கேட்டான். இது அவன் கேட்ட மூன்றாவது கேள்வி சிறுவன் எதற்கும் பதில் தரவில்லை.

“இருக்க முடியாது. நீ உயர் குடும்பத்தவன்; உன்னால் முதுகிலே அரிசி மூட்டையைச் சுமந்து கடத்திச் செல்ல முடியாது.”

இதற்கும் பதில் இல்லை. அந்த மனிதன் அவனை முன்போலவே ஊடுருவி நோக்கினான்.

“நான் உன் வயிற்றில் இடிக்கும்வரை நீ பேச மாட்டாய் போலிருக்கிறது” என்றவன் குரலைத் தாழ்த்தி அவன் முன்பு குனிந்து, எனக்குச் சொல்ல

மாட்டாயா? நான் உன்னைக் கைவிடமாட்டேன். நானும் ஒரு காலத்தில் குழப்படி காரன் தான், உன்னைப் போல” என்று.

அடுத்ததாக அந்த மனிதன் தன் பெயரைக் கேட்பான் என்பதை அறிந்து அவன் தானே முந்திக் கொண்டவனாய் “உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று கேட்டான்.

“என் பெயர் பிறகு வரட்டும். முதலில் உன் பெயர் என்ன என்று சொல்”

திரும்பத் திரும்பத் தனக்குத் தன்பெயர் தெரியாது என்று சொல்லிச் சொல்லியே அலுப்படைந்தவன் அவன். காறக்பூரில் மருந்தகத்தைக் கடந்து வந்த பொழுது வீதியில் உள்ள கடையொன்றின் பெயர்ப் பலகையில் ‘மகாமாயா ஸ்டோர்ஸ்’ என்றும் உரிமையாளன் ‘பத்திக் சந்திர பால்’ என்றும் வாசித்ததை நினைத்துக் கொண்டான்.

“பத்திக்” என்று.

“ஐது உன் உண்மைப் பெயரா? பட்டப் பெயரா?”

“உண்மைப் பெயர்”

“முழுப்பெயர்?”

“முழுப்பெயர் என்றால் என்ன?” அவன் தன் மூளையைக் குழப்பிக் கொண்டு அதன் பொருளை விளங்கிக்கொள்ள முயன்றான்.

“முழுப்பெயர் என்றால் என்னவென்று தெரியாதா? நீ படித்த பள்ளிக்கூடம் எது? முழுப்பெயர் என்றால் குடும்பப் பெயர்.”

அவனுக்கு முன்னரிலும் குறைவாகவே விளங்கியது.

“கடைசிப் பெயர்” அந்த மனிதன் மேலும் தெளிவாக்க இவ்வாறு சொன்னான். “ரவி என்ற பெயரின் பின் வருகிறதே தாகூர்? அது போல நீ உண்மையில் படு மந்தமா? அல்லது பாசாங்கு பண்ணுகிறாயா?”

சிறுவன் விளங்கிக் கொண்டு “பால்” என்று சொன்னான். “பால் இறுதியில் வரும். இடையில் வருவது ‘சந்திர’, பத்திக் சந்திரபால்.”

அம்மனிதன் அவனை உறுத்துப் பார்த்தான். சில நிமிஷங்களுக்குப் பிறகு தன் கைகளை நீட்டியபடி “கலைஞன் ஒருவன்தான் தனக்கென்று ஒரு பெயரை உடனடியாக ஆக்கிச் சொல்வான். நாங்கள் கைகுலுக்கிக் கொள்வோம். திரு. பத்திக் சந்திரபால் அவர்களே வாரும். என் பெயர் ஹருண். ரஷீட். உடன் கூடி அல் நடுவில் வரும். ஹருண் அல் ரஷீட், பாக்தாதின் கலீபா. மாயாஜால வித்தைக்காரர்களின் மன்னன்.”

அவன் சிறுவனின் கையைக் குலுக்கிய பொழுதும் அவனை நம்புதற்குரியவனாகக் கொள்ளவில்லை.

“நீ எந்த இனத்தைச் சேர்ந்தவன்?” அந்த மனிதன் அவனை நேராகப் பார்த்துக் கேட்டான். “நவாப் சிராவுதாலா காலம் தொட்டே பத்திக் என்பது பழைய பாணிப் பெயராகி விட்டது. இப்பொழுது உன் கையைப் பார்ப்போம்.” அவன் தடுக்க முன்னரே மனிதன் அவனது கையைப் பிடித்துத் திருப்பி உள்ளங் கையைப் பார்த்தான். “ஹும், உனது வாழ்க்கையில் எந்தக் காலத்திலும் பஸ்ஸின் மேல்

கைப்பிடி வாரை நீ பிடித்ததில்லை. உன் சேட்டின் விலை குறைந்தது நாற்பத்தைந்து ரூபாவாகவாவது இருக்கும். ரெறிக்கொட்ட துணியில் தைத்த காற்சட்டை. உம் சலூனில் அண்மையிலேதான் செய்து கொண்ட சவரம். பூங்கா வீதிச் சலூன் போலிருக்கிறது!”

மனிதன் அவனை மீண்டும் நோக்கினான். சிறுவன் ஏதாவது சொல்லுவான் என்று அவன் எதிர்பார்த்திருக்க வேண்டும். சிறுவனுக்குத் தன் நிலையை ஒப்புக்கொள்வதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை.

“எனக்கு எதுவும் நினைவில் இல்லை”

மனிதன் கண்களை இடுக்கி அவனை நோக்கிய பொழுது அந்தக் கண்களில் அசாதாரணமான ஒர் ஒளி.

“விண்ணே! பாக்தாத்தின் காலிவோடு ஏமாற்று வித்தையில் இறங்காதே. நீ தப்பிவிட முடியாது. நீ இப்பொழுதுதான் பிறந்த குழந்தையுமல்ல. நீ ஆங்கிலப் பாடசாலையிலே படித்துக்கொண்டிருந்தாய். இல்லையா? அங்கே கெட்ட நண்பர்களோடு சேர்ந்திருக்கிறாய். உன் அப்பாவின் கண்களுக்கு எட்டாத தொலைவுக்கு இன்று வந்துவிட்டாய். எனக்கு இது தெரியாது என்று நினைக்கிறாய்! எப்படி உன் முழங்காலில் காயம் ஏற்பட்டது? ஏன் நொண்டுகிறாய்? உன் தலையிலே வீக்கம் எவ்வாறு ஏற்பட்டது? உண்மையைச் சொல்லிவிடு. இல்லாவிட்டால் யாக்பூர் புகை வண்டி நிலையத்தில் உன் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளிவிடுவேன். பேசு, உம்”

அவன் பேசினான்; எல்லாவற்றையும் சொன்னான்.

ஓரளவு இந்த மனிதனை நம்பலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. 'இவனுக்குச் சொல்வதில் பிழையிஷ்டை. இவன் தீமை செய்யமாட்டான். பொலிசில் காட்டிக் கொடுக்கமாட்டான்.' தான் கண்களைத் திறந்ததிலிருந்து நடந்த எல்லா விஷயங்களையும் இந்த நம்பிக்கையோடு அவன் சொன்னான்; மருந்தகத்திலிருந்து ஓடி வந்ததையும் கூறினான்.

மனிதன் நீண்ட நேரமாக ஒன்றும் பேசவில்லை. ரெயில் பெட்டியின் யன்னல் ஊடாக வெளியே பார்த்த வண்ணம் மெளனமாய் இருந்தான்

“கல்கத்தாவில் நீ தங்கியிருக்க உனக்கு ஓர் இடம் வேண்டும்” மனிதன் கடைசியாகச் சொன்னான், “எனது இடம் ஏற்றதல்ல”

“நீங்கள் கல்கத்தாவிலா வசிக்கிறீர்கள்?”

“நான் கல்கத்தாவில் கொஞ்சக்காலம் வசித்தேன். மேலும் சிலகாலம் அங்கே தங்கியிருக்கச் செல்கிறேன். எண்டலி என்ற இடத்தில் எனக்குத் தங்குமிடம் உண்டு. ஆனால் எனது கண்கட்டு வித்தைச் சாமான்களோடு பல இடங்களுக்குப் போய்க்கொண்டிருப்பேன். திருவிழாக்கள் நடைபெறும் இடங்களுக்கு. ஓரிடத்தில் முடிந்ததும் மறு இடத்திற்குச் சென்றுகொண்டேயிருப்பேன். கல்யாண வீடுகளுக்கும் நான் அழைக்கப்படுவதுண்டு. இப்பொழுது கோயம்புத்தூரிலிருந்து வருகிறேன். கோயம்புத்தூர் உனக்குத் தெரியுமா? இட்லி, சோறு, தோசைதான் கிழமை முழுவதும் சாப்பாடு. அங்கே இப்பொழுது சேக்கஸ் கொம்பனி ஒன்று வந்திருக்கிறது. அந்தக் கொம்பனியின் பெயர் 'பெரிய வைரம்'. நான் அதன் சொந்தக்காரரைச்

சந்தித்துப் பேசினேன். அந்தக் கொம்பணியின் நட்சத்திரமாய் விளங்கும் வெங்கடேஷ் என் இனிய நண்பன், அவன் எனக்கு ஓர் வேலைபெற்றுத் தருவதாய் வாக்குத் தந்திருக்கிறான். இப்பொழுது கல்கத்தா சாகிட் மினாரின் அடியில் உள்ள சிறு புற்றரை.”

“புல், நீங்கள் புற்றரையில் வசிக்கப்போகிறீர்களா?” இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கையில் அவனுக்குத் தான் புற்றரையிலே கிடந்தது நினைவில் வந்தது.

“புற்றரையில் வித்தை காட்டுதல், வசிப்பதல்ல” மனிதன் அவனைத் திருத்தினான். “இந்த ஆசனத்தின் கீழ் உள்ள றங்குப் பெட்டியைப் பார். என் தொழிலுக்கான கருவிகள் இதில் இருக்கின்றன. கண்கட்டு வித்தை. அதைத்தான் நடத்தி வருகிறேன். எனது குரு வாஸ்தாது அஸமுல்லா என்பவர். அவரே இவை எல்லாம் தந்தார். நான் விடைகொடுத்து ஒரு கருவியைக்கூட வாங்கியதில்லை.” இதைச் சொன்னதும் தன் குருவை நினைந்து மூன்று தடவை நெற்றியைத் தொட்டு வணங்கினான். “தமது எழுபத்தைந்தாவது வயதுவரை எனது குரு வித்தை காட்டிவந்தார். அவரின் தாடியில் ஒரு பகுதி மட்டுமே நரைத்திருந்தது. அதனை நடுவில் வகிடு இட்டுச் சீவி விட்டுக் கொள்வார். ஒருநாள் நமாஸ் செய்பவர்கள் இருப்பார்களே? அப்படி முழந்தாளிட்டு இருந்துகொண்டு நூல் பின்னும் கோல் ஒன்றை மேலே எறிந்து அதைப் பிடிக்கக் கையைத் தூக்கினார். திடீரென்று தம் நெஞ்சைப் பிடித்துக்கொண்டு குனிந்தார். அப்பொழுது அந்தக் கோலானது அவரின் முதுகந்தண்டுக்கும் தோள் மூட்டுக்குமிடையே வந்து விழுந்

சத்தியஜித் ரே

தது. பார்வையாளர்கள் அதுவும் அவருடைய வித்தைகளில் ஒன்று என்று நினைத்தார்கள் ஆனால் அவர் பிறகு நிமிரவேயில்லை.’’

மனிதன் ஒருகணம் மௌனமாயிருந்தான். யன்னலூடாக வெளியே நோக்கினான். ‘‘உபேந்திராவுடன் கதைத்து தீ அவரோடு தங்க ஒழுங்கு செய்கிறேன். ஆனால் ஒரு எச்சரிக்கை பொலிசார் உன்னைத் தேடிக்கொண்டிருப்பார்கள்.’’

சிறுவனின் முகம் தொங்கிப்போயிற்று. ‘‘சரியான வழி உன்னைப் பொலிசிடம் கையளிப்பதுதான்.’’

‘‘ஓ! இல்லை, இல்லை’’ சிறுவன் கத்தினான்.

‘‘பயப்படாதே’’ சிறிது சிரித்தபடி மனிதன் சொன்னான். ‘‘கலைஞர்கள் தங்களின் சொந்த விதிகளுக்கு இசையவே வாழ்பவர்கள். வழக்கமான வழிமுறையைப் பின்பற்றுபவனாயிருந்தால் நான் இந்த இரண்டாம் வகுப்புப் பெட்டியிலிருந்து உன்னைக் கதைத்துக் கொண்டிருக்கமாட்டேன். இல்லை ஐயா! அருண்முட்டி தனது வேலைத்தலத்திலிருந்து பியட்காரில் வீடு திரும்புவதைய் இருக்க வேண்டும்.’’

அவனது தலையினுள்ளே உபேந்திரா என்ற பெயர் சுழன்றபடி இருந்தது. ‘‘உபேந்திரா யார்?’’ கேட்டான்.

‘‘உபேன், குயின் பென்டிங் வீதியிலுள்ள தேநீர்க்கடை ஒன்றின் முதலாளி’’

‘‘அவரோடு நான் எவ்வாறு தங்குவது?’’

‘‘அதுதான் சில ஒழுங்குகள் செய்தாக வேண்டும். ஆங்கில பாடசாலையில் உனக்குப் படிப்பித்தவற்றை இவர்களும் தொடராமல் நான் பார்த்துக்கொள்வேன்.’’

யொலிஸ் அதிகாரி தினேஷ் சந்திரா தமது கை
 லேஞ்சியை மீண்டும் எடுத்து நெற்றியில் வழிந்த
 வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டார்; உணர்ச்சி
 யற்ற சிரிப்பை உதடுகளில் தவழவிட்டார்

“தயவுசெய்து பொறுமையாய் இருங்கள் சேர்.
 நாங்கள் புலன் விசாரணையைத் தொடர்ந்துகொண்டு
 தான் இருக்கிறோம் .. நாங்கள்.”

“மடைத்தனம்” சன்யால் அவர்களின் குரல்
 கடுகடுத்தது. “என் மகனின் நிலைபரம் என்ன
 என்று கூட நீங்கள் சொல்லவில்லை”

“விஷயம் என்னவென்றால் ”

“சொல்ல வேண்டியதை நானே சொல்லி விடு
 கிறேன். உமது வார்த்தைகளிலேயே சொல்லி விடு
 கிறேன். நாலு கொள்ளையரைக் கொண்ட கூட்டம்
 ஒன்று பாபிலுவைக் கடத்திச் சென்றிருக்கிறது.
 கொள்ளையடிக்கப்பட்ட அம்பாசிடர் காரிலே அவர்கள்
 காட்டிசீலா ஊடாகச் சில்பு என்ற இடத்தை நோக்கிப்
 போயிருக்கிறார்கள்.”

“ஆம் சேர்.”

“எனக்கு சேர் சொல்ல வேண்டாம். நான் சொல்லி முடித்துவிடுகிறேன். போன வழியில் அவர்களின் கார் ட்றக் ஒன்றில் மோதுண்டது. நீங்கள் ட்றக்கைக் கண்டு பிடித்துவிட்டீர்கள்.”

“ஆம்” பொலிஸ் அதிகாரி ‘சேர்’ சொல்ல வந்ததைக் கட்டுப்படுத்திக்கொண்டார்.

“இருவர் ஸ்தலத்திலேயே மரணம். நான்கு பேரில் இரண்டு பேர்”

“பங்குகோஷ், நாராயண் கர்மகர்”

“ஆனால் தலைவன் தப்பிவிட்டான்.”

“நீங்கள் சொல்வது சரி”

“அவன் பெயர் என்ன?”

“அவனுடைய உண்மைப் பெயர் தெரியாது”

“மிகத்திறம். என்ன பெயரால் அவன் அழைக்கப் படுகிறான்?”

“சாம்சன்”

“மற்றவன்?”

“ரகுநாத்”

“அதுவும் மாற்றுப் பெயரா?”

“இருக்கலாம்”

“சாம்சனும் ரகுநாத்தும் விபத்தின் பின்னும் உயிர் தப்பிவிட்டனர். பாப்லு காரிலிருந்து தூக்கி வீசப்பட்டான் என்கிறீர்”

“பந்து அல்லது பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவன் ஒருவனின் சப்பாத்தின் அடிப்பாகம் காரிலிருந்து பத்தடி தூரத்தில் காணப்பட்டது. வீதியின் அடிவாரத்துச் சரிவிலே அது கிடந்தது. அந்தச் சரிவின் பக்கத்தில் சிறு காடு, அவ்விடத்தில் இரத்தக்கறைகளும் கட்பறிஸ் சொக்ளெற் துண்டொன்றும் காணப்பட்டன.”

‘ஆனால் சிறுவனைக் காணவில்லை?’

“இல்லை சேர்”

“சிறுகாட்டில் தேடினீர்களா? அல்லது புலிகள் உங்களைக் கலைத்துவிட்டனவா?”

பொலிஸ் அதிகாரி இந்தப் பகிடியை ரசித்துப் பாரமில்லாத மனத்தோடு சிரிக்க முயன்றார். அந்தச் சிரிப்பு இருமலாக வெளிப்பட்டது.

“அங்கே புலிகள் இல்லை சேர். நாங்கள் அந்தச் சிறுகாட்டில் மட்டுமல்ல, பக்கத்துக் கிராமத்திலும் தேடினோம்.”

“அப்படியென்றால் உங்கள் முறைப்பாடுதான் என்ன? எல்லாம் வெட்டவெளிச்சமாகத் தெரிகிறது. சாம்சனும் ரகுநாத்தும் பாபலுவைத் தங்களோடு கொண்டு சென்று விட்டார்கள்.”

“ஆனால் இன்னும் சிறிது நம்பிக்கை இருக்கிறது சேர், அதனால்தான் ”

“சுற்றிவளைக்க வேண்டாம். எனக்கு வேண்டியவை ஆதாரங்கள்”

பொலிஸ் அதிகாரி நெற்றி வியர்வையை மீண்டும் துடைத்துக் கொண்டார். “சணல் கூட்டுத்தாபனத்தில் வேலை பார்க்கும் ஒருவர். அமர்நாத் பனர்ஜி

என்பது அவர் பெயர். காட்சீலாவிலிருந்து கல்கத்தாவுக்குத் தமது காரிலே வந்துகொண்டிருந்தாராம். அவர் வந்தது விபத்து நடந்த அடுத்த நாள். காட்சீலாவில் அவருக்கு வீடு உள்ளது. அவரின் மனைவி, பிள்ளை ”

“விஷயத்தோடே நில்லும்.”

ஆம், சேர். மன்னிக்கவும். காறக்பூருக்கு முப்பது மைல் தொலைவில் 'ட்றக்' ஒன்றிலே அவர் ஒரு சிறுவனைக் கண்டாராம். அவனது புயங்கள், கால்களிலெல்லாம் காயமாம். ட்றக் சாரதி விபத்து நடந்த இடத்திலிருந்து ஒரு மைல் தொலைவிலே பிரதான வீதிக்கு அருகில் சிறுவனை அறிவு மயங்கிக் கிடந்த நிலையில் கண்டானாம். திரு பனர்ஜி அச்சிறுவனைக் காறக்பூரிலுள்ள மருந்தகத்துக்குக் கொண்டு சென்று முதலுதவி செய்வித்தாராம். பின்பு சிறுவன் மருந்தகக் கக்கூசு வழியாகத் தப்பி ஓடிவிட்டானாம். பனர்ஜி பொலிசுக்கு அறிவித்திருக்கிறார்.”

பொலிஸ் அதிகாரி இவ்வாறு கூறி நிறுத்தினார். சன்யால் தம் பெரிய மேஜையில் இருந்த கண்ணாடியில் தமது கண்களைப் பதித்தபடி அவர் சொன்னதைக் கேட்டு முடிவில் கூறினார்: 'சிறுவன் தனது பெயரைச் சொன்னானா, இல்லையா என்பதை நீர் சொல்லவில்லை.’

“அதில்தான் மர்மம் சேர். சிறுவன் நினைவாற்றலை இழந்தவனாகத் தோற்றுக்கின்றான்.”

“நினைவாற்றலை இழத்தல்!” நம்பிக்கையினத்தால் சன்யாலின் மூக்கு, கண்கள், நெற்றி எல்லாம் ஒரே சமயத்தில் சுருங்கின.

“தனது பெயரையோ உங்களில் முகவரியையோ வேறு எவ்வித தகவல்களையோ அவனால் தரமுடியவில்லை.

“முட்டாள் தனம்!”

“ஆனால் முன் தரப்பட்ட விவரணத்தோடு குறிப்பிடத்தக்க அளவு அடையாளங்கள் பொருந்தி வருகின்றன”

“எப்படி? சிவந்த நிறம்? சாதாரண உடல்வாகு? சுருட்டை மயிர்? அவ்வளவுதான். இல்லையா?”

“நீல அரைக்காற்சட்டை, வெள்ளை மேற்சட்டை என்பனவும் பொருந்துகின்றன”

“அவன் இடுப்பிலேயுள்ள மச்சம்? நாடியில் உள்ள மச்சம்?”

“இல்லை சேர்”

திரு. சன்யால் தமது நாற்காலியிலிருந்து எழுந்த படி கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தார். “நான் இன்று நீதிமன்றம் போகவேண்டும். கவலை அதிகமாயிருந்த படியால் மூன்று நாட்களாய் ஒரு வேலையையும் கவனிக்கவில்லை. எனது மற்றைய மக்களுக்குக் ‘கேபிள்’ கொடுத்திருக்கிறேன். என் மூன்றாவது மகன் காறக்பூரிலுள்ள ஐஐடி கல்லூரியில் படிக்கிறான். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு இடத்தில். எல்லாருக்கும் அறிவித்தாயிற்று. மூன்றாவது மகன் தொலைபேசியில் கதைத்தான். அவன் இன்று இரவு வருகிறான். பம்பாயிலும் பங்களூரிலும் என் மற்றைய இரண்டு மக்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் வருவார்கள். ஆனால் அதற்கு ஒரிரு நாட்கள் ஆகும். நான் கூடுதலாய்

வருந்துவது தாயாருக்காகவே. அதாவது என் தாயாருக்காக. பாப்லுவின் தாய் உயிருடன் இருந்திருந்தால் இந்த அதிர்ச்சியை அவளால் தாங்கியிருக்க முடியாது. நான் ஒருவாறு சமாளித்து விட்டேன். அந்தக் கொள்ளையர்கள் பாப்லுவைப் பிடித்து வைத்திருந்தால் கட்டாயம் பணயப்பணம் கேட்பார்கள் நான் அதைக் கொடுத்துப் பாப்லுவை மீட்பேன். பிறகு நீங்கள் அவர்களைப் பிடிப்பதோ விடுவதோ உங்கள் தலையிடி. எனக்கு அது பற்றி அக்கறை இல்லை.”

கல்கத்தாவின் பிரபல பாரிஸ்டர் சரதிந்து சன்யால், புத்தக வரிசைகள் நிறைந்த தமது அலுவலகத்திலிருந்து ஆரவாரமாகச் சத்தத்தோடு வெளிப்பட்டு மாபிள் பதித்த தரையிலே பலமாகக் காலூன்றி நடந்தவண்ணம், பொலிஸ் அதிகாரியை மீண்டும் தமது நெற்றி வியர்வையைத் துடைக்கவிட்டுச் சென்றார்.

கல்கத்தா வடக்கில் பிரபலமற்ற முடிதிருத்தும் நிலையம் ஒன்றில் (இதன் உரிமையாளன் நரஹரி தத்த ரோய்) அருகருகாக இருவர் அமர்ந்திருந்தனர். இவர்களின் முகத்தோற்றமே இருபது நிமிஷங்களில் முற்றாக மாறிப்போயிருந்தது. இவர்களுள் உயரத்தாலும் பலத்தாலும் கூடியவனது பெரிய தோள்கள் மீது புரண்ட தலைமயிர் வெட்டிக் குறைக்கப்பட்டு விட்டது. இரண்டாவது மனிதனது கன்னத்தாடிகள் வழிக்கப்பட்டன. பெரிய மீசை குறைக்கப்பட்டு மேலுதட்டிலே ஒரு கோடு போலக் காட்சி தந்தது. நாவிதன் பரேஷ், பெரியவனின் பரந்த புயங்களைப் பார்த்துப் பிரமித்தான். சவரம் முடிந்ததும் அந்த இருவரும் பரேஷுக்கும் உதவியாளனுக்கும் சவரக் கூலியோடு மேலதிகமாகவும் பணம் வழங்கினர். பரேஷ், உதவியாளன் ஆகிய இருவரும் வாயை மூடிக் கொண்டு இரகசியத்தை உறுதியாக மறைப்பதற்குத்தான் அந்த மேலதிகப் பணம்.

அடுத்த இருபது நிமிஷங்களில் அவ்விருவரும் சோவா பசார் ஒழுங்குகையில் உள்ள ஒருமாடி கொண்ட பழைய மண்வீட்டின் முன்சென்று கதவைத் தட்டினர். சிறிய ஆனால் தலைமைப்பாடமைந்த முதிய கனவான்

ஒருவர் வந்து கதவைத் திறந்தார். அப்பொழுது உயரமான மனிதன் தனது விரல்களை அவரின் மார்பிலே அழுத்தி, உள்ளே தள்ள இரண்டாம் மனிதன் வாயிற்கதவைச் சாத்தி உட்பக்கமாகப் பூட்டினான். பின்மத்தியான வேளை. இருபது 'வாட்' மின் குமிழ் மங்கலான வெளிச்சத்தை வழங்கிக் கொண்டிருந்தது.

‘தாத்தா, என்னை ஞாபகம் இருக்கிறதா?’ முதிய கனவான் முன்பு குனிந்து பெரியவன் கேட்டான்.

முதியவரது கண்கள் பிதுங்கின. தலையானது கடுமையான ஆட்டம் கண்டது. உருக்குச்சட்டத்தோடு கூடிய அவரின் பழைமை வாய்ந்த மூக்குக் கண்ணாடி நழுவி மூக்கில் வந்து அமர்ந்தது.

‘நான்... எப்போதாவது... நினைவில்லை’

பெரியவன் கொடூரமாகப் பற்களை நெருமினான்.

‘நான் தலையை மொட்டையடித்து விட்டேன். பார்’ அவன் கிழவரின் சிறிய தலையைப் பற்றிப் பிடித்து, மூக்குக் கண்ணாடியையும் கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு, தனது கன்னத்தினால் அவரின் மூக்கில் தேய்த்தான்.

‘தாத்தா, மணந்து பார். சவரச் சோப். என் பெயர் சாம்சன். நினைவிருக்கிறதா?’

சாம்சன் முதியவரில் தனது பிடியைத் தளர்த்தினான். கிழவர் நடுங்கிய வண்ணம் தமது மரக் கட்டிலிலே சாய்ந்தார்.

‘மன்னிக்கவும், மிகவும் மன்னிக்கவும். அமைதியான உன் புகைத்தலைக் குழப்பிவிட்டோம்.’

சாம்சன் சுவரிலே கொழுவிருந்த புகைக்கும் குழாயை (ஹுக்காவை) எடுத்து அதனுள் இன்னும் எரிந்து கொண்டிருந்த கரித்துண்டுகளையும் எடுத்தான். கட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு தாழ்வான மேசையில் விரிக்கப்பட்ட நிலையில் பக்கம் விலகாமல் பாரம் வைக்கப்பட்ட கல்லை எடுத்து எறிந்துவிட்டுக் கரித்தணலைப் பஞ்சாங்கத்தின் மேல் கொட்டினான். பின்பு ஹுக்காக் கிண்ணத்தை அறையின் ஒரு மூலையில் வீசினான். கை கழன்ற நாற்காலி ஒன்றை இழுத்து அதில் அமர்ந்த வண்ணம் சோதிடரை உறுத்து நோக்கினான்.

‘தாத்தா, இப்போது சொல். அதிர்ஷ்டபலன் சொல்வதில் ஏன் இவ்வளவு ஏமாற்றுக்கள்? சனங்க ளிடமிருந்து பணம் தட்ட வேண்டுமென்றால் அதை நேர்வழியிலே தட்டிக்கொள்ள உன்னால் முடியாதா?’

சோதிடருக்கு எந்தப் பக்கம் பார்ப்பது என்றே தெரியவில்லை. அவரின் பஞ்சாங்கம் எரிந்து புகைந்த படியிருந்தது. கடதாசிகளில் ஆங்காங்கே துவாரங்கள். புகையிலை மணத்தோடு கடதாசி மணமும் இணைந்து கொண்டது.

சாம்சன் அடித்தொண்டையில் மெல்லச் சிரித்தான்.

‘இரண்டு நாள்களுக்கு முன்னால் நான் இங்கு வந்தேன். நாங்கள் பெரிய விஷயம் ஒன்றில் இறங்கி யிருப்பதாகச் சொன்னேன். அதற்குச் செல்வதற்காக நல்ல நாளைக் குறித்துத் தரும்படி கேட்டேன், நீ உன் புத்தகத்தைப் பார்த்து ஆடிமாதத்தின் ஏழுந்திகதி பொருத்தமான நாள் என்றாய். உனது வீட்டுப் படி ஏறும் காக்கை குருவிக்குக் கூட நீ அதிர்ஷ்ட நாள் வைத்துக் கொடுப்பதாய்ச் சனங்கள் சொன்னார்கள்.

அதனாலேதான் நாங்கள் உன்னிடம் வந்தோம். நீ உனக்குரிய பத்து ரூபாயைப் பெற்றுக் கொண்டாய். அதோ அந்த மரப்பெட்டியினுள்ளேயும் அதைப் போட்டுவிட்டாய். ஆனால் என்ன நடந்தது? உனக்குத் தெரியுமா?'

சோதிடர் எரிந்துகொண்டிருக்கும் தமது பஞ்சாங்கத்திலிருந்து கண்களை எடுக்கவில்லை. ரகுநாத் அவரின் நாடியைப் பிடித்துத் தலையைச் சாம்சன் பக்கமாகத் திருப்பினான். கட்டிலில் கிடந்த மூக்குக் கண்ணாடியை எடுத்து அவரின் காதுகளில் பொருத்தினான். அவரின் கவனம் முழுவதையும் இவ்வகையில் அவன் சாம்சன் பக்கமாகத் திருப்பி விட்டான். அவனது கை அவரது தலையை விட்டு விலகவில்லை."

"நல்லது. நான் உனக்குச் சொல்கிறேன். நாங்கள் எங்கள் காரில் இருந்தோம் காரை நிதானமாகத் தான் செலுத்திக்கொண்டு போனோம். நாங்கள் கொண்டு சென்ற பொருளும் பாதுகாப்பாகவே இருந்தது. ஆனால் ஒரு 'டறக்' பிசாசு எங்கள் காரை மோதி விட்டுச் சென்றது. என் பங்காளரில் இருவர்களுள். அந்த இடத்திலேயே மரணம். என் எலும்புகள் உருக்கால் ஆனவை. அதனால் நான் ஒருவாறு தப்பிவிட்டேன். ஆனால் என் முழங்காற் சில்லு ஏறக்குறைய நொருங்கிப்போய்விட்டது. என் மூன்றாவது பங்காளிக்கு மூன்று இடங்களில் வெட்டுக் காயங்கள். வலப்பக்கமாய் உடம்பைச் சாய்த்து நித்திரை செய்ய முடியாது. நாங்கள் கொண்டு சென்ற பொருளோ தேடுவதற்கு அரியது. அதுவும் போயிற்று. இப்பொழுது சொல். எங்களுக்கு என்ன நடக்கும் என்று நீ ஏன் பலன் சொல்லவில்லை?"

“நாங்கள் கடவுள்கள் அல்ல... நீ...”

“பொத்து”

ரகுநாத் கிழவரின் தலையைத் தனது பிடியிலிருந்து தளர்த்தினான். ஆனால் சாம்சன் அவரை இறுகப் பிடித்தான்.

“இப்பொழுது, தாத்தா, கொஞ்சம் பணம், பத்து ரூபாவின் பத்துமடங்கு, உன்னால் முடிந்தால்...”

“நான்... என்னிடம்... நான்”

“நான் சொன்னது கேட்டதா? முட்டாள்.”

சாம்சனின் கையிலே கத்தி ஒன்று. அதன் குமிழியில் அழுக்க அதன் கூர்ப்பாகம் வெளிப்பட்டது.

சாம்சனின் கையும் கத்தியும் சோதிடருக்கு முன்னால் ஆடி அசைந்தன.

“நல்லது சரி சரி ”

சோதிடர் பைரவ், நடுங்கும் கைகளோடு அழுக்குப்படிந்த தமது பணப்பெட்டியை நோக்கிச் சென்றார்.

ஐந்து நாள்களில் பத்திக் சந்திரா தனது தொழிலில் மிகவும் பழுக்கப்பட்டுவிட்டான். உபேன் பாபு மிகவும் நல்லவராய் இருந்தது அவன் அதிர்ஷ்டந்தான். பத்திக் சந்திராவுக்கு ஓர் அறை, உணவு, மாதம் பன்னிரண்டு ரூபா சம்பளம். ஒரு மாதச் சம்பளத்தை உபேன்பாபு முற்பணமாகவே கொடுத்து விட்டார். ஒருநாள் முந்தித்தான் உபேன்பாபு எவ்வளவு நல்லவர் என்பதை அவனால் உணர முடிந்தது.

அவனது கடைக்கு முன்னால் பேனு பாபுவின் கடை இருந்தது. அவருக்கு வெற்றிலை வாங்கிக் கொண்டு வரும் பிக்ஷு என்ற சிறுவனை ஒருநாள் சந்தித்தான். பிக்ஷு அந்தக் கடையிலே ஒருமாதமாக வேலை செய்கிறான். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு அவன் தேநீர்க் கோப்பை ஒன்றை உடைத்து விட்டான். கடை முதலாளியான பேனுபாபு அவனது தலையிலிருந்து ஒருபிடி மயிரைப் பிடுங்கி எடுத்துவிட்டார். அடுத்துப் பயங்கரமான அடி. அதன் பயனாக உச்சந் தலையிலே உருளைக்கிழங்கு அளவிற்கு வீக்கம். உபேன்பாபு பத்திக்கை ஒருபோதும் அடித்ததில்லை. கோபம் வந்தால் ஏசுவார். அந்த ஏச்சு நாள் முழுவதும்

நீடிக்கும். ஆனால் அது காலப்போக்கில் சகஜமாய் விட்டது. அவன் வேலைக்குச் சேர்ந்த இரண்டாவது நாள் கிளாஸ் ஒன்றை உடைத்து விட்டான். நொருங்கிய துண்டுகளை மேசை துடைக்கும் துணியால் அவன் ஒற்றி எடுத்தான். உபேன்பாபு அவனை விழித்துப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார். “கண்ணாடிக் கிளாசுக்கு விலை இல்லை என்பதா உன் எண்ணம்? கிளாஸ் வாங்கக் காசு எங்கிருந்து வரும்? யார் கொடுப்பது? இதை மனத்தில் வைத்துக்கொள். உன் வேலையில் நீ விரைவாக, சுறுசுறுப்பாக இருக்க வேண்டியதுதான். ஆனால் கையிலே கிளாஸ்களை வைத்துக் கொண்டு அங்கும் இங்கும் துள்ளித் திரிய வேண்டியதில்லை. விலைக்கு வாங்கும் பொருள்கள் இவை. கண்கட்டு வித்தையால் கிடைப்பன அல்ல”

உபேன்பாபு எப்பொழுதும் பத்திக்கை நோக்கித் தான் பேசுவார் என்பதில்லை. அவர் தமக்குள்ளேயே முணுமுணுத்துக் கொள்வதை அவன் கவனித்திருக்கிறான். சூழுவர இரைச்சல் நிறைந்திருக்கும் வேளையில் அவரின் நெற்றி சுருங்கிப் போய்க் காட்சிதரும். வாய் முணுமுணுக்கும், அவரருகில் செல்கையில் ஒரு சொற்றொடரோ வசனமோ அவன் காதுகளில் விழுவது உண்டு. ஆனால் ஒன்று. முணுமுணுக்கிற வேளையிலும் அவர் ஏதாவது வேலையைச் செய்தபடியே இருப்பார்.

கடைக்குப் புதிய முகங்கள் குறைவாகவே வருவதுண்டு. பெரும்பாலும் வாடிக்கைக்காரர்களே வருவார்கள். குறித்த நேரத்தில் வந்து குறித்த பண்டத்தையே கேட்டு வாங்குவது வழக்கம். சிலருக்குத் தேநீர், சிலருக்குத் தேநீரோடு ரூஸ்ற். பொரித்த முட்டை, ஒம்லெட். பத்திக் யார் யார் எது எதைக்

கேட்பார்கள் என்று தெரிந்து வைத்திருந்தான். மூன்றாம் இலக்க மேசையிலே சோகம் கௌவிய முகமும் மெலிந்த உடல் வாசும் கொண்டவர் வந்து உட்கார்ந்தது உட்கார முன்னரே “தேநீரும் பட்டர் பூசாத ஞேஸ்ஸுந்தானே சேர்” என்று அவன் கேட்டான்.

“உனக்கு என்னைத் தெரிகிறது” மெலிந்த மனிதர் தமது முகத்தை மாற்றாமலே அவன் கூறியதை ஏற்றார்.

வாடிக்கையாளரின் ஓடர்களை முன்னரே அறிந்து கூறிவிடுவதில் பத்திக்குக்கு மிகுந்த உற்சாகம் இருந்தது. ஆனால் இதில் அவன் கவனமாகவும் இருக்கவேண்டும். மத்தியானச் சாப்பாட்டு நேரத்தில் அவன் ஒரு பிழை விட்டான். “தேநீரும், டபிள் ஒம்லெற்றுமா, சேர்” என்று உயரமான, மஞ்சள் சேட் அணிந்த ஓரளவு முற்பழக்கம் போலத் தெரிந்த மனிதரை அவன் கேட்ட பொழுது அந்த மனிதர் தாம் படித்துக் கொண்டிருந்த பத்திரிகையை அப்பால் வைத்துவிட்டுப் புருவங்களை உயர்த்தி, “நான் என்ன சாப்பிடுவது என்று நீ சொல்கிறாயா?” என்று கேட்டார்.

நாட் செல்லச் செல்லக் கோப்பைகளையும் தட்டுக்களையும் லாகவமாக ஏந்திக் கொண்டு கடையினுள்ளே உலாவி வருவது எவ்வளவோ இலகுவானதாகத் தோற்றியது, அது அவனுக்குத் திருப்தியை அளித்தது. ஹருண் “இது இப்படித்தான். காலப்போக்கில் திறமை வந்துவிடும். ஆனால் திறமையை அடைய முன் இரண்டு மூன்று கிளாஸ்களை உடைத்துத்தான் ஆகவேண்டும்” என்று கூறியது சரியாகத்தான் பட்டது.

ஹருண் ஒவ்வொரு மத்தியானத்திலும் அவனை வந்து சந்தித்துச் சென்றான். உண்மையான நிலைமையை அவன் உபேன்பாபுவுக்குக் கூறவில்லை. அவன் சொல்லியதெல்லாம் பத்திக் தனக்குத் தூரத்து உறவில்மைத்துனன் என்றும் அவன் மிட்ரூப்பூரிலுள்ள தன் மாமனால் வளர்க்கப்பட்ட அநாதை என்றும் கஞ்சாப்புகையை இழுத்து விட்டுப் பத்திக்கை ஒவ்வொரு நாளும் அடிப்பது மாமனின் வழக்கம் என்றும் அவன் அடித்த காயந்தான் பத்திக்கின் முழுங்காலிலுள்ள வடுவும் தலையிலுள்ள வீக்கமும் என்றும் இவை அந்த மாமனின் கைத்தடி ஏற்படுத்தியவை என்றும் மட்டுமே ஹருண் பத்திக்கை உபேன்பாபுவுக்கு அறிமுகம் செய்தபோது கூறியிருந்தான்.

உபேன்பாபு பத்திக்கை உடனேயே தமது கடையில் உணவு பரிமாறும் வேலையில் நியமித்துக் கொண்டார். ஆனால் இந்தச் சிறுவனை மேலும் அதிக காலத்திற்கு வேலையில் வைத்திருத்தல் இயலாது கடந்த மூன்று நாள்களாய்க் கடை பற்றிய கவனம் எதுவும் இல்லாது தொடர்ந்து ஹிந்திப் படங்கள் பார்க்கச் சென்று விடுகிறான். திரும்பிவரக் காலதாமதம். கேட்டால் நொண்டிச் சாட்டுகள்.

பத்திக் இப்பொழுது மாறிவிட்டான். ஹருண் அவனுடைய சுருள் மயிரைக் குட்டையாகச் சவரம் செய்வித்து விட்டிருந்தான். பத்திக் அதபற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஹருண் அவனுக்கு ஒரு சோடி அரைக் காற்சட்டைகள், ஒரு சோடி மேற்சட்டைகள், கையில்லாத இரண்டு பெனியன்கள், செருப்பு ஆகியவற்றை வாங்கிக் கொடுத்தான். "நீ வேலை செய்யும் பொழுது கையில்லாத பெனியன்களை அணிய வேண்டும். அவை அழுக்குடையவையாகத் தெரியத் தேநீரில் தோய்த்து எடு" என்றும் புத்தி கூறினான்.

பத்திக் முதுகுத்தண்டெலும்பில் உளைவு ஏற்படுவதுபோல உணரலானான். வேலைகளின் தன்மையும் அளவும் அவனைச் சிறுவன் நிலையிலிருந்து வளர்ந்தவனாக நினைக்கச் செய்தன.

பத்திக் தனது வேலைக்குப் பழக்கப் பட்டு விட்டதை ஹருண் அறிந்து கொண்டான். காலை எட்டுமணியிலிருந்து இரவு எட்டுமணிவரை பன்னிரண்டு மணித்தியாலங்கள் அவன் வேலை செய்ய வேண்டும் சனிக்கிழமைகளில் பிற்பகல் நாலுமணிக்குக் கடை பூட்டப்பட்டுவிடும். ஞாயிற்றுக்கிழமைகள் விடுமுறை நாள்.

உபேன்பாபு கடைக்குப் பின்னாலுள்ள மரக் கொட்டகையில் வசித்தார். அதன் முன்னிருந்த தகரக்கூரையோடு கூடிய அறையில் பத்திக் இருந்தான். முதல் இரவு நுளம்புகள் அவனை நித்திரை விழிக்கச் செய்துவிட்டன. அடுத்த நாளிலிருந்து தடித்த படுக்கை விரிப்பு ஒன்றினால் தலைமுதல் கால்வரை போர்த்துக்கொண்டு படுத்தான். இப்பொழுது மூச்சு விடுவது கடினமாயிருந்தது. முழங்காலின் காயம் மாறிவந்தது. தலையின் வீக்கத்தில் நோ வருவதும் போவதுமாய் இருந்தது. பழையவற்றை நினைவு கூர்வதுதான் அவனால் முடியாத ஒன்று. கண்களைத் திறந்து நட்சத்திரம் நிறைந்த ஆகாயத்தைக் கண்டதற்கு முன்னுள்ள எந்த விஷயமும் நினைவில் இல்லை. அதைப்பற்றி நினைக்க முயல்வதில் அர்த்தமே இல்லைப் போலத் தோன்றியது. ஹருண் சொன்னான்: “இல்லாத ஒன்றிற்காக நீ வருந்துதல் கூடாது. பழைய ஞாபகங்கள் வருவதாயிருந்தால் அவை உனது முயற்சி இல்லாமலே வரும்.”

நேற்றைய தினம் ஓர் அதிசயமான நாள். ஞாயிற்றுக்கிழமை. ஹருண் பத்திக்கை எங்கும் போக வேண்டாம் என்று கூறியிருந்தான். அவன் பக்திக் கிடம் மத்தியானம் இரண்டு மணியளவில் வந்தான். இருவரும் சாகித்மினரை நோக்கி நடந்து பத்து நிமிஷத்தில் அவ்விடத்தை அடைந்தனர்.

இப்படி ஓர் இடம் இருக்கும் என்று பத்திக் கற்பனை பண்ணிக்கூடப் பார்த்ததில்லை. மினரின் ஒரு பக்கத்தில் மக்கள் கூட்டம். மக்கள் மட்டுமே. இவ்வளவு பேரும் ஓரிடத்தில் கூடி என்ன செய்கிறார்கள் என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

“மினரின் உச்சிக்கு ஏறிச் சென்று அங்கிருந்து பார்த்தாயானால் சனங்களிடையே ஒரு வரிசை ஒழுங்கினைக் காண்பாய், வெறுமையான தரையொன்றில் இவர்கள் பல வட்டங்களின் வடிவில் நின்று, நடப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு வட்டத்திலும் ஒவ்வொரு வகையான காட்சி”

“ஒவ்வொரு நாளும் இப்படித்தானா?”

“ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மட்டுந்தான்.” ஹருண் விடையளித்தான். “என்னுடன் வா. அவை என்ன என்று காட்டுகிறேன்.”

பத்திக் பார்த்தான். ஆனால் அவன் பார்த்தவை பற்றிச் சரியான கருத்தாக்கம் அவனுக்கு உண்டாகவில்லை. கண்ணால் அளவிட்டு உணர்வதற்கு அப்பாலானவையாகக் காட்சிகள் தோற்றின. பலவித வர்ணங்களைக் கண்டு அவன் திகைப்பும் வியப்பும் அடைந்தான். இரைச்சல்கள், சனநெரிசல்கள், திறமையின் வெளிப்பாடுகள் எல்லாம் இருந்தன,

இவற்றினிடையே நடைபாதை வியாபாரிகள் தங்களின் பொருள்களின் பெயர்களை இரைந்து கூறி வியாபாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். பற்பொடி, வலிபோக்கும் தைலங்கள், கண்மருந்து, மூலிகையின் அபூர்வ வேர்கள் என்று எத்தனையோ. நூற்றுக்கணக்கில் அவை கூவி விற்கப்பட்டன, பச்சைக் கிளியொன்று கடதாசித் துண்டுகளைத் தெரிந்து கொடுக்கக் கொடுக்க அவற்றை வாசித்துக் காலபலன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான் ஒருவன், முழங்கைவரை தோற்பையால் மூடிக்கொண்டு. அவனுக்குக் கைமுடம். தலைப் பாகையும் காக்கிக் காற்சட்டையுமாக இன்னொருவன், சவர்க்காரம் ஒன்றின் அற்புதங்களைப் பாட்டாகப் பாடியவண்ணம் திரிந்து கொண்டிருந்தான். கழுத்தைச் சுற்றி இரும்புச் சங்கிலி ஒன்றால் இறுக்கிக் கொண்டு கைகளை அகல நீட்டிய வண்ணம் நின்ற ஒருவனைச் சனக்கூட்டம் திறந்தவாய் திறந்தபடி பார்த்தது. பைத்தியம் போலத் தோற்றிய ஒருவன், பரட்டையாக விரிந்து கிடந்த தலைமயிரும் அழுக்குத் துணியும் உடையவன், செங்கல் துண்டு கரி, வெண்ணிறமான வெண்கட்டிகள் முதலியவற்றைக் கொண்டு அழகான தெய்வப்படங்களை வரைந்து கொண்டிருந்தான். அவனைச் சுற்றி நின்ற மக்கள் நாணயங்களை அவனது விரித்த துணியில் வீசினர். சில வேளைகளில் அந்த நாணயங்கள் அவன் வரைந்த இராமச்சந்திரன் அநுமான், முடியணிந்த இராவணன் ஆகிய சித்திரங்கள் மீதும் விழுந்தன. ஆனால் அவன் பணத்தைப் பற்றி எவ்வித அக்கறையும் செலுத்தவில்லை.

காட்சிப் பொருள்கள் பலவும் பல்வேறு திறமைகளின் வெளிப்பாடுகளாய்த் தோன்றின. பத்திக்குக்கு அவற்றில் ஒன்றைப் பார்த்தபொழுது

மனத்தில் குழப்பம் உண்டாயிற்று. அது என்ன என்று அவனுக்கு விளங்கவில்லை. அவனிலும் வயதிற்குறைந்த சிறுவன் ஒருவன் தரையிலே ஒரு துவாரத்தை உண்டாக்கி அதனுள் தன் தலையை நுழைத்தான். அவனுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற மற்றொரு சிறுவன் மண்ணைத் துவாரத்தின் மீது போட்டு மூடிக்காற்று உட்புகாதவாறு செய்தான். பத்திக் அந்தக்காட்சியை நின்று பார்த்தான்; மென்று விழுங்கிக்கொண்டு “ஹருண் அண்ணா, சிறுவன் இறந்து விடுவான்” என்றான்.

ஹருண் தலையை ஆட்டினான். “சாவதற்காக இங்கு யாரும் வருவதில்லை, பத்திக்! தமது சீவியத்திற்கு ஏதாவது உழைக்கவென்றே வருகிறார்கள். இதைத்தான் அந்தச் சிறுவனும் செய்கிறான். இதெல்லாம் பயிற்சியால் ஏற்படும் திறன். காலிவ் ஹருண் தனது வித்தையைக் காட்டும்பொழுது பயிற்சியால் என்னவெல்லாம் செய்யலாம் என்பதை நீ அறிந்து கொள்வாய்” என்றான்.

ஹருண், தான் வழக்கமாக வித்தை நடத்தும் இடத்திற்கு அவனை அழைத்துச் சென்றான். சிறுமியொருத்தி கழைக்கூத்தாடிக் கொண்டிருந்தாள். இரண்டு கம்பங்கள் ஏழு அல்லது எட்டடி உயரத்தில் இடைவெளி விட்டு நடப்பட்டிருந்தன. இரு கம்பங்களையும் இணைக்கும் வகையில் நுனியில் ஒரு கம்பி. சிறுமி அந்தக்கம்பியில் லாகவமாக முன்னும் பின்னும் நடந்து கொண்டிருந்தாள்.

“இவள் தென்னிந்தியக்காரி” ஹருண் சொன்னான்.

சற்றுத் தொலைவில் தீ வட்டங்கள் காணப்பட்டன.

சத்தியஜித் ரே

“இவற்றின் ஊடாக யாராவது பாயப்போகிறீர்களா?” பத்திக் திடீரென்று கேட்டான்.

“இது உனக்கு ஏதாவது பழைய ஞாபகத்தை அளிக்கிறதா?” ஹருண் நின்று பத்திக்கைத் திரும்பிப் பார்த்துக் கேட்டான். “முன்பு இப்படிக் காட்சியைக் கண்டதுண்டா?”

பத்திக் ‘ஆம்’ என்று சொல்லிவிட இருந்தான். ஆனால் ஏதோ ஒன்று அவனை அவ்வாறு சொல்ல விடாது தடுத்தது ஒரு கணநேரத்தில் வெளிச்சங்கள், சங்கீதம், இரைச்சல், சனக்கூட்டம் என்பன அவன் கண்கள் முன்பு சமுற்றன ஆனால் அந்தக் காட்சி மிக விரைவில் மறைந்து போகக் கண்முன்பாக நிதர்சனக்காட்சி தோன்றியது.

ஹருண் மேலே நடந்தான் பத்திக் தொடர்ந்தான்.

காட்சிகள் எவையும் இடம் பெறாத, சனக்கூட்டம் இல்லாத இடத்திற்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். வலப்பக்கத்தில் இருமுகப் பேரிகை ஒன்றின் சத்தமும், மக்கள் கூட்டமும் தெரிந்தன. தங்கள் காலடியில் கரடித் தோலாலான பையொன்று இருப்பதைப் பத்திக் கண்டான். வித்தை காட்டுபவர்கள் சாதாரணமாக மத்தளங்களே வைத்து முழக்குவார்கள். ஆனால் ஹருணே புல்லாங்குழல் ஒன்றை வெளியே எடுத்தான். அது ஒரு பக்கம் ஒடுங்கி, மறுபக்கம் விரிந்த புல்லாங்குழல், ஹருண் ஏழு தடவைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அதனை வாசித்தான். அந்த வாசிப்புச் சூழலிருந்த இரைச்சல்களை எல்லாம் அடக்கிக்கொண்டு மெய்டான் பிரதேசம் வரை கேட்கும் எனப் பத்திக் நினைத்தான். புல்லாங்குழல் இசையைத் தொடர்ந்து ஹருண் உரத்துச் சத்தம் போட்டுப் பேசியபோது பத்திக் திடுக்கிட்டான்.

வீ... வீ... வீ... வீ வீ... ஈ ஈ

மேலே... கீழே . பக்கம் . எங்கும்

பலவாய்ப் பந்தை வீசி வீசி

காற்றின் வேகம் போல வருகையில்

ஒன்றும் தவறா தேந்துவோம் நாங்கள்

இந்த வித்தை இதுவரை யாரும்

செய்யா வித்தை சேர்ந்து வாரும்.

வீ... வீ... வீ... வீ வீ . ஈ . ஈ . ஈ

மீண்டும் புல்லாங்குழலில் ஓசை எழுப்பி, சூத்துக்
கரணம் அடித்தபின் ஹருண் பாடத் தொடங்கினான்.

வாங்கோ வாங்கோ வாங்கோ வாங்கோ

வந்து பாருங்கோ வந்து பாருங்கோ.

காலிவ் ஹருண்ர மந்திர வித்தை

கண்கட்டு வித்தையில் அதிபயங்கரம்!

வாங்கோ

ஹருணின் அதிசய உலகம் அழைக்குது

வந்தால் நீங்கள் விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

காலிவ் ஹருணின் தலைமையில் பயங்கர

வித்தைகள் . மயிர்க்கூச் செறியும் வித்தைகள்

வாங்கோ.

பிள்ளைகளே வாங்கோ வாங்கோ...

கொழுத்தவரும் மெலிந்தவரும்.

குள்ளரும் நெட்டையரும்

எல்லாரும் வாங்கோ வாங்கோ

வித்தைகளுக் கெல்லாம் வித்தை

ஹருணின் அதிசய பயங்கர வித்தை

வாங்கோ.

ஓ! எவ்வளவு பெரிய சத்தம்!

“எவ்வளவு சத்தி வாய்ந்தது! சனங்களை அழைக்க எத்தகைய புத்திசாலித்தனமான வழி” சனங்கள் ஹருணைச் சூழ்ந்து குவிந்துவிட்டார்கள். ஹருணை கோடுகள் இட்ட பெரியதொரு லேஞ்சியை எடுத்துத் தரையில் விரித்தான். தனது சாக்கு மூட்டைக்குள் இருந்த பொருள்களை அதன்மீது பரப்பினான்.

ஒளி நிறைந்த வெண்கலத்தாலான பந்துகள்; நடுவில் அலங்காரச் சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்ட பந்துகள், அவற்றிலிருந்து நீண்ட கயிறுகள் தொங்கின. ஐந்து மெல்லிய மூங்கில் தடிகள். அவற்றின் நுணிகளில் சிவப்பு, பச்சை நிறங்கள் கொண்ட சிறகுகள். ஐந்து வகையான தலையணிகலன்கள், அவற்றில் ஒன்றை ஹருணை தலையில் இட்டுக்கொண்டான்; பொருள்களை ஒழுங்காக அடுக்க உதவிக் கொண்டிருந்த பத்திக்கைப் பார்த்துச் சொன்னான். “போய்க் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் நில், ஒவ்வொரு வித்தையும் முடியும் பொழுது கைகளைத் தட்டு.”

முதல் இரண்டு வித்தைகளும் முடிவுற முடிவுற முதலில் கைதட்டியவன் பத்திக்தான். சுற்றி நின்றவர்கள் அவனைத் தொடர்ந்து கைதட்டினார்கள். மூன்றாவதற்குப்பின் அவன் கைதட்டலைத் தொடங்கி வைக்க வேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை. சனங்களே ஒருமுகமாக நீண்ட நேரம் தொடர்ந்து கைதட்டினார்கள். உண்மையைச் சொல்வதானால் ஹருணுடைய வித்தைகளில் முற்றாக ஆழ்ந்துபோய் அவன் கைதட்டவும் மறந்துபோனான் என்பதுதான் பொருத்தம். ஹருணுடைய வித்தைகள் அவனுடைய கைகளோடு மட்டும் நின்றனவல்ல. அவனது இடுப்பின் மேலுள்ள ஒவ்வொரு அங்கமும் வித்தை காட்டியது.

அவன் இவற்றையெல்லாம் எவ்விதம் செய்கிறான் என்று பத்திக்குக்கு விளங்கவேயில்லை. ஹருண், தொழுகைக்காக முழங்காலை மடித்துக்கொண்டு நிற்பதுபோல நின்றான். பின் தன் கையிலிருந்த கயிற்றை ஆகாயத்தை நோக்கி வீசி எறிந்தான். அது நம்பமுடியாத அவ்வளவு தூரத்திற்கு மேலே செல்கையில் அதில் ஓர் அசைப்புக் கொடுத்தான். கயிறு மேலேயிருந்து வளைந்து வளைந்து அவன் கைக்குள் வந்து சேர்ந்தது. பின்பு தனது நாடியிலே மூங்கிற் கழியை நிறுதிட்டமாக நிறுத்திக் கயிற்றை மேலே எறிந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நாடியாலேயே சுற்றினான். சிறகு கட்டிய மூங்கிற் கழியின் மேற்பக்கம் பம்பரமாகச் சுழல்கையில் அழகான பல நிறங்கள் காட்சி தந்தன. நாடியை எவ்வளவுதான் அசைத்து நெளித்த போதிலும் மூங்கிற் கழி கீழே விழவும் இல்லை. சுழலாது இருக்கவும் இல்லை.

ஹருணுடைய பந்து வித்தை அவனுக்கு மேலும் பாராட்டுக்களை அளித்தது. இரண்டு பந்துகளுடன் தொடங்கி இறுதியில் நான்கு பந்துகளாக அந்தரத்தில் போவதும் கைகளுக்கு வருவதும். பொறிதட்டும் வேகத்தில். சென்றும் வந்தும்... அது அபாரமான வித்தைதான்.

சூரிய அஸ்தமனம் வரை கண்கட்டு வித்தை தொடர்ந்தது. சுற்றி நின்ற பார்வையாளர்கள் விலகிச் செல்லப் புதிய பார்வையாளர்கள் வந்து விட்டனர். அவர்களில் சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் இருந்தனர். அவர்கள் கூட ஹருணின் லேஞ்சியை நோக்கி நாணயங்களை எறிந்தனர். ஹருணின் கவனம் நாணயங்களில் இல்லை. பதிலாகத் தான் காட்டும் வித்தைகளி

லேயே லயித்திருந்தது. எல்லாம் முடிந்ததும் ஹருண் பத்திக்கைப் பார்த்து, 'நாணயங்களைப் பொறுக்கு' என்றான்.

சாக்குப் பையினுள் ஹருண் பொருள்களை இட்டு முடிப்பதற்கும் பத்திக் நாணயங்களைப் பொறுக்கி முடிப்பதற்கும் நேரம் சரியாயிருந்தது. எல்லாமாகப் பதினெட்டு ரூபா, முப்பத்திரண்டு பைசாக்கள்.

“போவோம்” சாக்குப் பையைத் தோளில் இட்ட படி ஹருண் சொன்னான் “நான் இன்று உனக்கு விருந்து தரப்போகிறேன். பஞ்சாபி றாமலி ரெட்டியும் தரப்காவும். நீ இவற்றை முன்பு சுவைத்தே இருக்க மாட்டாய். இதற்கு நான் பந்தயம் கட்டவே தயார். சாப்பிட்டு முடிந்ததும் என்ன இனிப்பு வகைகளை உண்பது என்று தீர்மானிப்போம்”

பத்திக் தனது கட்டிலின் அருகிலுள்ள சுவரிலே காத்தாயினி ஸ்டோர்சாரிடம் பெற்ற கலண்டரைத் தூக்கியிருந்தான். ஒவ்வொரு இரவிலும் வேலைகள் முடிவுற்றதும் அன்றைய திகதியின் மீது புள்ளடி இடுவது அவன் வழக்கம். இதன் மூலம் உபேன்பாபு விடம் தான் வேலை செய்த நாள்களை அறிந்து கொண்டான். எட்டாம் நாளாகிய வியாழக்கிழமை தேநீர்க்கடைக்கு ஒருவன் வந்தான். இன்றுவரை அவ்வளவு முரட்டுத் தோற்றம் கொண்ட ஒருவனைப் பத்திக் கண்டதில்லை. கடையின் வாயிற் கதவுக்கு இடப்புறத்திலிருந்த வாங்கில் அவன் அமர்ந்தான், அந்த வாங்கு அங்குள்ள ஆசன வரிசைகளில் எட்டாவது; உபேன் பாபுவுக்கு மிகத் தொலைவில் இருந்தது. அந்த வாங்கில் அவனோடு வேறொருவனும் வந்து அமர்ந்தான். முரடனோடு ஒப்பிடுகையில் அவன் சாதாரணமானவனே.

வாங்கில் வந்தமர்ந்த கையோடு "ஏய்" என்று அந்த முரட்டு மனிதன் குரல் கொடுத்தான். அது தன்னைத்தான் அழைத்த அழைப்பு என்பது பத்திக்குக்குத் தெரிந்தது. தமது நாடியில் வெள்ளை மறுக்கொண்ட

கனவான் வழக்கமான தம் ஆசனத்திலிருந்து தேநீர் அருந்திச் சென்றபின் அவரது தேநீர்க் கோப்பையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு பத்திக் மேசையைச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்த பொழுது, மீண்டும் அந்த முரடன் குரல் கொடுத்தான்.

“இரண்டு ஒம்லெற், இரண்டு கப் டீ. கெதியாய்.”

“வருகிறேன் சேர்”

பத்திக்குக்குக் கைகள் நடுங்கின. குரல் நடுங்கியது. இது ஏன் என்று நினைத்து வியந்தான். சமையலறையிலிருந்த கெஸ்டோலிற்கு ஓடரைச் சொல்லிய பின் கப்பையும் வைத்துவிட்டு வெள்ளை மறுவுடைய கனவான் தந்த காசை உபேன் பாபுவிடம் கொடுத்தான். அதன் பின்பும் அவன் பார்வை அவனை அறியாமலே அத்த முரடனிடம் சென்றது. இல்லை! இவனைப் பத்திக் முன் எப்பொழுதும் கண்டதில்லை. ஆனால் அவனது குரல் பத்திக்கைத் தடுமாற வைப்பது ஏன்? அந்த மனிதர்கள் இருவரும் கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். சிறியவனாய் இருந்தவன் முரடனின் சிகறெற்றைத் தீக்குச்சி கொண்டு பற்ற வைத்தான்.

பத்திக் வேறு பக்கமாக நோக்கிய வண்ணம் பன்னாபாபு இருந்த மேசைக்குத் தனது துடைதுணியைச் சுழற்றியபடி சென்று மேசையைத் துடைத்தான். பன்னாபாபு அந்தத் தேநீர்க்கடைக்கு வருபவர்களெல்லாரிலும் நல்ல உடையே அணிந்து வருவார். அவர் எப்போது வந்தாலும் உபேன்பாபு தம் ஆசனத்திலிருந்து எழுந்து முகமலர்ச்சியோடு அவரை வரவேற்பது வழக்கம். பன்னாபாபு இரண்டு தடவைகள் வேறு எவரும் கொடுக்காத சலுகையைப் பத்திக்குக்குக் கொடுத்தவர். பத்துப் பைசாக்கள் ‘ரிப்’பாகக் கொடுத்த

ததுதான் அந்தச் சலுகை. பத்திக் தனக்கு இன்று கிடைத்த பத்துப் பைசாக்களையும் சேமித்து வைத்து ஹருணுடைய கட்டளைக் கொடுக்க வேண்டும்.

ஓம்லெற் தயாராகிக் கொண்டிருந்தது. வாடிக்கைக் காரர்கள் எப்பொழுதும் ஓம்லெற்றை 'மம்லெட்ஸ்' என்றே அழைப்பார்கள். ஹருண் மட்டுமே ஓம்லெற்ஸ் என்பான். அவன் சொல்வது சரியாகவே இருக்கும். பத்திக்கும் 'ஓம்லெற்ஸ்' என்றே உச்சரிப்பான். கெஸ்டோ இரண்டு கப் தேநீர் தயாரித்தளித்தான். பத்திக் அவற்றை மிகுந்த பவ்வியமாக எடுத்துச் சென்று அவர்களின் மேசையில் வைத்தான். ஒரு துளி தேநீர் கூட மேசையில் சிந்தவில்லை. தான் பரிமாறும் உணவு வகைகளின் பெயரைச் சொல்வதோடு அவற்றைக் கொண்டு வரும்போதே 'மம்லெட்ஸ்' வருகிறது என்ற வகையில் எடுத்துரைக்கவும் கூடந்த இரண்டு நாள்களாய் அவன் தொடங்கியிருக்கிறான்.

முரட்டு மனிதன் பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பத்திக் பார்த்தான். அவன் வாய் சற்றுத் திறந்திருந்தது. மெல்லிய சுருள்களாக வாயிலிருந்து புகைச் சுருள்கள் வெளியேறிக் கொண்டிருந்தன. பத்திக் அந்தப் புகைச் சுருளைக் கவனிக்க ஒரு கணம் அதே இடத்தில் நின்றான். பின்பு அவன் திரும்பிப் போக முயல்கையில் முரடன் சொன்னான். "ஏய், நீயா?"

பத்திக் நின்றான்.

"எவ்வளவு காலமாக இங்கு வேலை செய்கிறாய்?"

'பொலிஸ்...'

பொலிசாகத்தான் இருக்க வேண்டும். வேறு யார் இந்தக் கேள்வி கேட்பார்கள்? பத்திக் ஏதாவது சொல்லியே ஆகவேண்டியிருந்தது; உபேஸ் பாபுவுக்குக் கேட்காத அளவு தாழ்ந்த குரலில் சொல்ல நினைத்து அவர் இருந்த திசையை நோக்கினான். அவர் அங்கு இல்லை. நல்லகாலம்!

“நீண்டகாலமாக சேர்”

“உன் பெயர் என்ன?”

“பத்திக்”

பத்திக் என்று சொல்வதில் எதுவித பிழையும் இல்லை. அந்தப் பெயர் இப்பொழுது அவன் சொந்தப் பெயராகவே ஆகிவிட்டது.

“எப்பொழுது தலைமயிர் வெட்டினாய்?”

“கனகாலத்திற்கு முன்பு சேர்”

“இப்படி வா”

கெஸ்டோ சமையலறையிலிருந்து குரல் கொடுத்தான். “ஓமெலெற்ஸ் தயார்”

“நான் போய் மம்லெட்ஸ் கொண்டு வருகிறேன் சேர்”.

பத்திக் தட்டுக்களைக் கெஸ்டோவிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்து அந்த மனிதர்களின் மேசையில் வைத்தான். உப்பும் மிளகுத் தூளும் இரண்டாம் இலக்க மேசையிலிருந்து எடுத்து வந்து வைத்தான். அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவனைக் கவனிக்க வில்லை. அவன் நாலாம் இலக்க மேசைக்குச் சென்றான். அங்கும் ஒரு புதியவர்.

முரடனும் அவன் சகாவும் சாப்பிட்டு முடித்த பின் முரடன் பக்திக்கிடம் காசைக் கொடுத்தான்.

“எப்படி முழுங்காலில் காயம் ஏற்படுத்திக் கொண்டாய்?”

“சுவரில் மோதுண்டு வந்தது”

“கூட்டாளி, நீ ஒருநாளைக்கு எத்தனை பொய் சொல்வாய்?”

அந்த மனிதர்கள் பேசிய முறை பக்திக்குக்குப் பிடிக்கவில்லை. அவர்களை அவன் முன்பு கண்ட தில்லை என்பது நிச்சயம் ஹருணுக்கு இவர்கள் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும் என்று முடிவு செய்தான்.

“ஏன் பதில் சொல்லவில்லை?”

முரடன் பத்திக்கை உருட்டி விழுத்துப் பார்த்தான். தெருப்பக்கக் கதவால் உபேன்பாபு வந்து கொண்டிருந்தார்.

பத்திக் நின்ற நிலையைக் கவனித்துச் சந்தேகம் கொண்ட அவர் கேட்டார்.

“என்ன விஷயம்?”

“இந்தக் கனவான் கேட்சிரூர்...”

“என்ன?”

“நான் எவ்வளவு காலமாய் இங்கே வேலை செய்கிறேன் என்று”

உபேன் பாபு, பெரியவனையிருந்த மனிதனை நோக்கி மிகவும் அமைதியாகக் கேட்டார்.

“ஏன் மிஸ்டர், உமக்கு இந்த விவகாரம் எல்லாம் எதற்கு?”

மேசையிலிருந்த காசைத் தட்டி விட்டபடி ஒரு வார்த்தையும் பேசாது முரட்டு மனிதன் எழுந்து சென்றான். மற்றவன் அவனைத் தொடர்ந்தான்.

அன்று முழுவதும் பத்திக் கரும் வேலையில் முற்றாக ஈடுபட வேண்டியிருந்தது. மத்தியானம் அளவில் அவன் நடந்தவற்றையெல்லாம் மறந்து போனான்.

பின்னேரம் நாலுமணியளவில் ஹருண் தேநீர்க் கடைக்கு வந்தான். தான் தங்கியிருக்கும் இடத்தைக் கூட்டிச் சென்று காட்டுவதாக பத்திக்குக்கு அவன் வாக்களித்திருந்தான், உபேன்பாபு அவனை வேலையிலிருந்து குறித்த நேரத்திற்கு முன்னதாகவே விடுவிப்பதாகக் கூறியிருந்தார். கெஸ்டோவின் மகன் சோட்டு, கடை பூட்டுவதற்குள்ளே அடுத்த மூன்று மணித்தியாலங்களும் பத்திக்கின் வேலையைச் செய்வான். சோட்டுவுக்குப் பரிமாறும் தொழில் புதியது அல்ல. ஆனால் வாரத்தில் மூன்று நாள் காய்ச்சல் வந்து அவன் வீட்டில் தங்க நேர்ந்தது.

‘நான் இன்று உனக்குக் காட்ட விரும்பும் விஷயம் இருக்கிறதே? அது உன் தலையைச் சுழல வைக்கும்.’ தேநீர்க் கடையிலிருந்து புறப்பட்டபொழுது ஹருண் இவ்வாறு சொன்னான். பத்திக் மிகுந்த பரபரப்பாய் இருந்தான் அதனால் தெருவின் மறு பக்கத்தில் அந்த இரு மனிதர்களும் வெற்றிலைக்கடை ஒன்றின் முன்பு நின்றதைக் கவனிக்கவில்லை.

ஹருண் பஸ்ஸில் செல்வதைத் தவிர்த்தான். பஸ் மேற்பகுதியில் உள்ள கைப்பிடி வார்புகளும் அவை தூக்கப்பட்டிருக்கும் இரும்புச் சட்டங்களும் தன்

கைகளிலே காயம் உண்டாக்குவதாய் அவன் விளக்கம் கூறினான் “எனக்குச் சாப்பாடு போடுவன இந்தக் கைகளே. எனவே இவற்றைக் காப்பாற்றக் கால்களைப் பயன்படுத்துவோம்.”

ஹருணும் பத்திக்கும் ஒழுங்கைகளினூடாகவும் வீதிகளுக்குக் குறுக்காகவும் வழியமைத்துக் கொண்டு நடந்தார்கள்; புறநகரத்துக்கான புசைவண்டிகள் ஓடும் பாதைக்கு மேலேயுள்ள பாலத்தில் இப்பொழுது சென்றனர். பாலத்தின் படிகளிலே இறங்கிய பொழுது ஹருண் வசிக்கும் சேரி எதிர்ப்பட்டது. சேரி மிகவும் பெரிதாய் இருப்பதைப் பத்திக் கண்டான். பரந்த பிரதேசம் ஒன்றை அந்தச் சேரி உள்ளடக்கியிருந்தது. தென்னை மரங்களுக்கு மேலாகத் தொழிற்சாலையின் புசைக் குழாய்கள் எழுந்து புசை கக்குவது தொலைவில் தெரிந்தது. சூழல் முழுவதையும் அடர்த்திப் புசை வியாபித்துத் தன்னுள் அழுக்கிக் கொண்டது, மாலையானதும் வீடுகளில் கரியிட்டெரிக்கும் அடுப்புகளிலிருந்தும் புசை கிளம்புவதாக ஹருண் விபரித்தான்.

“எல்லாச் சமயத்தவர்களும் இங்கு வாழ்கிறார்கள். இந்துக்கள், முஸ்லிம்கள், சிறீஸ்தவர்கள். இவர்களிற் சிலர்சிறந்த கலைஞர்கள். இவர்களின் திறமை அபாரமானது. ஜமால் என்ற தைச்சுத் தொழிலாளி என்னிடம் சிலவேளைகளில் வருவதுண்டு. நல்லாய்ப் பாடுவான். நான் எனது ஸ்டூலிலே மத்தளம் வாசிப்பேன். அவனுக்குப் பக்கவாத்தியமாகத்தான். அவனின் பாடலினிமை உலகத்தையே மறக்கச் செய்துவிடும்.”

இப்பொழுது அவர்கள் ஒடுக்கமான ஒழுங்கை முடக்குக்கு வந்து விட்டார்கள். ஒழுங்கையின் இரு பக்கங்களிலும் சாக்குகளைக் கொண்டும் ஓடுகளைக்

கொண்டும் கூரையமைத்த தாழ்வான சிறு வீடுகள் காணப்பட்டன. ஹருணைக் கண்டதும் அந்த அயலிலுள்ள சிறுவர்களும் சிறுமிகளும் அவனைச் சூழ்ந்து கொண்டனர்; கை தட்டினார்கள்; துள்ளினார்கள்; அவன் பெயரைச் சொல்லி அழைத்தார்கள். அவர்களுக்குப் பெரிய புழுகம். ஹருணும் அவர்களின் களிப்பிலே தானும் இணைந்தான். ஹருணை நோக்கி ஓடிவந்த அவர்கள் இப்பொழுது அவனுக்குப் பின்னால் வரிசையாக ஊர்வலம்போல நகரலாயினர்.

“இன்றைக்கு ஒரு புதுவித்தை” ஹருண் பிரகடனம் செய்தான்.

“ஜே!” பையன்கள் கோஷித்தனர் “புதிய சாகசம்.”

ஹருணுக்கு இவ்வளவு நண்பர்களா? பத்திக் எதிர் பார்க்காதது.

ஹருணுடைய அறை மிகச் சிறியது. சூரிய ஒளி அதனுள்ளே புகுவதே இல்லை. இதனாலேயே அவன் தனது அறையின் நான்கு புறங்களையும் பலவித வர்ணப் பொருள் கொண்டு அலங்கரித்திருந்தான். படங்கள், பொம்மைகள், பட்டங்கள், பேப்பர்த் துண்டுகள் என்று எல்லாவகைப் பொருள்களும் இருந்தன. இருந்த போதிலும் அது கடைபோலத் தோற்றவில்லை. அழகான சோடனை, இதுவும் ஒரு கலைதான். வீட்டுத் தேவைகளுக்கான பொருள்களும் இல்லாமல் இல்லை. ஆனால் அவசிய தேவைகட்கு உரியவை மட்டுமே. ஹருணுடைய சாக்குப்பையும் றங்குப் பெட்டியும் பையும் அங்கிருந்தன.

ஹருண் லைட்டைப் போட்ட பொழுது அதன் வெளிச்சத்தில் பலவகை வர்ணக் கலவைகளினிடையே வேறு பட்டதாக ஒரு பொருள் காட்சி தந்தது.

“ஹருண் அண்ணா, இது யாருடைய படம்?”

நீண்ட கூர்மையான மீசை. சுருட்டை மயிர் என்பன அந்தப் படத்திலுள்ளவரின் தனித்துவங்கள். படம் சிறிது. ஆனால் அதன் சட்டமோ பெரிது. லைட்டின் கீழ் அந்தப்படம் தொங்கியது அதன் கீழ் வெள்ளைத்தாளிலே கறுத்த எழுத்துக்களில் படத்தில் உள்ளவரின் பெயர் சுத்தமாக எழுதப்பட்டிருந்தது. ‘என்றிக்கோ றஸ்ரெல்லி’

“இவர் எனது மற்றொரு குரு”. ஊதுபத்தி ஒன்றைக் கொளுத்தி அதன் புகையை ஊதிய வண்ணம் ஹருண் தொடர்ந்தான். இவரை நான் கண்டதில்லை. இத்தாலியர். நூறு வருடங்களுக்கு முன் வசித்திருக்கக் கூடும் நான் இந்தப் படத்தைச் சஞ்சிகை ஒன்றிலிருந்து வெட்டி எடுத்தேன். நான் நான்கு பந்துகள் கொண்டு வித்தை செய்ததை நீ பார்த்தாய். நல்லது. இவர் எத்தனை பந்துகளை உபயோகிப்பார் தெரியுமா? பத்து. உன்னால் கற்பனை செய்து பார்க்கவாவது முடியுமா? ஐந்தல்ல. ஏழல்ல. பத்து! இவரின் வித்தையைக்காண மக்கள் பித்துப் பிடித்து அலைவார்களாம்.”

ஹருண் கண்கட்டு வித்தைத் துறையிலே பல விஷயங்களைப் படித்து வைத்திருப்பதைப் பத்திக் அறிந்து வியந்தான், இவனுக்கு ஆங்கிலம் தெரியுமா?

“நான் எட்டாந்தரம் வரை படித்தேன். நாங்கள் சந்திர நாகூரில் வசித்தோம். என் தகப்பனார் புடைவைக் கடை வைத்திருந்தார். ரத்யாதார் என்ற உற்ச

வத்தின் போது நான் மகேஷ் என்ற இடத்திற்கு வித்தை பார்க்கச் சென்றேன். இரண்டு நாட்கள் நான் வீடு திரும்பவில்லை. முதல்தரமான கண்கட்டு வித்தையைப் பார்த்து இரசித்ததால் உண்டான பயன், நான் வீட்டுக்கு வந்தபொழுது என் தகப்பனாரே தமது சொந்த வித்தையை என்னில் காட்டத் தொடங்கி விட்டார். பூதாகாரமான சுத்திரிக்கோல் புடைவை, துணிகளை வெட்டத்தானே உதவும்? ஆனால் அது என் உடலில் புகுந்து விளையாடியது, எப்படி என்று பார்''

ஹருண் தனது சட்டையைக் கழற்றி முதுகிலே உள்ள நீண்ட வெட்டுக்காய் மறுவைப் பத்தீக்குக்குக் காட்டினான்.

‘இந்தக் காயம் ஆற மூன்று மாதங்கள் சென்றன. இதன் பிறகு ஒரு நல்ல காலிப் பொழுதிலே ஒரு சொல்லும் யாருக்கும் சொல்லாமல் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு விட்டேன். எனது சட்டைப் பைக்குள் இருந்தது பதினொரு ரூபாய் மட்டுமே. தோளில் ஒரு சிறு பொதி. வாயில் துர்க்கையின் திருநாமம். புகை வண்டியில் டிக்கட் வாங்காமலே ஏறினேன். பயணம் செய்த பின் புகைவண்டி யன்னலூடாக நோக்கிய பொழுது வெளியில் தெரிந்தது தாஜ்மகால். இந்த மூன்று நாட்களில் மூன்று புகைவண்டிகளில் மாறி மாறிப் பீரயாணம் செய்த நான் புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கி எவ்வித நோக்கமுமின்றி வீதிகளில் நடந்தேன். கடைசியில் கோட்டையின் பின்பக்கத்துக்கு வந்தேன். கோட்டைக்கும் யமுனா நதிக்கும் இடையே வயல் நீண்டு சிடந்தது. அதற்கப்பால் தாஜ்மஹால். கோட்டையின் பின்பக்கச் சுவரின் மீது ஒரு நிலாமுற்றம். அதன் கீழ், மல்யுத்தம் முத

லான வீர விளையாட்டுக்கள்காட்டப்பட்டன. அதன்
 ஓர் அந்தத்தில் பாம்பாட்டி, மறு அந்தத்தில் நடன
 மாடும் கரடி. இவற்றின் இடையில் அஸ்துல்லா கண்
 களைக் கட்டியபடி பந்தெறிந்து பிடிக்கும் வித்தையை
 நடத்திக் கொண்டிருந்தார். அவரின் செயல் என்
 முள்ளந்தண்டையே குளிரவைத்தது; கண்களில் நீர்
 வரவும் செய்தது. இத்தகைய ஒரு வித்தையை எவ
 ராலும் செய்ய முடியும் என்று நான் நினைக்கவில்லை.

“யார் இவற்றைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்
 தார்கள்?”

“சாகிபுகளும் மேம்சாகிபுகளும் (சீமான்களும்,
 சீமாட்டிகளும்) நிலா முற்றத்திலிருந்து பார்த்தார்கள்.
 மேலேயிருந்து பணத்தை வித்தைக்காரர்களுக்கு
 வீசினார்கள். எல்லாம் சுருட்டப்பட்ட ஐந்து ரூபா,
 பத்து ரூபா நோட்டுக்கள். பாம்பாட்டிக்குச் சில
 தாள்கள் சென்றன. சிலதாள்கள் கரடியாட்டிக்குப்
 போயின. சில தாள்கள் கண்கட்டு வித்தைக்கார
 ருக்கும் கிடைத்தன. கூடுதலாகக் கிடைத்தது
 அவருக்குத்தான். பருத்த தலையுடைய வெளிநாட்
 டான் ஒருவன் சுருட்டாமல் எறிந்த பத்து ரூபாத்
 தாள் கண்கட்டு வித்தைக்காரரின் விரித்த துணியிலே
 விழுந்து காற்றுக்குப் பறந்து சென்று நாகபாம்புக்
 கூடைத் துணியினுள் விழுந்தது. அப்பொழுது
 தான் அஸ்துல்லா தமது கண்கட்டை அவிழ்த்துக்
 கொண்டிருந்தார். வெளி நாட்டான் நிலா முற்றத்தில்
 இருந்தபடி பணத்தை எடுக்குமாறு கத்தினான். நான்
 வேறெதையும் யோசிக்காது அம்புப் பாய்ச்சலில் பாய்ந்
 தோடிச் சென்று பாம்புக் கூடையினுள் கைவிட்டுப்
 பத்து ரூபாத்தானை எடுத்து வந்து கண்கட்டுவித்தைக்
 காரரிடம் கொடுத்தேன்.

கடவுள் உனக்கு நீண்ட ஆயுளைத் தரட்டும்” என தலையில் அன்போடு தட்டி ஆசீர்வதித்தார் அஸ்துல்லா. எனக்கு ஹிந்தி அவ்வளவாகத் தெரியாது. புகையிரதப் பிரயாணத்தின் போது நான் பயிற்சி செய்யப் பயன்படுத்திய மரப்பந்துகளை அவருக்கு எடுத்துக் காட்டினேன்; பயிற்சியால் நான் பெற்றிருந்த ஓரளவு திறனையும் செயல் மூலம் காட்டினேன். அவ்வளவுதான். அன்றிலிருந்து அவரின் கடைசி நாள் வரை அவரை நிழல் போலத் தொடர்ந்தேன். இருப்பினும் இன்றுவரை கண்களைக் கட்டிக்கொண்டு பந்தெறிந்து பிடிக்கும் வித்தைகளைச் செய்ய எனக்குத் துணிச்சல் வரவில்லை. இன்று அதைச் செய்யப் போகிறேன்”

பிள்ளைகள் ஹருண் வெளியில் வரும்வரை காத்து நின்றார்கள். ஹருண் தனது சாக்கு மூட்டையைத் தூக்கிக் கொண்டு பத்திக் தொடர ஒழுங்குகையைக் கடந்து திறந்த வெளியை அடைந்தான். அந்த வெளி எட்டு, ஒன்பது வீடுகளுக்கும் குளம் ஒன்றிற்கும் அப்பால் இருந்தது. குளத்திற்கு மறுபுறத்தில் தொழிற்சாலை. ஹருண் புற்கள் மென்மையாயிருந்த வெளி ஒன்றைத் தெரிந்து அதில் இருந்தான். பிள்ளைகள் அரை வட்ட வடிவில் அவனுக்கு முன்னால் நின்றார்கள்.

ஹருண் புள்ளிகள் கொண்ட மஞ்சள் நிற லேஞ்சி ஒன்றை எடுத்தான். பத்திக்கிடம் அதனைக் கையளித்தான். “எனது கண்களைச் சுற்றி இந்த லேஞ்சியால் இறுகக் கட்டிவிடு”. பத்திக் அவ்வாறே கட்டி விட்டுச் சிறுவர் கூட்டத்தோடு கலந்து பார்வையாளராய் மாறினான்.

வணக்கத்திற்குரிய தன் குரு அஸ்துல்லாவை நினைந்து ஹருண் மும்முறை வணங்கினான்; தொடர்ந்து வித்தையைத் தொடங்கினான். முதலில் இரண்டு பந்துகள். பின் மூன்று. கடைசியில் நான்கு. பத்திக் மற்ற எதனை மறந்தாலும் ஹருண் அன்று நடத்திய வித்தையை என்றுமே மறக்கமாட்டான். அவ்வளவிற்கு அது தலை சிறந்ததாய் இருந்தது.

பந்துகளுடன் ஹருணின் வித்தை முடிவடைய வில்லை. ஹருண் சாக்கினுள்ளிருந்து மூன்று கத்திகளை வெளியே எடுத்தான். அவை சூரிய ஒளியில் பளபளத் தன. அவற்றில் வானமும் வீடுகளும் மரங்களும் பிரதிபிம்பித்தன கத்திகள் ஹருணின் கைகளிலே நடனமிட்டன. வெளியில் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக் கொண்டன. ஆனால் கண்களைக் கட்டியிருந்த ஹரு ணுக்கு ஒரு சிறிய காயங்கூட ஏற்படவில்லை.

சேரியின் சூழலெல்லாம் பிள்ளைகளின் ஆரவாரமும் கைதட்டலுமே எதிரொலித்தன. பத்திக் ஹருணி டம் சென்று அவனது கண்களைக் கட்டியிருந்த லேஞ் சியை அவிழ்த்துவிட முயன்றான். ஆனால் அவ்வேளை யில் கைகளிலே ஏற்பட்ட நடுக்கம் அவனை அவ்வாறு செய்யவிட வில்லை. ஹருண் புன்முறுவல் பூத்தபடி தானே தனது கண் கட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டான்.

“இன்றைக்கு இவ்வளவுதான். நீங்கள் வீடு போகலாம்”

ஹருண் தனது வித்தைச் சாதனையால் அடைய வேண்டிய மகிழ்ச்சியையோ பெருமிதத்தையோ அடைய வில்லை. என்பது அவனின் முகபாவத்திலிருந்து பத்திக் குக்குப் புலனாயிற்று. தனது குருவாகிய வாஸ்தாது

அஸ்துல்லாவின் நினைவுகளால் அவன் கவலையடைந்திருக்கலாம் என்று பத்திக் ஊகித்தான்.

ஆனால் காரணம் அதுவல்ல. அறைக்குத் திரும்பிய பொழுது ஹருண் உண்மையான காரணத்தை எடுத்துச் சொன்னான்.

“இரண்டு பேர், இந்தச் சேரியில் வாழ்பவர்கள் அல்ல, அவர்களை நான் முன்பு கண்டதும் இல்லை. தொலைவிலிருந்து உன்னை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். நான் கண்கட்டை அவிழ்த்தபோது அவர்களைக் கண்டேன். அவர்களின் பார்வை சரியில்லை”

பத்திக் தேநீர்க் கடைக்கு வந்த இருவரையும் நினைத்துக் கொண்டான்.

“தொக்கையான பெருத்த முரடன், மெலிந்த சிறிய உருவம் உடையவன். இவர்களைத்தானே பார்த்தீர்கள்?”

“ஓம், ஓம் அவர்களை நீயும் கவனித்தாயா?”

“இங்கே அல்ல, மத்தியானம் அவர்களைக் கண்டேன்”

பத்திக் தேநீர்க் கடையில் நிகழ்ந்தவற்றை விபரித்தான்.

“அவன் காதுகளிலே அடர்த்தியான ரோமம் இருந்ததா?” என்று ஹருண் கேட்டான்.

“ஓம், ஏன்?” அந்த ரோம அடர்த்தியைத்தான் பத்திக் முதலில் கவனித்திருந்தான். அதையே ஹருணும் அவதானித்துக் கேட்கிறான். பத்திக் நினைத்துக் கொண்டான்.

ஹருணுடைய உதடுகள் இறுகின. “ஷியாம்லால்” அவன் சொல்லிக் கொண்டான். “இவனுடைய உடம்பின் மேற் பகுதி உறுதியானதுதான். கால்கள் தான் எனக்குச் சந்தேகத்தை உண்டாக்குகின்றன. அவை வில்லுப் போல வளைந்தல்லவா இருக்கும்? இவனுக்குத் தாடி இருந்தது. அதை வழித்து விட்டான். காதுரோமங்களையும் வழித்திருக்க வேண்டும். மறந்து போனான் என்று நினைக்கிறேன். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சித்தூரிலுள்ள தேநீர்க் கடை ஒன்றுக்கு நான் செல்வது வழக்கம். அங்கேதான் இவனைக் கண்டேன். இவன் கூட்டத்தில் நாலுபேர்... கேடிகள்.. இவன் மிகவும் ”

ஹருண் திடீரென்று தன் உரத்த சிந்தனையை நிறுத்திக் கொண்டு “காருக்குள்ளே இரண்டுபேர் செத்துக் கிடந்தார்கள். இல்லையா?” என்று பத்திக்கை நோக்கிக் கேட்டான்.

பத்திக் தலையை ஆட்டினான். “நான் நினைத்தது போலத்தான். உன் தகப்பனார் பெரும் பணக்காரர்”

தகப்பனார் என்ற பதம் பத்திக் வரையில் அர்த்தம் மற்றது. அவன் மெளனமாய் இருந்தான். ஹருண் எழுந்து யன்னல் அருகே சென்று, தன் உடலைச் சுவருக்குள் மறைத்துக் கொண்டு தலையை மட்டும் மிகவும் ஜாக்கிரதையாக நீட்டி வெளியே பார்த்தான்.

“அவர்கள் இப்போதும் நிற்கிறார்கள். சிகறற் பற்றுக்கிறார்கள்.” வெளியே இருளாயிருந்தது. பத்திக் தான் பெண்டிங் வீதிக்குப் போக வேண்டியதை நினைத்துக் கொண்டான். ஹருண் கூட்டிச்சென்று விடுவதாக வாக்களித்திருந்தாலும் இப்பொழுது வெளியில் சென்றால் கரைச்சல்தான். இருவரும் தொல்லைகளில் மாட்டிக் கொள்ள நேரிடும்.

ஹருண் மீண்டும் உட்கார்ந்தான். பத்திக் ஹருணின் முகத்தைப் பார்த்தான். என்றைக்கும் இவ்வளவு கடுமையாக அவன் முகம் இருந்ததில்லை. “நான் கடைக்குப் போய்ச் சேருவது பற்றி உங்களுக்குப் பயமாக இருக்கிறதா?” பத்திக் வினாவினான்.

“அதைச் சமாளித்து விடலாம். பின் புறத்தால் லாலாமிஸ்றி என்பவரின் அறையூடாகச் சென்று அப்பாலுள்ள ஒழுங்கையால் போய்விடலாம், ஷியாம் லாலுக்கு அது தெரியாது. நானாக வெளிப்படுத்தாதவரை அவனுக்கு இந்த அயற் சூழல் தெரியாமலே இருக்கும், அவன் இந்த இடத்துக்கு வரலாம். ஆனால் அதற்காகவும் நான் கவலைப்படவில்லை. உனக்கு நேரிடப்போவது என்ன? உன் எதிர்காலம் எவ்வாறு அமையும்?”

ஹருண் நிறுத்தினான். பத்திக்கை நேராக நோக்கியபடி “இன்னமும் உனக்கு ஒன்றும் ஞாபகத்தில் வரவில்லையா?” என்று கேட்டான்.

பத்திக் ‘இல்லை’ என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை ஆட்டினான்.

“ஒன்றுகூட நினைவில் இல்லை, ஹருண் அண்ணா, ஞாபகப் படுத்தல் என்ற சொல்கூட எனக்கு விளங்கவில்லை.”

ஹருண் தனது முழுங்காலில் கைகளால் தட்டிக் கொண்டு எழுந்தான். ‘லைட்’டைத் தொடர்ந்து எரிய விட்டான். பத்திக்கை அழைத்துக் கொண்டு பின்பக்க வழியால் ஒழுங்கையை நோக்கிச் சென்றான்.

அடுத்து வந்த ஞாயிற்றுக் கிழமையின் பகற் பொழுது. சரதிந்து சன்யால் அவர்களின் பிரபுத்துவ மாளிகையின் விசாலமான வரவேற்பறையில் சிறிய கூட்டம் ஒன்று நடந்து கொண்டிருந்தது. அந்த மாளிகை அறுபது ஆண்டுப் பழைமை உடையது; சரதிந்துவின் தந்தையான துவாரகநாத் கட்டியது. துவாரகநாத் அவர்களின் உருவப்படம் அறையின் மேற்குச் சுவரில் தூங்கியது. சரதிந்து தமது சட்டத் தொழிலைத் தந்தையிடமிருந்து முதுசொமாகப் பெற்றுக் கொண்டவர். ஆனால் தந்தையின் அளவுக்கு அவர் வருமானத்தைப் பெற்றதில்லை. ஒரு காலத்தில் துவாரக நாதத்தின் நாளாந்த வருமானம் சராசரி ஆயிரம் ரூபாவாய் இருந்ததாம்.

சன்யால் அவர்கள் குழம்பிய நிலையில் காணப் பட்டார். தன் மகனைப் பற்றிய தொடர்பு எதுவும் அவனைக் கடத்தியவர்களிடமிருந்து கிடைக்கவில்லை. இதுதான் அவரின் குழப்பத்திற்குக் காரணம். மகனின் பாதுகாப்புப் பற்றிய ஏக்க உணர்வை இந்த நிலைமை உண்டாக்கியது. பொலிஸ் அதிகாரியையும் அவரையும் தவிர மேலும் இருவர் அந்த அறையில் இருந்தார்கள். அவரின் இரண்டாம், மூன்றாம் புதல்வர்களே

சத்தியஜித் ரே

அவர்கள் மூத்த மகனும் வந்திருந்தது உண்மை தான். டெல்லியிலே முக்கியமான கூட்டம் ஒன்றில் கலந்து கொள்ள வேண்டி இருந்தமையால் அவனால் இரண்டு நாட்களுக்கு மேல் அங்குத் தங்கியிருக்க முடியவில்லை.

இரண்டாவது மகனான சுதீந்திராவிட்கு வயது இருபத்தாறு சிவத்த நிறம், கன்னத்தாடி, தடித்த சட்டத்தோடு கூடிய மூக்குக்கண்ணாடி தரிந்திருந்தான். அவன் சொன்னான். “வெளிநாட்டுச் சஞ்சிகைகளில் நினைவு மறதி பற்றிப் பெருமளவு வாசித்திருப்பீர்கள் அப்பா, நீங்கள் இந்தச் சாத்தியக் கூறுபற்றி ஏற்க மறுப்பது ஏன் என்று தெரியவில்லை, ‘அம்னீசியா’ என்ற மறதிநோய் பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

மூன்றாவது மகன் பிரீதிந்திரா எதுவும் பேசவில்லை. அவன் பாப்லுவின் வயதுக்கு ஒன்றிரண்டே கூடியவன். இதனால் தம்பியின் பிரிவு அவனையே பெரிதும் பாதித்தது. அடிக்கடி அவன் தனது நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டது, தான் கல்கத்தாவில் இருந்திருந்தால் பாப்லு கடத்திச் செல்லப் பட்டிருக்க மாட்டான். என்று கூறுது கூறுவது போல இருந்தது. ஆனால் அவன் இருந்திருந்தாலும் இந்தக் கடத்தல் நடந்து தான் இருக்கும். அவனது சிந்தனை தருக்கரீதியான தாய் இருக்கவில்லை. பாப்லு பாடசாலையிலிருந்து திரும்பி வருகையில் இது நடந்தது. மழைத் தூறலில் பாப்லு வீதியில் நடந்து. வந்தான். இவர்களின் வீட்டிலிருந்து மூன்றாவது வீட்டிலுள்ள பரூக், பாப்லுவின் சகபாடி. அவன் பாப்லுவோடு இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் கடத்தல் நடந்தது ஒரு விடுமுறை நாளில், அன்று பாடசாலையில் மாணவர்களுக்கான வியாபாரக் காட்சி ஒன்றுக்கான

ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. பிள்ளைகளைப் பாடசாலை வந்து உதவி செய்யுமாறு கேட்டிருந்தார்கள். அப்படிக்கேட்கப்பட்டவர்களில் பாபிலுவும் ஒருவன். பருக் அழைக்கப்படவில்லை. ஆகவே இந்தக் கடத்தல் இடம் பெற்றது. மாலை ஐத்தரை மணிக்கு, அப்போது பாபிலு வீடு நோக்கித் தனியாக வந்து கொண்டிருந்தான். நீல நிற அம்பாசிடர் காரில் வந்த நால்வர் அவனைத் தூக்கிச் சென்றிருக்கிறார்கள். இதற்குச் சாட்சியும் உண்டு. போத்தார் பங்களாவின் காவலாளியான மகாதேவ பாண்டேக் கீழவன், அவர்கள் பாபிலுவைத் தூக்கிச் சென்றதைக் கண்டிருக்கிறான்.

நீண்ட மௌனத்தின்பின் சன்யால், “அப்படியானால் பையனால் யாரையும் அடையாளம் காணமுடியாது? வீட்டுக்கு வந்த பின்பும் இதே நிலைதான்?” என்று கேட்டார்.

“அவன் திருந்தி முன்னைய நிலைக்கு வருவான். நினைவு மறதி மாற்ற முடியாத வியாதியல்ல. டாக்டர் போஸைக் கேட்டுப் பாருங்கள். இங்கு அதை மாற்ற முடியாவிட்டால் வெளிநாட்டில் தராதரமுடைய நிபுணர்கள் இருக்கிறார்கள்; பலர் இருக்கிறார்கள்.”

“அப்படியானால் நல்லது” சொல்லியபடி சன்யால் எழுந்திருந்தார். அவர் அவ்விடத்திலிருந்து அகல முன்பு பொலிஸ் அதிகாரி அவரைப் பார்த்து “நான் சொல்லும் ஆலோசனையின்படி செய்தால் என்ன சேர், கடத்தற்காரரிடமிருந்து எவ்வித செய்தியும் வராதபடியால் அவர்கள் கைகளிலே பாபிலு சிக்கவில்லை என்றே கொள்ளலாம். அவன் வேறெங்கோ இருக்கிறான். தன் சொந்த முயற்சியால் திரும்பி வராமலே அவன் ரூபக சக்தியை இழந்திருப்பதே

காரணமாகலாம். அவனுடைய விபரங்களைத் தந்து பத்திரிகையில் விளம்பரம் கொடுத்தால் என்ன? சன்மானம் வழங்குவதாக அறிவிப்போம். அதன் பின்பு பாருங்கள்.”

“இன்னமும் அந்த இருவரும் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்று தடயம் கிடைக்கவில்லையா?”

“அவர்கள் கல்கத்தாவில் இருக்கலாம் என்பதே எனது ஊகம். இன்னும் நாங்கள் முழுமையான தேடுதலில் இறங்கவில்லை.”

சன்யால் தமது மேலங்கியின் பைகளிலே கைகளை நுழைத்துக் கொண்டு நீண்ட பெருமூச்சுடன் கூறியார்; “அப்படியே செய்வோம். சுதீந்திரா இன்னும் ஒருநாள் நீ தங்கி இருந்து விளம்பரம் கொடுக்க ஒழுங்கு செய். பிரீதிந்திரா இப்படியான விஷயங்களைக் கவனிக்கக் கூடிய வயசில்லை.”

சுதீந்திரா தலையை அசைத்தான். பிரீதிந்திராவுக்குத் தந்தையின் கருத்து ஏற்கத்தக்கதாயில்லை. இதனை அவன் தனது ஆசனத்தில் நெளிந்து கொண்டிருந்த முறை எடுத்துக் காட்டியது.

“பத்திரிகைகளுக்கு விளம்பரம் கொடுக்கலாம்?” சன்யால் பொலிஸ் அதிகாரியைக் கேட்டார்.

“குறைந்தது ஐந்து பத்திரிகைகள், ஆங்கிலம், வங்காளி, ஹிந்திமொழிப் பத்திரிகைகளுக்குக் கட்டாயமாக, குருமுகி மொழிப் பத்திரிகையையும் உங்கள் பட்டியலில் சேர்க்கலாம். யாருடைய கையில் பையன் சிக்கியிருக்கிறான் என்பது தெரியாதல்லவா?” இவ்வாறு பொலிஸ் அதிகாரி சொன்னார்.

“போட்டோ ஒன்றையும் விளம்பரத்தோடு வெளியிட வேண்டும். டார்ஜீலிங்கில் பாப்துவை நானே எடுத்த அழகான போட்டோ என்னிடம் இருக்கிறது” என்று பிரீதிந்திரா சொன்னாள்.

“விளம்பரம் போடுவது என்று தீர்மானித்த பிறகு எவ்வளவு செலவானாலும் பரவாயில்லை” என்று கூறிய சன்யால் தொடர்ந்து, “அது மக்களின் கவனத்தைக் கவர்வதாய் இருக்கவேண்டியது அவசியம்” என்றார்.

பத்திக் அமைதியின்றிக் காட்சியளித்தான். காலையிலிருந்து ஒரே பரபரப்பு, இன்று மத்தியானம் மெய்டன் என்ற இடத்தில் ஹருண் தனது கண்களைக் கட்டிக் கொண்டு பந்தெறிந்து பீடிக்கும் வித்தையைச் செய்யப் போகிறான். அவன் பக்திக்கின் அறைக்கு ஒவ்வொரு நாளும் வருவான். சில வேளைகளில் இரு தடவைகள் கூட வருவதுண்டு, பத்திக் ஹருணுடைய அறைக்குப் போன நாளில் இருந்துதான் ஹருண் இவ்வாறு ஒழுங்காக வருகிறான். அன்றிரவு எவ்வித இடையூறுகளும் இன்றிப் பத்திக் தன் இடத்திற்கு வந்ததும் ஹருணின் திறமையினாலேதான். கல்கத்தாவின் ஒழுங்குகள், வீதிகளையெல்லாம் ஹருண் எவ்வளவு அச்சொட்டாக அறிந்து வைத்திருக்கிறான்! யாராவது அவனைத் தொடர்ந்துவர முயன்றிருந்தாலும் அவன் சென்ற வளைவுகள் இடுக்கு முடுக்குகளை அறியாமல் ஏமாறித்தான் போயிருப்பார்கள்.

பத்திக்கிடம் வரும் ஒவ்வொரு சமயத்திலும், அவன் அந்த இரு மனிதரையும் கண்டதுண்டா என்று ஹருண் விசாரிக்கத் தவறுவதில்லை. அவர்கள் அவன் முன்பு தோற்றவில்லை. அவனுக்குத் தேநீர்க்

கடையில் இடைவிடாத வேலை, வெளிச் செல்வதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைப்பதில்லை. அதனால் அவன் அவர்களைக் காணவில்லை.

இப்பொழுது பத்தித் தனது தொழிலில் கூடிய தேர்ச்சி அடைந்திருந்தான். தொடக்க நாட்களில் இரவில் படுக்கச் செல்லும் பொழுது அவன் விரல்கள் விறைத்துப் போவதுண்டு. இப்பொழுது அந்த விறைப்பு இல்லை. வேலை முடிந்ததும் இரண்டு பந்துகளை வைத்துக் கொண்டு அவன் பயிற்சி செய்வான். பந்துகளில் ஒன்று சிவப்பு, மற்றது மஞ்சள். இவை ஹருண் கொடுத்த பரிசுகள்.

‘நீ இப்போது பழகிவரும் கலை ஐயாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எகிப்தில் பயிலப்பட்டது. இல்லை. இது படைப்பின் ஆரம்பத்திலே, கோடிக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே பயிலப்பட்டு வந்துள்ளது.’

பத்திக் வியப்படைந்தான். ஹருண் விளையாட்டாகச் சொல்வதாகவே நினைத்தான். ஆனால் ஹருண் விளக்கினான்.

‘நாம் வாழும் பூமி என்ன? இதுவே ஒரு பந்துதான். கிரகங்களும் பந்துகள்தாம். வியாழன், புதன், சக்கிரன், சனி இவை எல்லாம், இவை சூரியனைச் சுற்றிச் சுழல்கின்றன. ஆனால் ஒன்றுடன் ஒன்று எக்காலத்திலும் மோதிக் கொள்வதில்லை. நினைத்துப் பார். இதிலும் பெரிய கண்கட்டு வித்தை உண்டா? இரவில் வானத்தைப் பார்த்தாயானால் நான் சொல்வதன் உண்மை விளங்கும். இந்தப் பந்துகளை எடுக்கும் பொழுதெல்லாம் அதை நினைத்துக்கொள்’

அந்த இருமனிதர்களும் பிறகு வரவேயில்லை. ஆனால் ஹருணுக்கு அவர்கள் பற்றிய அச்சம் நெஞ்சில் நிலையாகிவிட்டது. சில வேளைகளில் அவன் பெரிதும் குழம்பிக் காணப்பட்டான். ஆனால், ஹருணை வருத்தும் விஷயத்தைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளாததால் பத்திக் அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. ஹருணின் கண்ணில் ஒளிவிடும் அந்தச் சுடரானது அடிக்கடி மங்குவதையும் நம்பிக்கையினம் இருளாக அவனைச் சூழ்வதையும் பத்திக் கண்டான்.

மெய்நுக்கு அவர்கள் வந்த பொழுது பத்திக் கின் உள்ளத்தில் இந்தச் சிந்தனை எதுவும் இல்லை. ஹருண் கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை வித்தை நடத்திய இடத்தில் சிறுவர்கள் ஏராளமாகக் கூடியிருந்தனர். பத்திக் அவர்களில் சிலரை அடையாளம் கண்டு கொண்டான். அம்மைத் தழும்புடன் கூடிய ஒற்றைக் கண்ணன், தொலைவில் சிறுவனாகத் தோன்றும் வயது முதிர்ந்த குள்ளன். முன் வாய்ப்பல் துருத்திக் கொண்டிருக்கும் லுங்கி அணிந்த காடையன், இவர்களை அவனால் அடையாளம் காண முடிந்தது. ஹருண் வந்த பொழுது பிள்ளைகள் கைதட்டி ஆரவாரித்தனர்.

ஹருண் தரையில் அமர்கையில் வானத்தை நோக்கினான். பத்திக் குக்கு அதன் அர்த்தம் விளங்கியது. மேற்கு அடிவானத்தில் கருமேகங்கள் திரண்ட வண்ணம் இருந்தன. மழை அன்றைய வித்தையைக் குழப்பிவிடலாம். “கடவுளே! மழை பெய்யாதிருக்க அருளும். ஹருண் தமது கண்கட்டு வித்தையால் சூழ்விருக்கும் சனங்களை மகிழ வைக்கட்டும். அவர் சென்ற முறை சம்பாதித்த பதினெட்டு ரூபா முப்பத் திரண்டு பைசாவிலும் அதிகமாகச் சம்பாதிக்கட்டும்.

இந்தக் கூட்டத்தில் யாராவது வெளிநாட்டவர் இருக்கக் கூடுமானால்...? ஐந்து ரூபா, பத்துரூபா என்று வீசி எறியக் கூடியவர்கள் வேறு யார்?"

ஹருண் வழக்கமான ஆயத்தங்களைச் செய்கையில் தொலைவில் இடி முழங்கியது. நூல் எறிந்து முங்கிற் கோலில் சுற்றும் விளையாட்டை முடிக்கப் போவதாய் ஹருண் பத்திக்குக்குச் சைகை காட்டினான். அந்தக் கோல் இப்பொழுதும் ஹருணின் நாடியில் சுழன்ற வண்ணம் இருந்தது, பத்திக் சனக்கூட்டத்திலிருந்து வெளிப்பட்டு ஹருண் முன்னால் போய் நின்றான். இப்பொழுது கோலானது ஹருணின் உள்ளங்கையில் சுழன்றது. "பிடித்துக் கொள்" என்றபடி ஹருண் அதனைப் பத்திக்கிடம் எறிந்தான்.

பத்திக் அதனைப் பிடித்த பொழுதும் அவனது உள்ளங்கையில் அது சுழன்றது. இச்சுழற்சி அவனது முதுகந்தண்டில் சூடேற்றியது போல இருந்தது. இனியும் அவன் ஹருணுக்கு உதவியாளல்ல; மாணாக்கன்!

ஹருண் வேறொரு சுழல்கோலை அவனது வலக்கையில் போடப் பத்திக் தனது வலக்கரத்திலிருந்ததை இடக்கரத்திற்கு மாற்றிக் கொண்டான். மூச்சையே முட்டவைக்கும் விததையொன்று அப்பொழுது நிகழ்ந்தது.

இந்த வித்தை முடிந்ததும் ஹருண் பத்திக்கை அழைத்து வெண்கலப் பந்துகளை எறிந்து பிடிக்கும் வித்தைக்கு ஆயத்தமானான். பத்திக் சாக்குப் பையிலிருந்து பட்டு லேஞ்சி ஒன்றை எடுத்து ஹருணின் கண்களை இறுக்கிக் கட்டினான். அப்பொழுது மகத்

தான எதிர்பார்ப்பு ஒன்றின் பிரதிபலிப்பாகப் பார்வையாளர் கூட்டத்திலிருந்து குசுகுசுப்பு எழுந்தது. இருள் மெல்ல மெல்லக் கவிந்தது பற்றிப் பத்திக் பொருட்படுத்தவில்லை. ஏனெனில் வெளியுலகம் ஹருணைப் பொறுத்த வரை இருளாகி விட்டது. தனது வித்தைக்கு அவன் வெளிச்சத்தை வேண்டி நிற்கவில்லை.

பந்துகள் மெல்ல எழுந்து நான்கு முறை சுழன்றன. ஐந்தாவது சுற்றில் பத்திக் எதிர்பார்க்காதது, எதிர்பார்க்கவே விரும்பாதது நடந்து விட்டது. ஆகாயமே தன் தலையில் விழுந்தாலும் நல்லதுதான் என்ற உணர்ச்சி அவனுக்கு உண்டாயிற்று.

காதைச் செவிடுபடுத்தும் ஒலியோடு இரு பந்துகள் வெளியில் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக் கொண்டன, பின் அவை இரண்டும் கீழே விழுந்து ஹருணுக்குத் தொலை தூரத்தில் உருண்டன.

சனக்கும்பலின் நடத்தை வியப்பை ஏற்படுத்தியது. அது உற்சாகக் குரல் எழுப்பிக் கைதட்டி ஆரவாரித்தது. பின்னர் ஹருணை நோக்கி அந்த ஆராவாரம் கேலிச் சிரிப்பாக, கரடிக் கத்தலாக மாறியது.

ஆனால் இது நீடிக்கவில்லை, சனக்கூட்டம் ஐந்து நிமிடங்களில்கலைந்து போயிற்று. இடம் வெறுமையாகி விட்டது. ஹருண் தனது கண் கட்டை அவிழ்த்துக் கொண்டு பரப்பி வைத்திருந்த பொருள்களைத் தொகுத்துச் சாக்குப்பையுள் இட்டான். பத்திக் அங்குக் கிடந்த காசுகளைப் பொறுக்கிய பொழுது, ஹருண் அவன் செயலை வன்மையாகக் கண்டித்துத் தடுத்தான்; புல்தரையிலிருந்து எழும்பாமலே பீடி ஒன்றைப் பற்றவைத்தான்; பத்திக் அவன் அருகில் அமர்ந்தான்.

அவன் உள்ளம் எதையும் சொல்லத் தயாரில்லை: விரும்பவும் இல்லை. செளரஸ்கி வீதிகளிலே செல்லும் வாகனங்களின் இரைச்சல் அவன் செவிகளில் விழுந்தது. அங்கு வந்த நேரம் தொடக்கம் சற்று முன் வரை அந்த இரைச்சல் அவனுக்குக் கேட்காமல் இருந்தது.

பீடியை நான்கு ஐந்து தடவைகள் புகையிழுத்த பின் ஹருண் அதனை விட்டெறிந்தான். “கைகள் மனத்தின் ஒட்டத்துக்கு ஏற்பச் செயற்படுவன. மனம் சோர்ந்திருக்கும் பொழுது கைகள் விறைத்துப் போகும்; வளைந்து கொடுக்கா. உனக்கு ஏதாவது ஓர் ஒழுங்கைச் செய்யும் வரை கண்கட்டி நடத்தும் இந்த வித்தையை நான் செய்யப் போவதில்லை.”

இந்தக் கதையின் பொருள் என்ன? பத்திக் வியப்படைந்தான். “நான் நன்றாகத்தானே இருக்கிறேன்? எனக்கு இன்னும், ஹருண் செய்ய நினைப்பது என்ன?” ஹருண் தொடர்ந்தான். “ஷியாம்லாலைக் கண்டதிலிருந்து அவன் என்ன நோக்கத்தில் உன்னைக் கடத்தியிருப்பான், என்ன முறையைக் கையாண்டிருப்பான் என்பதெல்லாம் எனக்கு நன்கு புரிகின்றன. அவர்கள் காரில் உன்னைத் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு ஓடினார்கள். உன்னை மறைவிடம் ஒன்றில் வைத்துக் கொண்டு உன் தகப்பனாரிடம் பணயப் பணம் பெருமளவிற்கு பெறத் திட்டமிட்டார்கள். இடையில் உண்டான விபத்து அவர்களின் திட்டங்களைப் பாழடித்தது. ஷியாம்லாலும் மற்றவனும் தப்பிவிட்டார்கள். இரண்டு பேர் விபத்தில் செத்துப் போனார்கள். நீ தரையில் சிடந்த கோலத்தைப் பார்த்து நீ இறந்துவிட்டதாக அவர்கள் நம்பியிருக்க வேண்டும். அதனால்தான் உன்னை நீ சிடந்த இடத்தில் விட்டுவிட்டு அவர்கள் ஓடித் தப்பி

சத்தியஜித் ரே

யிருக்கிறார்கள். உபேனின் தேநீர்க்கடையிலே உன்னைக் கண்டபொழுது தங்களின் இரை இன்னும் கைநழுவிப் போகவில்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரியவந்தது. நான் உனது அறையிலே நேற்று உன்னைச் சந்தித்துத் திருப்பிய பொழுது அவர்கள் அந்த இடத்தில் திரிந்து கொண்டிருக்கக் கண்டேன். அவர்கள் இரவு பதினொரு மணிவரை தங்கி நின்றனர். நான் அவர்கள் அவ்விடத்திலிருந்து சென்றபொழுது தொடர்ந்து போனேன். அவர்களின் தங்குமிடத்தை அறியத்தான். பொலிசுக்கு அறிவித்தால் உடனேயே அவர்கள் பிடிபடக்கூடும். ஆனால் அதனால் எல்லாம் வெளிப்பட்டு விடும் என்று சொல்லவியலாது. உன்னையும் நான் பொலிசில் ஒப்படைக்கவேண்டியிருக்கும்.

“ஹருண் அண்ணா, இல்லை, இல்லை.”

“எனக்குத் தெரியும். நீ என்ன நினைக்கிறாய் என்பது எனக்குத் தெரிகிறது. அதனால்தான் என்னால் ஒன்றுமே செய்யக் கூடவில்லை. நீ யார் என்று மட்டும் தெரிந்தால் ... விஷயமே வேறு. இப்பொழுது உன்னைப் பொலிசிடம் ஒப்படைப்பதும் பெயர் தெரியாத தெருநாயை ஒப்படைப்பதும் ஒன்றுதான்.”

பத்திக்கின் இதயம் துடித்தது,

“தெருநாய் கண்கட்டுவித்தை நடத்துமா?”

ஹருண் புன்னகையுடன் அவனை உற்று நோக்கினான்.

“நீ பயிற்சி செய்கிறாயா?”

“நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” பத்திக்கின் உள்ளம் துவண்டு போயிற்று. “ஒவ்வொருநாளும் இரவு படுக்கைக்குப் போகுமுன் ஒவ்வொரு மணித்தியாலம்”

தனது சட்டைப் பையினுள்ளிருந்த இரண்டு பந்துகளை எடுத்து ஹருண் முன்னிலையிலே அவற்றை எறிந்து ஏந்தத் தொடங்கினான்.

“நல்லது, இன்னும் இரண்டொரு நாள் பொறுத்துப் பார்ப்பேன் யாரும் உன்னைப் பற்றி விசாரிக்காவிட்டால் என்னோடேயே அழைத்துச் செல்வேன்.”

“எங்கே?” பத்திக் அதிர்ச்சியடைந்தான். ஹருண் எங்கோ செல்லவிருப்பதாகச் சொல்வது இதுவே முதல் முறை.

“நான் இன்னும் தீர்மானிக்கவில்லை. நேற்று வெங்கடேஷிடமிருந்து கடிதம் வந்தது. அவன் என்னைத் தென்னிந்தியாவிற்கு அழைக்கிறான். தரையில் வீசப்படும் காசுகளைப் பொறுக்குவது எனக்கு அலுத்து விட்டது. இனி ஏதாவது...”

“யார் இந்தப் பொடியன்? உன் கையாளா?” வார்த்தைகள் சடுதியாக வெளிப்பட்டதால் பத்திக் கின் இருதயம் அச்சத்தாலும் அதிர்ச்சியாலும் படபடத்தது.

இரு மனிதர்கள் இருளில் அவர்களின் பின்னால் ஒளித்து நின்றார்கள். காற்சட்டை அணிந்த ஷியாம் லாலின் வில்போல் வளைந்த கால்கள் பத்திக்கின் தோள்களை அழுத்தின.

பத்திக் தன் காதருகில் கத்தியொன்று விரிக்கப் பட்ட நிலையில் அசைவதை உணர்ந்தான். பின் அது பத்திக்குக்கும் ஹருணுக்கும் நடுவில் நிலையாக நின்றது.

ஹருண் ஷியாம்லாலைத் தனது கடைக் கண்ணால் பார்த்தான். “ரகு நாணயங்களைப் பொறுக்கு. சந்தாவின் கடைக் கொடுப்பனவுக்கு உதவும்.”

மற்றவன் புல்லில் அவர்கள் முன்பு சிதறிக் கிடந்த நாணயங்களைக் குனிந்து பொறுக்கினான்,

“நல்லது, உன் மறுமொழிக்குக் காத்திருக்கிறேன்”

ஷியாம்லால் சொல்லி முடிக்கவில்லை. வெண்கலப் பந்துகள், கத்திகள், மூங்கிற் கோல்கள் நிறைந்த சாக்குப்பை ரொக்கட் வேகத்தில் தரையிலிருந்து கிளம்புவதை பத்திக் கண்டான். அது ஷியாம்லாலின் நாடிப் பக்கத்தில் மோதி அவனை உருண்டு விழ வைத்தது,

“பத்திக்” ஹருண் கத்தினான்.

பத்திக் புயற்காற்று வேகத்தில் பாய்ந்து ஹருணின் கைகளுக்கருகில் வந்தான். சாகிட்மினார் அருகில் புழுதிப்படலம் ஒன்று எழுந்தது. சனங்கள் பாதுகாப்பிடங்களை நோக்கி ஓடினார்கள்.

“உன்னால் ஓட முடியுமா?”

“ஓம்”

முதலில் சிறிது தடுக்கினாலும் பத்திக் ஹருணின் பின்னால் ஓடி இருவரும் டாக்சி நின்ற இடத்தை அடைந்தனர்.

‘டாக்சி’ என்ற குரல் எழுந்தவுடனேயே கார் ஒன்றின் கதவு திறந்து கொண்டது. இருவரும் பாய்ந்து உள்ளே ஏறிக் கதவைச் சாத்தினர்.

“சென்றல் அவெனியூ”

டாக்சிகள், பஸ்கள். சைக்கிள்களைப் பின்னுக்கு விட்டு அவர்களின் டாக்சி விரைந்தது. ஷியாம்லாலும், ரகுநாத்தும் புயற்காற்றினிடையே விரைந்து

ஒடிவந்தனர். இன்னும் முற்றாக இருள் கவியவில்லை. விளக்குகள் எரியத் தொடங்கின. கடைகளிலுள்ள விளக்குகளும் தொடர்ந்து ஒளிவிட்டன.

வீதித் தடைகள் எதுவும் இல்லாதிருந்ததால் டாக்சி மேலும் மேலும் விரைவைக் கூட்டியபடி ஓடியது. ஹருண், “தோழரே, உமக்கு மேலதிக பணம் தருகிறேன்” என்று டாக்சி சாரதியை ஊக்கினான். டாக்சி பறந்தது. கௌரஸ்கியைக் கடக்கையில், றும்டோலாக் கடவையில் அதுவரை சிவப்பு விளக்கு எரிந்து அப்பொழுதுதான் பச்சை விளக்கு எரியலாயிற்று. கடவையைக் கடந்து மின் விநியோக நிலையத்தைத் தாண்டிச் சென்றல் அவெனியூவின் அகன்ற வீதியை டாக்சி அடைந்தது. ஞாயிற்றுக்கிழமையாதலால் வாகனப் போக்குவரத்துக் குறைவாகவே இருந்தது. பின்பக்கத்தில் கார் ஹோண்டி ஒன்றின் பலத்த சத்தம் ...

“இன்னும் விரைவாய்ப் போங்கள், தொடர்கிறார்கள்”

பத்திக் ஹருணைப் பார்த்தான். தொடர்ந்து பின்னால் நோக்கினான்.

“ஹருண் அண்ணா. அவர்கள் எங்களைப் பிடிக்கப் போகிறார்கள்.”

“இல்லை, அவர்களால் முடியாது”

அவன் காதுகளில் காற்றின் வீச்சோசை பலமாகக் கேட்டது. காரின் முன் லைட்டுகளின் ஒளி சிறிதாக்கப்பட்டது கார்க்கதவுகளில் மழைத்துளிகள் பலமாகமோதின, ‘வின்ட்ஸ்கிரீன்’ மீது மழை நீர் சோனாவாரியாக வீழ்ந்தது. ஒன்றின்பின் ஒன்றாகக் கார்கள் வருவதும் போவதுமாயிருப்பதன் அறிகுறியாக அவற்றின் லைட்டுகளின் குறைந்த, கூடிய வீச்சுக்கள்.

இப்பொழுது முன்னால் பெரிய வெளிச்சம் சோடியாக ஒளி விடுகின்றது. அது பஸ் லேட்டுத்தான். பஸ் பூதத்தின் வெளிச்சம் விரிந்து பெரிதாகி..... லேட்டுகளல்ல; அவை பூதத்தின் கண்கள்.

பஸ் ட்றக்காக மாறுகிறது. வீதிப்புறக் கட்டடங்கள் மறைகின்றன. லேட் ஒளியும் மறைகின்றது இருள் ஆட்சி புரிகிறது. இருள், இருள், இருள். மரங்கள், மரங்கள், மரங்கள்.

“பத்திக் உனக்கு என்ன? தலையை ஏன் சரிக் கிருய்?” பத்திக்கின் நினைவிலே வெள்ளமாகப் பெருகிக் கொண்டிருந்த பலவகை ஒசைகளுக்குள் ஹருணின் கேள்வி ஆழ்ந்து மறைந்து விடுகிறது. காதுகளைச் செவிடுபடுத்தும் வகையில் ஏற்பட்ட கார்-ட்றக் மோதலிலே அவன் ஆகாயத்தில் தூக்கி வீசப்படுவது போல உணர்கிறான். அதைத் தொடர்ந்து செவிகளிலே தெளிவில்லாத சத்தம். நினைவுகள் மீண்டு வந்து பெருக்கெடுக்கின்றன எல்லா வீஷயங்கள் பற்றியும் ஞாபகங்கள். தனது பன்னிரண்டு வருட வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த எல்லாம். அலை அலைகளாக எழுகின்றன.

“நாங்கள் இங்கே இருக்கிறோம். உனக்கு எந்த ஞாபகம் வீருப்பமோ அதனை எடுத்துக் கொள்” என்கின்றன. அவற்றுள் ஒன்றை எடுத்த பொழுது அது அவனது பெயராக இருந்தது. அவன் பெயர் நிகில். அதுதான் உண்மைப் பெயர். செல்லப் பெயர் பாப்லு தகப்பனார் பெயர் சரதிந்து சன்யால். அவனுக்கு மூன்று தமையன்மார். தமக்கை ஒருத்தி. சாயா என்ற பெயருடைய அவள் மணம் புரிந்தவள். கணவனுடன் சுவிற்சர்லாந்தில் வாழ்கிறாள். தொடர்ந்த அவனது நினைவுகள் அவனுடைய பாட்டி பற்றியும் எடுத்துரைத்தன. பாட்டி மாடி விழுந்ததையின் முடி

விலிருக்கும் தனது பூசை அறையில் தலைகுனிந்தபடி காசிராம் தாசின் புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவளுடைய தங்கச் சட்டமிட்ட மூக்குக் கண்ணாடி அவளின் மூக்கில் வந்து இருக்கிறது “இப்பொழுது கவனி. நீ டென்னிஸ் பந்தை ருக்கட்டால் அடிக்கும் பொழுது உனது மணிக்கட்டு எப்படித் திரும்புகிறது என்று பார்.” இப்படி அண்ணா சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுடைய கணித ஆசிரியர், சக்லா “நிறுத்து. நிறுத்து மன்மோகன்” என்று கத்துகிறார். மன்மோகன் சந்திரன் போல வட்டமான முகமுடைய குழப்படிக்காரன். விக்ரம் தனது பென்சிலைச் சீவி டெஸ்கினுள் வைக்கும் ஒவ்வொரு தடவையும் றப்பரில் கடதாசியைக் கொழுவி அடித்துப் பென்சிலைக் கீழே விழப்பண்ணிக் கூர் முறியுமாறு செய்வது மன்மோகனின் விளையாட்டு அக்காவின் கல்யாணத்தின் போது கிராமபோனில் பிஸ்மில்லா கானின் ஷெராய் வாத்திய இசைத்தட்டினை இட்ட பொழுது ஊசி குத்தி, இசைத்தட்டு உடைந்து, அந்த இடத்தில் ஊசி வரும் போதெல்லாம் திரும்பத் திரும்ப ஒரே இசைதான் கேட்கிறது. அதைக் கேட்டபொழுது திருமண விருந்து மேசையில் உணவருந்திக் கொண்டிருந்த விருந்தினர்கள் ஒரு முகமாகச் சிரித்த சிரிப்பு ஆம் பின் டார்ஜீலிங் சென்றது, அதற்கு முன் வருஷம் பூரி. மீண்டும் டார்ஜீலிங் வால்ட்டயர் கடற்கரையில் சின்னஞ் சிறியவராய் அவன் நிற்கிறான். அலைநீர் வந்து கால்களை அலம்புகிறது. காலுக்குக் கீழே மணல் நீரினால் அரித்துச் செல்லப்படக் குதிக் காலிலே உண்டான அந்தக் கிளுகிளுப்பு! காலின் கீழ் ஏராளமான எறும்புகள் ஊர்வதுபோல ஓர் உணர்வு அப்பொழுது ஏற்பட்டது. “பாப்து நீ விழுந்து விடுவாய்” என்று அம்மா கத்துகிறாள்.

சத்தியஜித் ரே

அவனும் விழுந்து எழுகிறான். அவனுக்கு அம்மா வைத் தெளிவாக நினைவிற் கொண்டு வர முடியவில்லை. அவள் இப்பொழுது படமாக வீட்டுச் சுவரிலே தூங்குகிறாள். அவ்வளவுதான். பிரமாண்டமான அந்த வீட்டில் மூன்றே மூன்று பேர்கள்தாம் இன்று வாழ்கின்றனர். மூளை சுகமாயிருந்த காலமெல்லாம் மாமாவும் கூட இருந்தார். இப்பொழுது அவருக்கு மூளைப்பிசகு. லும்பினி மனநோய்வைத்திய சாலையில் இருக்கிறார்.

மீண்டும் டாக்சி. அதன் ஓசை இப்பொழுது கேட்டது. வீதி விளக்குகளையும் பார்த்தான். ஹருண்? ஆம். அவன் பக்கத்தில்தான். கார் கண்ணாடியைத் தூக்கிவிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

“பயந்துவிட்டாயா, பத்திக்! பயப்பட ஒன்றுமில்லை. அவர்கள் போய்விட்டார்கள்” ஹருண் சொன்னான்.

அல்சேஷன் நாயின் ஆழமான ஊளைச் சத்தம் அவனது காதுகளில் விழுந்தது. அந்த நாய் அவன் வீட்டின் பக்கத்துவீட்டினரான றய்ட்ஸ் என்பவருக்குச் சொந்தமானது. அதன் பெயர் டியூக். டியூக்குக்கு அவன் பயப்படுவதில்லை. உண்மையில் அவன் துணிச் சற்காரன்தான். தனித்து இரவில் தூங்குவான். தன் வேலைகளையெல்லாம் தானே செய்து கொள்வான்.

டார்ஜீலிங்குக்குப் போயிருந்த பொழுது ஒரு நாள் பேச் மலையில் பனிப்புகார் வந்து மூடி எதுவுமே கண்ணுக்குப் புலனாகாது அவன் தனித்தவராய் நின்ற சமயத்திலும் பயப்படவில்லை.

“ஏதாவது வருத்தமா? என்னவாவது உன் மூளையைப் போட்டுக் குழப்புகிறதா?”

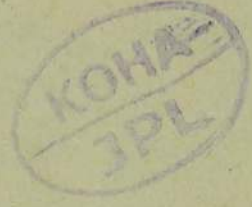
பக்தித் தலையை ஆட்டினான்.

“பின் என்ன?”

அவன் ஹருணைப் பார்த்தான். வெளியில் பலத்த மழை. டாக்சி இப்பொழுதும் ஒடிக்கொண்டிருந்தது. டாக்சியின் கண்ணாடி மூடப்பட்டிருத்ததால் அவன் சிறிய ஒலியிலே சொன்னாலும் அது ஹருணைக்குக் கேட்கும்.

“ஹருண் அண்ணா, பழைய ஞாபகம் எல்லாம் திரும்பி விட்டது.” அவன் அமைதியாகச் சொன்னான்.

11

அவர்கள் இருவரும் சீத்பூரிலுள்ள உணவு விடுதி ஒன்றில் அமர்ந்து சப்பாத்தியும் இறைச்சிக் கறியும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். ஹருண் அவ் விடத்துக்கு முன் எப்போதும் வந்ததில்லை. ஹருண் அண்ணா இல்லாவிட்டால் இன்றுகூட வந்திருக்கமாட்டான், ஹருணுக்குப் பத்திக் பற்றி இன்று எல்லாம் தெரியும். பத்திக் அவனுக்கு எல்லா விபரங்களையும் சொல்லி விட்டான்; கேட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் முழுமையாக விடை அளித்தான். பாடசாலையில் ருந்து திரும்பும் வழியில் நாண்கு மனிதர்களால் தான் எப்படிக் கடத்தப்பட்டான் என்பதையும் விபரித்தான்.

“லோடன் தெருவில் உள்ள வீட்டிற்குச் செல்ல உனக்கு வழி தெரியுமா? அதன் அயல், சுற்றுப்புறம் எனக்கு அவ்வளவு தெரியாது.”

“மிகச் சூலபம்” சொல்லிவிட்டுப் பத்திக் சிரித்தான்.

“ஹும்”

ஹருண் சிறிது மௌனம் சாதித்தான்.

“இன்றைக்கு உன்னை உன் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்ல இயலாது. நேரம் ஆகிவிட்டது. நீயும் இன்னும் சிறிது கலாதியாக இருக்க வேண்டும். நாளை துப்புரவான காற்சட்டையும் சேட்டும் நீ அணிந்து கொள்ள வேண்டும். உபேன் அண்ணாவிடற்கு இன்னும் நான் ஒரு விபரமும் சொல்லவில்லை. பிறகு அது பற்றி யோசிக்கலாம்.”

பத்திக் இவை பற்றியெல்லாம் தெளிவாகச் சிந்திக்கவில்லை. வீட்டிற்குப் போகவேண்டும் என்பதை மட்டுமே அவன் அறிந்திருந்தான். அங்கே அவன் தகப்பனார், பாட்டி, அவனைக் கவனிக்கும் பழைய வேலைக்காரன் ஹரிநாத் ஆகியோர் இருக்கிறார்கள். கேட்காமலே எல்லா விஷயங்களையும் ஹரிநாத்தானே கவனித்துச் செய்வான். ஆனால் வயது முதிர்ச்சி காரணமாக அறனைக் குணம் உண்டு. அதை ஒருவாறு சகித்துச் சமாளிக்கலாம். மேலும்... பாடசாலை இருக்கிறது. அதிபர் சுசூல், தர்வான், உடற் பயிற்சி ஆசிரியர் தத்... அஞ்சன், பிறீதம், றஸ்ஸி, பிரத்யோத், மன்மோகன் இவர்கள் சகபாடிகள். பாடசாலை மாணவர் சென்ற சுற்றுலா நினைவில் வந்தது. அந்தச் சுற்றுலாவின் போது அவனும் சகமாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் சந்தப்பால் கட்டடத்தினை யந்திரப் படகில் சென்றடைந்தார்கள். அடுத்துத் தாவரத் தோட்டம்.

அவ்வேளையில் ஹருணுக்கு அவன் ஏதோ உடனடியாகச் சொல்ல நினைத்தான்.

“ஹருண் அண்ணா, எங்கள் வீட்டின் கீழ்த்தளத்தில் ஓர் அறையிருக்கிறது. அதை யாரும் உபயோகப்படுத்துவதில்லை. பழைய கப்போட் ஒன்றும் கால் முறிந்த மேசை ஒன்றும் இருக்கின்றன, அந்த அறையைத் துப்புரவாக்கி விடுவோம். நீங்கள் அதில் தங்க

சத்தியஜித் ரே

லாம்.” ஹருண் கண்ணை இடுக்கியபடி பத்திக்கைப் பார்த்தான். பிறகு சப்பாத்தி ஒன்றை எடுத்து இரண்டு துண்டுகளாய்ப் பிய்த்து ஒரு துண்டைத் தன் வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டான். “சேரியில் நான் வைத்திருந்த அறைபோல உங்கள் வீட்டு அறையையும் அலங்கரிக்கவும் பயன் படுத்தவும் உன் அப்பா என்னை அநுமதிப்பார் என்று நினைக்கிறாயா?”

பத்திக் தகப்பனாரை நினைத்துப் பார்த்தான். அவர் அவ்வாறு அநுமதிப்பாரா என்பது பற்றி அவனால் ஒரு முடிவுக்கும் வரக்கூடவில்லை. ஆனால் அவன் சொன்னான். “ஏன் அநுமதிக்க மாட்டார்? கட்டாயமாக அநுமதிப்பார். இது என் நம்பிக்கை”

“நல்லது. அப்படியானால் உன் அப்பாவும் ஒரு கலைஞராகத்தான் இருக்கவேண்டும். காலிவ் ஹருண் போன்ற ஒரு கலைஞனை மதிப்பிட இன்னொரு கலைஞ னால்தான் முடியும்.”

பத்திரிகையில் வெளியாகும் எல்லாச் செய்திகளையும் எல்லாரும் வாசிப்பதில்லை. பத்திரிகைக் கடைசிப் பக்கத்திலே வெளியான விளம்பரத்தைப் பலர் பார்க்கத் தவறிவிட்டனர். வாசித்தவர்கள் கல்கத்தா வின் உயர் வழக்கறிஞர் குழுவில் இடம் பெறும் பரிஸ்டர் சன்யால் போன்றவர்களாலேதான் இத்தகைய பெரிய சன்மான்ம் வழங்கக் கூடியதாயிருக்கும் என்பதை அங்கீகரித்தனர். ஐயாயிரம் ரூபா என்பது சாதாரணமான தொகை அல்ல.

உபேன்பாபு விளம்பரத்தைப் பார்க்கவில்லை. எப் பொழுதாவது பத்திரிகைகளை மேலோட்டமாகப் பார்க்கும் வழக்கம் உடைய ஹருணும் பார்க்காதது அதிசயம் அல்ல. அவன் அன்று உற்சாகமாகவும்

இல்லை. அவன் காலை ஐந்து மூப்பதுக்கு நித்திரை விட்டெழுந்து தேநீரை அவசரம் அவசரமாக அருந்தி விட்டு, ஏழு மணியளவில் பத்திக்கின் தேநீர்க்கடைக்கு வந்தான். பத்திக் என்ற பெயர் அந்தச் சிறுவனின் பெயராக இனியும் இருக்காது. ஆனால் ஹருணுக்கோ அவன் அவனது பத்திக்தான். நிகால் அல்ல. சன்யா லும் அல்ல. அவனால் அறியப்பட்டவன் பத்திக் சந்திரபால்தான்.

உபேன் பையனை அழைத்துச் செல்லும் இடத்தை ஹருணிடம் கேட்டார்.

“அயலிலுள்ள சாகிப் ஒருவரிடம். நான் திரும்பி வந்து விபரம் தெரிவிக்கிறேன்” ஹருண் சொன்னான்.

ஹருண் தெருச்சுற்றி என்றாலும் அவன் நல்லவன் என்பதே உபேன் பாபுவின் கருத்து. பத்திக்கை அழைத்துச் செல்வதற்கு அவர் ஆட்சேபம் தெரிவிக்க வில்லை. அவர் கெஸ்டோவின் மகன் சோட்டுவை அழைத்தார். “அங்கே சோம்பிக் கொண்டு நில்லாதே. முகம் கழுவிக்கொண்டு தயாராகு. வேலை இருக்கிறது.”

சரதிந்து சன்யால் தமது எழுது வினைஞர் ரஜனிபாபு பக்கம் திரும்பி, 'பிரசுரதரமும் பிரசுரிக் கப் பயன் படுத்தும் தாள்களின் தரமும் இக்காலத் தில் படுமோசம். பாப்லுவின் படம் மிகவும் அழகானது. ஆனால் இந்தப் பத்திரிகையில் அந்தப் படம் ஆளையே அடையாளம் காண முடியாது செய்திருப்பதைப் பார்த்தீரா?' என்றார்.

ஆங்கிலப் பத்திரிகை ஒன்றைக் கையில் எடுத்த ரஜனிபாபு, "இதைப் பார்த்தீர்களா சேர். இது நல்ல தெளிவாயிருக்கிறது. பாப்லுவை எளிதில் அடையாளம் கண்டு கொள்ளலாம்" என்றார்.

செய்திப் பத்திரிகைகள் சரதிந்து சன்யாலின் முன்னால் ஒழுங்கின்றிக் கும்பலாய்க் கிடந்தன. ரஜனிபாபுவிற்கு அறிவுறுத்தியிருந்தபடி அவர் அன்று வரும் பொழுது வாங்கி வந்த பத்திரிகைகள்தாம் அவை. கண்ட நின்ற காத்தான் பூத்தான்களெல்லாம் பத்திரிகை விளம்பரத்தைப் பார்த்ததும் யாராவது ஒரு பையனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து 'கொண்டுவா சன்மானம் ஐயாயிரம்' என்று நிற்கப் போகிறார்களே என்று சன்யால் அஞ்சினார். விஷயம் கைக்கு மிஞ்சிப் போக முன்னமே ஏற்ற நடவடிக்கைகள் எடுத்தாக

வேண்டும் எனவே பக்கத்துணையாகத் தம் வீட்டிற்கு நேரகாலத்தில் வந்திருக்கும்படி பிரீதிந்திராவுக்கும் உதவியாளர் கிஷோரிலாலுக்கும் ரஜனிபாபு விற்கும் தமது யூனியரான தவன் சர்க்காருக்கும் அவர் பணித்திருந்தார். சர்க்கார் இன்னும் வந்து சேரவில்லை. பரீட்சைக்காக இரவில் நீண்ட நேரம் விழித்திருந்து படித்ததால் பிரீதிந்திரா இன்னும் படுக்கையிலிருந்து எழுந்திருக்கவில்லை. அவன் காறக்பூர் செல்லும் மத்தியானப் புகை வண்டியைப் பிடிக்க இருந்தான்.

தமது வீட்டுக்கு முன்னால் டாக்சி ஒன்று வந்து நின்ற ஓசையைக் கேட்ட சன்யால் காப்பிக் கோப்பையை வைத்துவிட்டு எழுந்தார்.

“அங்கே போவோம்” என்று அவர் சொன்னார். ஆனால் தொடக்கமே முடிவாகிவிடப் போகிறது என்பதை அவர் நினைக்கவில்லை.

“அப்பா!”

பாபிலுவின் குரல்! “ஏன்!”

சன்யாலின் கண்கள் திரையிட்ட வாயிற் கதவுகளை நோக்கி நகர்ந்தன. பாபிலு திரையை ஒரு பக்கமாக விலக்கியபடி உள்ளே நுழைந்தான்.

“என்ன நடந்தது? எங்கே இவ்வளவு காலமும் இருந்தாய்? உன்னை அழைத்து வந்தது யார்? உனது தலைமயிருக்கு என்ன நடந்தது?”

கேள்விகள் நடுக்கத்துடன் வெளிவந்தன. தொடர்ந்து அமைதிப் பெருமூச்சு விட்ட வண்ணம் சன்யால் தமது

சத்தியஜித் ரே

ஆசனத்தில் சாய்ந்தார். விடைகள் வேண்டாத கேள்விகள் அவை. அவரின் மகன் வந்து விட்டான். அது போதும்.

அப்பொழுது கதவின் திரைக்கப்பால் ஓர் உருவம் காத்து நிற்பதை அவரின் கண்கள் கண்டன.

“தயவு செய்து உள்ளுக்கு வரலாம்” சன்யால் அவர்கள் அழைத்தார்; ஆள் யாராயிருந்தாலும் அழைக்க வேண்டிய முறைக்காக அழைத்தார். சன்மான விஷயம் வேறு இருக்கிறது. சன்யால் தமது எழுது வினைஞரை நோக்கி, “பையன் எவனையாவது இனியாரும் அழைத்து வந்தால் அவனை அனுமதிக்க வேண்டாம் என்று தர்வானுக்குச் சொல்லும்” என்றார். “அவன் என் மகன் வந்துவிட்டதாக வருபவர்களுக்குச் சொல்லட்டும்.?”

ரஜனி பாபு, கட்டளையை நிறைவேற்ற அறைக்கு வெளியே சென்ற பொழுது திரை விலகியது. அந்த மனிதன் கதவினருகில் நின்று கொண்டிருந்தான். சன்யால் அவனைப் பார்த்தார்.

கௌரவமான மனிதனாக இவன் தோற்றுகிறானா? சன்யால் அவர்கள் ‘இல்லை’ என்பதை உறுதி செய்து கொண்டார். அவனது சட்டை கசங்கி இருந்தது. மலிவான துங்கூட. அவனது காற்செருப்புகள் நாட்பட்டவை; தூசி படிந்து காட்சி தருகின்றன. அவனுடைய பருத்தித் துணியாலான காற்சட்டை அழுக்குடையது. அவனது தலைமயிர்? கன்னத்தாடி? இல்லை. கன்னத்தாடியை அவர் எதிர்க்கவோ, வெறுக்கவோ முடியாது. பிரீதிந்திரா கன்னத்தாடி வைத்திருக்கவில்லையா? அதே மாதிரியில் தான் இவனது கன்னத்தாடியும் உள்ளது.

“உள்ளே வா”

ஹருண். இரண்டடி உள்ளே வைத்து இன்னும் கதவின் அருகிலேயே நின்றான்.

“உன் பெயர் என்ன?”

“ஹருண் அப்பா! ஹருண் அண்ணா ஒரு பெரிய கலைஞர். பெரிய வித்தைக்காரர்.”

சன்யால் மீண்டும் வந்த தன் மகளை எரிச்சலோடு பார்த்தார். “போதும் பாபிலு, அவரே பேசட்டும். மேல் மாடிக்குப் போய் நீ திரும்பி வந்ததைப் பாட்டிக்குச் சொல். அவ மிகக் கவலையோடிருக்கிறா. பிரீதிந் திராவும் அங்கேதான். அவனைப் போய் எழுப்பு.”

ஆனால் பாபிலு தந்தை கூறியதை உடனடியாக நிறைவேற்றாது தயங்கிக் கொண்டே நகர்ந்தான். ஹருண் அண்ணாவை விட்டு அவன் எப்படிப் போவது? எனினும் தகப்பனுடைய கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அறிகுறியாக அறையை விட்டு நகர்ந்து போய் விருந்தையில் நின்றான்.

சரதீந்து சன்யால் அந்த மனிதனை நோக்கித் திரும்பினார்.

“சரி நடந்தவற்றையெல்லாம் சொல்.”

“காறக்பூரிலிருந்து இவர் என்னோடு வந்தார். ஓடிக்கொண்டிருந்த புகைவண்டியினுள் பாய்ந்து ஏறினார். நான் இவரை உள்ளே இழுத்து விட்டேன். இங்கே அவர் இவ்வளவு நாளும் இருந்தார்.”

“இங்கே என்றால் ...? எங்கே?”

“கல்கத்தாவில்...பென்ரிங் தெருவில். தேநீர்க்கடை ஒன்றில்”

“தேநீர்க் கடை ஒன்றில்?” சன்யால் அவர்களின் கண்கள் பிதுங்கிக் கொண்டு வெளியே வந்து விட்டவை போல விழித்தன. “தேநீர்க்கடையிலே என்ன செய்தான்?”

“வேலை செய்தார் சேர்”

“வேலை? என்ன மாதிரி வேலை?” சன்யால் அவர்களுக்குத் தமது செவிகளையே நம்ப முடியவில்லை.

ஹருண் சொன்னான்.

சன்யாலின் தலைமயிர் அதிகம் இல்லை. அப்படியிருந்திருந்தால் அவர் அத்தனையையும் பிடுங்கி எடுத்திருப்பார்.

“இதெல்லாம் என்ன?” உறுமிக்கொண்டே நாற்காலியிலிருந்து எழுந்தார். “இந்த உலகம் அந்த அளவிற்கு வந்துவிட்டதா? நீ என் மகளைத் தேநீர்க்கடையில் எடுபிடியாளாய் இருக்க நிர்ப்பந்தித்திருக்கிறாய். உனக்கு உணர்ச்சி ஏதாவது இருக்கிறதா? அவனைப் பார்த்த உடனேயே நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று உனக்குத் தெரியவில்லையா?”

பாப்லு விருந்தையிலிருந்து ஓடி வந்து “நான் அந்த வேலையை விரும்பிச் செய்தேன், அப்பா” என்றான்.

“வாயை மூடு” சன்யால் கர்ச்சித்தார். “மேல் மாடிக்குப்போ என்று சொன்னேனல்லவா?”

பாப்லு மீண்டும் அறையை விட்டு வெளியேறினான். வீட்டில் இல்லாமல் இருந்து இப்போதுதான் திரும்பியவன் அவன். வெளியிலிருந்த காலம் நீண்டதுதான். இப்படி ஒன்று நிகழும் என்று அவன் கனவுகூடக் கண்டதில்லை.

ஹருண் அமைதியாக நின்றான். மீண்டும் பேசிய பொழுது அவன் குரல் மிகவும் சாந்தமாக ஒலித்தது.

“இவர் யார் என்று நான் அறிந்திருந்தால் இவரைத் தடுத்து வைதிருப்பேன் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்களா? இவருக்கு ஞாபக சக்தி போய் விட்டது. நடந்தவை எவையும் வெளிப்படாத வெற்றிடமாய் இவரின் மனம் இருந்தது”

“பத்திரிகையில் விளம்பரம் வெளியான கையோடு அவனது நினைவுகள் யாவும் திரும்பி விட்டன! அப்படித்தானே?” சன்யாலின் பேச்சிலிருந்து அவர் ஹருண் சொன்ன ஒரு வார்த்தையைக்கூட நம்பவில்லை என்பது தெரிந்தது. ஹருண் குழம்பிப் போனான்.

“நீங்கள் சொல்வது என்ன என்று எனக்கு விளங்கவில்லை சேர். கடத்த இரவுதான் இவருக்குப் பழைய நினைவுகள் திரும்பின. மழை பெய்ததால் உடன் அழைத்து வரக் கூடவில்லை. இவர் எங்கே இருக்க வேண்டுமோ அங்கே கொண்டுவந்து சேர்த்து விட்டேன். எனது கடமை முடிந்தது ஆனால் ஒரு விஷயம். இவரின் தலையில் ஒரு பக்கம் வீங்கி, அது இடையிடையே வலியைத் தருவதுண்டு, டாக்டருக்கு நீங்கள் காட்ட வேண்டியிருக்கும் என்பதால்தான் இதைச் சொன்னேன். பக்திக், வருகிறேன்”

ஹருண் அறையை விட்டு வெளியேறினான். பாப்லு விருந்தையிலேதான் அதுவரை நின்று கொண்டிருந்தான். என்ன நடந்தது என்று அவன் விளங்கிக் கொள்ள முன்னரே தகப்பனார் அவனை அழைத்தார். “பாப்லு, வா இங்கே.”

பாப்து அறையுள் நுழைந்து தந்தையின் மேசையருகில் சென்றான். சரதிந்து சன்யால் எழுந்து அவன் அருகே வந்தார்.

“எங்கே நோ இருக்கிறது?” என்று கேட்டார். பாப்து தலைவீக்கத்தைக் காட்டினான் அந்த வீக்கம் இன்னமும் முற்றாகக் குறைந்து விடவில்லை. சன்யால் அதனைத் தொடாமல் மிகவும் கவனமாகப் பார்த்தார்.

“நீ சரியாகத்தான் கஷ்டப்பட்டிருக்கிறாய், இல்லையா பாப்து?” பாப்து தலையை மறுப்பிற்கு அறிகுறியாக ஆட்டினான். ‘இல்லை. அவன் கஷ்டப்படவில்லை.’

“மேல் மாடிக்குப் போ. ஹரிநாத்திடம் வெந்நீர் வைப்பித்துக் குளி. இன்றைக்கு உனக்கு விடுமுறை. டாக்டர் வந்து பார்ப்பார். நீ சுகமாய் இருந்தால் நாளைக்குப் பாடசாலைக்குப் போகலாம். நாளை தொடக்கம் காரில்தான் பாடசாலைக்கு உன்னை அனுப்புவேன். போ,”

பாப்து போனான்.

சன்யால் அவர்கள் மேசையில் கிடந்த பத்திரிகைகளை மிகுந்த வெறுப்போடு அப்பால் தள்ளி விட்டார்.

“தேநீர்க்கடை. சைக் ” ரஜனிபாபு பக்கம் திரும்பிய பொழுதும் “தேநீர்க்கடை! கற்பனை செய்து பாடும்” என்று அதே வெறுப்போடு சொன்னார்.

ரஜனிபாபுவின் மூளையோ வேறொரு விஷயம் பற்றிக் கடுமையாகச் சிந்தித்தது. தமது தலைவருக்குச் சொல்ல முடியாத விஷயம் அது. சன்யால் அவர்கள் தம் மகளை அழைத்து வந்தவனுக்கு உரிய சன்மானம்

அளிக்காதது சரிதானா? அவன் பத்திரிகையை வாசிக்காத ஒரே காரணத்திற்காக “இல்லை. அது சரி இல்லை” ரஜனிபாபு இவ்வாறு சிந்தித்தார்.

ஒரு மணித்தியாலம் முன் பின்னாகப் பொலிஸ் அதிகாரி தொலைபேசியில் பேசினார். “விளம்பரம் பலன் அளித்ததா?”

சன்யால் அவர்களின் மறுமொழி அவருக்குத் திருப்தியை மட்டுமல்ல, அதிர்ச்சியையும் அளித்தது.

“இது அற்புதந்தான் சேர். சில வேளைகளில் ஒருவர் சுவரில் தட்டுத் தடுமாறித் தடவுகிறார். அவருக்குத் திடீரென்று கதவு தட்டுப்படுவது போலத்தான் இந்த விஷயமும். உங்கள் மகன் பாதுகாப்பாக வீட்டில், அந்தத் துஷ்டப்பயல்கள் இருவரும் இங்கே கம்பிகளுக்குப் பின்னால்...”

“உண்மையாகவா? எப்படி அவர்களைப் பிடித்தீர்கள்?” சன்யால் வியப்போடு கேட்டார்,

“யாரோ ஒருவன் அவர்கள் இருக்கும் இடம் பற்றித் தொலைபேசியில் தகவல் தந்தான். நாங்கள் அவன் சொன்ன இடத்துக்குச் சென்று அவர்களை அவர்களின் படுக்கையில் வைத்தே கைது செய்தோம். ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு முன்புதான். பயல்கள் இப்பொழுது முற்றாக விழித்துக் கொண்டார்கள். தங்கள் சூற்றங்களை ஒப்புக்கொண்டு வாக்கு மூலம் அளித்திருக்கிறார்கள்.”

பொலிஸ் அதிகாரியுடன் பேசிய சில நிமிஷங்களிலேயே சன்யால் நடந்ததையெல்லாம் மறந்து விட்டார்.

அவனுடைய அறைச்சுவரில் முன்பு மழை நீர் நனைப் பினால் ஆபிரிக்கா போன்ற உருவம் அமைந்திருந்தது. இப்பொழுது அது வடஅமெரிக்காவாய் மாறியிருந்தது! அவ்வளவுக்கு அழுக்குப் படர்ந்துவிட்டது.

டாக்டர் போஸ் மத்தியானம் மூன்றரைமணிக்கு வந்தார். வட்டமுகமும், இரட்டை நாடி உடம்பும், எப்பொழுதும் சிரிப்பும் உடையவர் அவர். பாப்லுவுக்குச் சுரம் 104° காட்டிய பொழுதும் அவர் சிரிப்பு மாறவில்லை. பிரீதிந்திரா டாக்டரின் சிரிப்புக்கு அவரின் முகநரம்புகளில் அமைந்துள்ள ஓர் அபூர்வத் தன்மையே காரணம் என்பான். அவர் சிரிக்க விரும்பாத போதிலும் சிரித்துக் கொண்டே இருப்பார். ஹரிநாத் டாக்டரின் மருந்துப் பையை எடுத்து வந்தான். ரஜனி பாபுவும் வந்தார். பாட்டியும் தொடர்ந்து வந்து திரைக்குப் பின்னால் நின்றாள்; தனது தடித்த மூக்குக் கண்ணாடியூடாக, திரையைச் சற்றே விலக்கிப் பேரனைப் பார்த்தாள். பாப்லுவின் தந்தை நீதிமன்றத்திலிருந்து இன்னும் திரும்பவில்லை.

“மிஸ்டர் பாப்லு, உமது பெறுமதி எவ்வளவு என்று தெரியுமா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே டாக்டர் போஸ் அறையினுள் நுழைந்து பாப்லுவின் படுக்கையருகில் வந்து நின்றார். “உம்மைப் போல் ஐந்து பேரின் பெறுமதிக்கு ஒரு அம்பாசிடர் கார் விலைக்கு வாங்கலாம். இதைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்?”

பாப்லுவுக்கு அவர் சொன்னதன் பொருள் உடனடியாக விளங்கவில்லை. டாக்டர் அவனைப் பரிசோதனை செய்த பின் அவன் முதுகிலே செல்லமாகத்

தட்டிவிட்டு ரஜனிபாபுவை நோக்கித் திரும்பி “அந்த அதிர்ஷ்டசாலி யார்? ஐயாயிரம் ரூபா என்பது பகிடியல்ல” என்றார்.

ரஜனிபாபு சற்று இருமியபடி, “நல்லது பாபு, நான் அது பற்றி இன்னொருநாள் சொல்கிறேன்” என்று கூறினார்.

ஹரிநாத்தும் ரஜனிபாபுவும் தொடர டாக்டர் சென்று விட்டார்.

இப்பொழுதுதான் பாப்லுவுக்குத் தெரிந்தது. ஹருண் அண்ணாவை அவன் தந்தை ஏமாற்றி விட்டார். எப்பொழுதாவது பாப்லு செய்திப் பத்திரிகைகளை எடுத்து வாசிப்பதுண்டு. அவனைப் பத்திரிகையில் கவரும் பகுதி வினையாட்டு, சினிமாச் செய்திகள் தாம். ‘காணாமற்போனவர்கள் பற்றி வெளியாகும் விளம்பரங்களையும் அவன் மேலோட்டமாகப் பார்த்திருக்கிறான். காணாமற்போனவர்களின் விபரங்கள், அவர்களின் நிழற்படங்கள், அவர்களைக் கண்டு பிடித்துத் தருபவர்களுக்கு வழங்கப் போகும் சன்மானம் ஆகிய விபரங்கள் இத்தகைய விளம்பரங்களின் உள்ளடக்கங்கள். அவன் தந்தை இப்படியான விளம்பரம் பத்திரிகைகளுக்குக் கொடுத்தாரா?

பாப்லு தந்தையின் அலுவலத்துக்குச் சென்றான். அங்கே பத்திரிகைகள் சிதறிக் கிடந்தன. அவற்றை எடுத்துப் பார்த்த பொழுது அவனைப் பற்றிய விளம்பரங்கள் ஐந்து மொழிகளில் பத்துப் பத்திரிகைகளில் வெளியாகியிருந்தன. ஒவ்வொரு விளம்பரத்திலும் பிரீதிந்திரா டார்ஜீலிங்கில் எடுத்த அவனது நிழற்படமும் காணப்பட்டது. “பாப்லு என்ற மறுபெயர்

கொண்ட நிகில் பற்றிய விபரங்களை அளிப்பவர் களுக்கு ரூபா 5000/- சன்மானம் வழங்கப்படும்.” ஹருண் அன்றைய காலைப் பத்திரிகை எதுவும் பார்க்கவில்லை. அதனாலேதான் அவன் தனக்குரிய சன்மானப் பணத்தைக் கோரவில்லை. அவன் அதைக் கோராவிட்டாலும் அதனைப் பெற உரித்து உடையவனே. தந்தை சன்மானம் வழங்கியே இருக்க வேண்டும். ஆனால் அவர் வழங்கவில்லை.

பாப்துவுக்கு மிகுந்த வேதனை உண்டாயிற்று. அவன் வீட்டிலிருந்து வெளியில் வந்து தோட்டத்தை நோக்கிச் சென்றான். அங்கு நின்ற கொய்யாமரம் ஒன்றின் கீழ் அமர்ந்தான்; நீண்ட நேரம் சிந்தித்தான்,

அவனுடைய தந்தை ஹருணை ஏமாற்றிவிட்டார். இந்தச் சன்மானப் பணத்தில் ஹருண் தனது வித்தை களுக்கான எத்தனையோ பொருள்களை வாங்கியிருத் தல் கூடும். அவன் இப்பொழுது தங்கியிருக்கும் அறையிலும் விசாலமும் வசதியும் கூடிய அறையில் வசிக் கலாம்; பணம் பற்றிய கவலையையே நீண்டகாலத்திற்கு மறந்து ஆடிக் கொண்டும், பாடிக் கொண்டும், வித்தை காட்டிக் கொண்டும் திரிந்திருக்கலாம்.

ஹருண் இதுவரை பத்திரிகையில் வெளியான விளம்பரங்களைப் பார்த்திருப்பான். அவன் என்ன நினைப்பானே?

பாப்து திரும்பி வீட்டிற்குள் நுழைந்தான். விசாலமான பெரிய அறைகள், சோபாக்கள்... புத்தக அலமாரிகள், பூச்சாடிகள், படங்கள், ஆனால் எவையும் இதயத்தைக் குளிர்விப்பனவாய் இல்லை. தளபாடங்கள் தூசி படிந்து கிடந்தன. அவற்றின் வடிவங்களே

புலப்படாதவாறு அவ்வளவு தூசியும் அழுக்கும். எவரும் அவற்றைத் துடைத்து, துப்புரவாக, அழகாக வைக்க முயல்வதில்லை. அவன் தமக்கை இருந்த வரையில் அவற்றைக் கவனித்துச் சுத்தமாக்கி வந்தாள். ஆனால் இன்று எவருக்கும் அக்கறை இல்லை.

சோபாவில் கால்களை வைத்துக் கொண்டு பாப்லு சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தான். கடிகாரம் நான்கு முறை ஒலித்தது. அடுத்த வீட்டில் டியூக் குரைத்த சப்தம் கேட்டது. வீட்டின் முன்பக்கத்தில் தெருநாய் ஒன்று நிற்பதைக் கண்டான். ஹருண் அன்றொரு நாள் அவனைத் தெருநாய் என்று அழைத்தது நினைவில் வந்தது.

உண்மையில் ஒரு தெரு நாய் கூட அவனிலும் மேலானதுதான்.

நாலரை மணியளவில் பாப்துவை அழைக்க ஹரிநாத் அவன் அறைக்குச் சென்றான். அது தேநீர் வேளை. பாப்து வீட்டில் இல்லை. ஹரிநாத் இது பற்றிப் பெரிது படுத்திக் கொள்ளவில்லை. தெருவின் மூன்றாவது வீட்டில் பாப்துவின் நண்பன் வசிக்கிறான். பாப்து நீண்ட இடைவேளைக்குப் பின் அவனைச் சந்திக்க விரும்புவது இயல்பே. அவன் விரைவில் திரும்பி விடுவான்.

பாப்து தன் நண்பன் ஒருவனைச் சந்திக்கத்தான் சென்றான். ஆனால் ஹரிநாத் நினைத்த நண்பனைச் சந்திக்கவில்லை. தர்வான் தன்னைப் பார்க்காதவாறு அவன் தோட்டத்துப் பின்பக்கச் சுவரில் ஏறிக் குதித்து லோடன் தெரு, பாத்தெரு இரண்டையும் கடந்து லோவர் சேக்குலர் தெருவையும் பின் விட்டுச் சிஜரி வீதியை வந்தடைந்தான்; அங்குப் பாலம் எங்கே இருக்கிறது என்று விசாரித்து அறிந்து கொண்டான்; பாலத்தை அடைந்து அதன் ஒரு பக்கத்துப் படிகளால் ஏறி மறுபக்கத்துப் படிகளால் இறங்கினான். சேரிப் பக்கமாகச் சென்ற பொழுது குழாய்க் கிணறென்றைச் சுற்றிப் பெண்கள் சிலர்

நின்றார்கள். அவர்களோடு நின்ற சில சிறுவர்கள் பாப்லுவை அறிந்து கொண்டு அவனைக் கூப்பிட்டார்கள்.

அவன் அவர்களிடம் சென்று ஹருண் பற்றி விசாரித்தான்.

“ஹருண் அண்ணா இங்கு இல்லை. அவர் போய் விட்டார்.” சொல்லும் பொழுது அவர்களுக்கு அழகை வந்தது.

பாப்லுவுக்குத் தலை சுழன்றது.

“எங்கே போய்விட்டார்?”

வயது முதிர்ந்த மனிதன் ஒருவன் சாறம் அணிந்து உடலின் மேற்பகுதியைச் சாக்குத் துண்டால் மறைத்த வண்ணம் பாப்லு நின்ற இடத்திற்கு வந்தான். “ஹருணையா தேடுகிறாய்? அவர் புகையிரத நிலையத்திற்குப் போய்விட்டார். சென்னைக்கு இன்று பயணமாகின்றார். சேர்க்கஸ் கொம்பனி ஒன்றின் அழைப்பில் போகிறார்.

அங்கு நின்ற சிறுவர்களிற் சிலர் பத்தாம் இலக்க பஸ்ஸில் ஹௌரா புகையிரத நிலையத்திற்குப் போகலாம் என்றார்கள். அவர்கள் பஸ் நிலையம் வரை அவனோடு கூட வந்தார்கள். பாப்லு தனக்கு முன்பணமாக உபேன் பாபு கொடுத்திருந்த பணத்தை அப்பொழுதும் தனது சட்டைப் பையுள் வைத்திருந்ததால் தயக்கம் இன்றி, பஸ்ஸில் ஏறிக் கொண்டான். ஹௌரா புகையிரத நிலையத்தில் பிளாட்போம் டிக்கற் பெற்று உள்ளே சென்றான்.

‘ஹருண் அண்ணாவின் புகை வண்டி போயிருந்தால் .....

“சென்னைப் புகைவண்டி? எந்த மேடை? சென்னைப் புகைவண்டி?”

“ஏழாம் இலக்க மேடை. அதோ... அதுதான்.”

நீண்ட பயணத்திற்கான அந்த நீண்ட புகைவண்டி பாதையில் நீண்டு கிடந்தது. பொழுது மைமலாகிக் கொண்டிருந்தது. பாபலு விரைந்தான். சனங்களிடையே நெருக்கியடித்துக் கொண்டு ஹருணைத் தேடினான். முதலாம் வகுப்பு... இரண்டாம் வகுப்பு... இரண்டாம் வகுப்பு..... முதலாம் வகுப்பு, பெட்டிகள் படுக்கைகள் பரப்பப் பட்டிருந்த மேடையில் நெளிந்து வளைந்து சன நெருக்கத்தைச் சமாளித்து இனி அப்பால் செல்ல முடியாது தடைப்படும் வரை சென்றான்.

புகையிரத நிலையத் தேநீர்க்கடையின் முன்னால் சனக்கூட்டம் வட்டமாக நிற்பது தெரிந்தது. அருகிற் சென்று ஒருவாறு தலையை நுழைத்து, அங்கு என்ன புதினம் என்று பார்த்தான்: அந்தக் கடைசி நிமிடத்திலும் ஹருண் மூன்று தேநீர்க் கோப்பைகளை எறிந்தும் பிடித்தும் வித்தை காட்டிக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டான்.

சனங்களுக்கிடாக வழியமைத்துக் கொண்டு உள்ளே புகுந்து பாபலு ஹருண் அருகில் சென்றான். “என்ன? எப்படி இங்கே வந்தாய்?” ஹருண் தேநீர்க் கோப்பைகளைக் கடைக்காரனிடம் கையளித்து விட்டுப் பாபலு நின்ற பக்கம் திரும்பினான்.

“சேரிக்குப் போனாயா? நான் புறப்பட்டு விட்டதாக அவர்கள் சொன்னார்கள்?” பாபலு பதில் இறுக்காததால் ஹருண் தொடர்ந்தான். “வெங்கடேஷ்

சத்தியஜித் ரே

எழுதிய கடிதம் பற்றி உனக்கு முன்பே சொல்லி யிருந்தேன். இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம். நான் இதைப் பயன் படுத்தி ஆகவேண்டும். ஒற்றைச் சில்லுச் சைக்கிளில் கண்களைக் கட்டியபடி ஒடும் வீத்தை. இதற்குக் குறைந்தது ஒரு மாதப் பயிற்சியாவது வேண்டும். இதற்காக முன்கூட்டியே சென்னைக்குப் போகிறேன்.”

பாப்து சன்மானப் பணம் பற்றி எடுத்துச் சொல்ல வாய் உன்னினான்; ஆனால் அவனால் அதைச் சொல்லக் கூடவில்லை. ‘சென்னைக்கு ஹருண் செல்வது நல்லதுதான்? அவன் அங்குக் கூடுதலாகப் பணம் சம்பாதிக்க வாய்ப்பு உண்டு, உற்சாகமாகவும் காணப்படுகிறான். சன்மானம் பற்றிச் சொல்வதால் அவனது உற்சாகம் குன்றிவிடக்கூடும்.

பாப்துவின் உணர்வுகள், சிந்தனையோட்டங்கள் ஹருனுக்குப் புரிந்தன, அவனுக்கு எல்லாம் தெரியும்.

“வீடு உனக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரவில்லை. அப்படித்தானே?”

‘இல்லை, ஹருண் அண்ணா.’

“பத்திக் உன்னை மிகுதியும் தொந்தரவு படுத்துகிறான். இல்லையா? நான் அப்படித்தான் நினைத்தேன். உபேன் பாபுவின் தேநீர்க் கடையில் வாழ்ந்த வாழ்க்கை எவ்வளவு மகிழ்ச்சியானது என்று அவன் நினைவு படுத்துகிறான். பாடசாலை இல்லை, ஹருண் அண்ணாவும் அவனுடைய வித்தைகளும் இருக்கின்றன. அவனோடு அலைந்து திரிவது போல உற்சாகம் தருவது வேறு ஒன்றுமே இல்லை, அப்படி இல்லையா?”

பாப்லு தலையை ஆட்டினான். ஹருண் அண்ணை சொல்வது எவ்வளவு உண்மையான வார்த்தைகள்!

“ஆனால் நீ அந்தப் பத்திக் பயலை உன்னிலிருந்து துரத்திவிடு. இல்லாவிட்டால் உன் படிப்புக் குழம்பி விடும். இது சரியில்லை. பள்ளிப் படிப்பை உதறியதற்கு நான் எவ்வளவு வருந்தினேன், என்னையே வெறுத்துக் கொண்டேன் என்பது உனக்குத் தெரியுந்தானே?

“ஆனால் நீங்கள் கலைஞர்; ஆச்சரியமான வித்தைகள் காட்டி மக்களைக் கவர் வல்லவர்.”

“கலைஞன் நான் மட்டுமல்ல. நீ ஒரு கலைஞனாக வரமுடியாது என்பது உன் எண்ணமா? பெரிய வீட்டில் இருந்துகொண்டு, பள்ளிக்கும் போய்க் கொண்டு நீயும் கலைஞனாகலாம். நான் பந்துகளில் வித்தை காட்டுகிறேன். நீ சொற்களில், வர்ணங்களில், இராகங்களில் வித்தை காட்டலாம். அவற்றைச் சிந்தித்துப்பார். அவற்றோடு நீ கொள்ளும் உறவு, அவற்றிலிருந்து நீ வெளிப்படுத்தும் வித்தைத் மூலம் நீ பெரும் கலைஞனாகலாம். அதன் பின் நீ...”

பாப்லுவால் மேலும் அங்கு நிற்க முடியவில்லை. காட் விசில் ஊதிவிட்டார். ஹருண் அண்ணைக்கு அவன் தன் குரலை உயர்த்திச் சொன்னான். “ஆனால் என் அப்பா உங்களுக்குத்தரவேண்டிய சன்மானத்தைத் தரவில்லை நீங்கள் அதைப் பெறாமல் போகக்கூடாது.”

ஹருண் புகையிரத்தில் ஏறி மிதிபடியில் நின்ற படி முன்னால் வளைந்து சிரித்தான்.

“உன்னுடைய நிழற்படத்துக்கு என்ன நடந்தது? நீ கிங்கொங்கின் மகன் போல அல்லவா காட்சி தருகிறாய்?”

ஹருணுக்குத் தெரிந்துவிட்டது. அவன் விளம் பரத்தைப் பார்த்திருக்கிறான்.

புகைவண்டி நகரத் தொடங்கியது. ஹருண் பெட்டியின் குலுக்கலில் மெல்ல அசைந்தபடி இன்னும் மிதிபடியில் நின்றான்.

“சேர்க்கஸ் கல்கத்தாவுக்கு வருமா?” பாப்து புகைவண்டிக்குச் சமாந்தரமாக மேடையில் ஓடியபடி கேட்டான். புகையிரதத்தின் வேகம் அதிகரிக்கிறது. அவனால் அதனோடு இனியும் விரைந்து ஓட இயலாது.

“கட்டாயம். கல்கத்தாவின் சனத்தொகை உலகத்திலேயே மிக அதிகம், வசூல் அதிகம் சேர்வ தற்கு வாய்ப்பான நகரம்.”

ஹருண் கைகளை அசைத்தான்.

அவன் தூரத்தூரச் சென்று மறைகிறான்.

இப்பொழுது பார்வையிலிருந்து முற்றாக மறைந்து விட்டான்.

புகையிரதம் நிலையத்திலிருந்து சென்று விட்டது. அங்கே ... பச்சை விளக்கு மீண்டும் தோன்றுகிறது. பச்சை விளக்கின் அசைவு பாதை வெளியாகி விட்டது என்பதன் அடையாளம்.

பாப்து தன் கண்களைச் சட்டையில் துடைத்தபடி வீடு நோக்கித் திரும்பினான். அவனது சட்டைப் பைக்குள் இரண்டு மரப்பந்துகள் இருந்தன. அவை யாரோ ஒருவனுக்கு, அவனால் மிகவும் நன்கு அறியப் பட்டவனுக்குச் சொந்தமானவை.

11657.S.C

விரைவில் வெளியாகிறது.

திருக்குறள் - பொழிப்புரை

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY OF JAFFNA

சொக்கன் எழுதியது

வெளியீடு :
பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை
யாழ்ப்பாணம்.

ஆசீர்வாதம் அச்சகம்,
50, கண்டி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

Prof. V. SIVASAMY
UNIVERSITY OF JAFFNA

நாவலாசிரியர்

‘மானிடத்தின் தலைசிறந்த ஆவணம்’ (Best human document) என்ற பாராட்டுப் பெற்று உலகப் பிரசித்தி அடைந்த ‘பதர் பாஞ்சாலி’ (1956) திரைப்படத்தின் இயக்குநரான சத்தியஜித் ரே, அபராஜிதோ, அபுர்சன்சார், தேவி, கஞ்சன்ஜங்கா, சாருலதா, பிரதித்வந்தி முதலிய முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட திரைப்படங்களை வங்காள மொழியில் இயக்கித் தமது சர்வதேசப் புகழை நிலைநிறுத்திக் கொண்டவர். சிறுவர் இலக்கியம், கவிதை, சித்திரம், அச்சுக்கலை என்பவற்றால் வங்காளத்தின் பெயர் பெற்ற தொரு குடும்பத்தின் வழித்தோன்றல், சிறந்த சைத்திரிகராகவும் திரைப்பட வசன கர்த்தாவாகவும் இசையமைப்பாளராகவும் குழந்தை இலக்கிய எழுத்தாளராகவும் விளங்குவது வியப்பல்ல. சத்தியஜித் ரேயின் குழந்தை இலக்கிய நூல்கள் ஆண்டுதோறும் ஒருலட்சம் பிரதிகளுக்கு மேல் விற்பனை யாகின்றன என்று கூறப்படுகின்றது.

சத்தியஜித் ரே எழுதி, சந்தீப் ரே நெறியாண்டு திரைப்படமாக வெளிவந்த ‘பத்திக் சந்த்’ ஒரு சிறுவர் நவீனம்.

—‘சோனா’